

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

JILL SHALVIS

The Summer Escape

"She's my go-to read for humor
and heart." —Susan Mallery

A Novel

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

The Summer Escape

A Novel

JILL
SHALVIS

An Imprint of HarperCollinsPublishers

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29 Epilog

Better Than Friends *için Duyuru*

Bölüm 1

Yazar Hakkında Jill

Shalvis'e Övgüler

Ayrıca Jill Shalvis Telif

Hakkı

Yayıncı Hakkında

Bölüm 1

Sekiz yaşındayken, Anna Moore uçabilmek için bir pelerin tasarlayacak kadar mühendislik ve fizik bildiğine karar verdi. Ailesinin ikinci kattaki güvertesinden yumuşak, süngerimsi bir Tahoe kar yığınının -aslında ne yumuşak ne de süngerimsi olan- "uçmanın" kötü gittiğini söylemeye gerek yoktu.

Bir yetişkin olarak, bu saçma planın beyninin aptalca fikirlerden sorumlu bölümünden geldiğini anladı. Artık daha yaşlı ve umarım daha bilgeydi, Anna uzun zaman önce bu yönünü bir kenara bırakmış ve vahşi bir çocuk olmaktan vazgeçmişti. Bu kesinlikle olması gerekenden daha uzun sürmüştü ama sonunda hayatı kitaba göre yaşamanın daha güvenli olduğunu kabul etmişti.

Görünüşe göre, yine de derslerini zor yoldan öğrenmek zorunda kalmış. Ya da bugünkü olayda olduğu gibi, *gerçekten* zor yoldan. Mari'ye, özel araştırma şirketindeki tüm destek personeline bugün desteğe ihtiyacı olmadığını söylemişti. Bu yüzden Orada, bir dava için gözetlediği barın ara sokağında, başka bir müşterinin öfkeli eski kocasıyla karşılaşmış bir halde tek başına duruyordu. Adam arkasındaki Sierra dağları kadar iri ve acımasızdı ve elinde bir bıçak tutuyordu.

Bazı günler yataktan kalkmak için para ödemedim.

Anna sırtını arkasındaki tuğla duvara dayamış ve ellerini önüne uzatmış, huzur içinde geldiğini işaret ediyor, nasıl ulaşacağını merak ediyordu. Ona fark ettirmeden arka cebindeki güzü çıkardı. Sorun şuydu ki, tehditkâr bir şekilde onun üzerinde yükselirken, kasıklarına doğru iyi nişan alınmış bir diz için yeterince yakın değildi.

Evet, geriye dönüp baktığında yirmi yaşındaydı ve destek kullanabilirdi. Hem herkes hangi cehennemdeydi? Güpegündüzdü,

Küçük ve güzel bir alışveriş köyünün parçası olan bar, Tahoe Gölü'nün tam karşısında yer alıyordu. Normalde böyle muhteşem bir Temmuz gününde her yer insan kaynardı. Ama bugün tek bir kişi bile yoktu. Görünüşe göre şans her zamanki gibi yaver gitmişti. "Tamam Gerald, dikkatimi çektin. Bunu konuşalım."

"Mahkemede bana karşı tanıklık ettin ve Tish Brownie'nin velayetini aldın."

Brownie dokuz kiloluk bir Shih Tzu. "Evet," dedi. "Çünkü arabuluculuk sırasında raydan çıktın ve Brownie'yi bir brownie gibi pişirmekle tehdit ettin."

Gerald'ın iri omuzları çöktü ve bıçağını indirirken yüzünde bir utanç ifadesi belirdi. "Özür dilerim. Ama bunu asla yapmazdım.

Brownie benim bebeğim. Onu beş günlükken kurtardım ve haftalarca biberonla besledim. Tish onu istemedi bile." Gözleri buğulandı. "Elimde kalan tek şey oydu ve şimdi o da gitti."

Cebinden telefonuna gelen bir mesajla irkildi ve Etrafını saran üstünlük havasından kimden geldiğini anladı. "Dinle," dedi. "Bu benim ablam ve eğer hemen cevap vermezsem, polisleri, SWAT'ı ve Ulusal Polis Teşkilatı'nı göndereceğini söylediğimde bana güven. Muhafız." Bu muhtemelen yalan bile değildi. Merhaba, yirmi sekiz yaşındaydı ve kendisinden sadece altı yaş büyük olan kız kardeşi hâlâ her gün ona annelik/annelik yapmaya çalışıyordu.

"Ben de ailenin bebeğiyim," dedi Gerald sempatik bir şekilde. "Beni hiç yalnız bırakmayan dört ablam var. Her zaman bana patronluk taslıyorlar ve ne yapmam gerektiğini söylüyorlar."

"Demek beni anlıyorsun," dedi Anna. "Ben de seni anlıyorum. Bak, bu sadece bir hata Gerald. Bırak gideyim, ne zarar ne de ziyan var."

Düşünürken kirli çenesini öyle bir kaşdı ki, neredeyse başının üstünden dumanların kıvrıldığını görecekti. "Beni polise ihbar edeceksin."

Başını iki yana salladı. "Bunu sana yapmazdım." En etkileyici araştırmacı becerisi yalan söylemekti. "Sadece yürüyüp gidebilirsin."

O da bunu düşündü. "Brownie'nin ortak velayeti konusunda Tish'le konuşmayı kabul edersen."

"Elbette. Olmuş bilin." Tish'le konuşacaktı ama hiçbir şeyi garanti edemezdi.

Adam başını sallayıp uzaklaştığında rahat bir nefes aldı ve duvara yaslandı. Dürüst olmak gerekirse, Gerald'ın yöntemlerini olmasa da öfkesinin bir kısmını anlıyordu. Eğer eski sevgilisi Clawdia'yı, şu anda yatağının üzerinde tüyleri dökülen hayatının aşkını alsaydı, o da harap olurdu.

Ama bıçak? Hayır. Buna izin veremezdi.

Gözetlemekten vazgeçerek Gerald'ın eski sevgilisini aradı, onu silah ve tehdit konusunda uyardı ve Gerald'ın tek istediğinin Brownie olduğunu söylediğini bildirdi. Tish o bıçağı ona asla vermemesi gerektiğini söyledi. Ayrıca Brownie'nin ayakkabılarını yemesinden de bıkmıştı.

Bunu hallettikten sonra Anna hızla mesajlarına erişti. Biri Mari'den, ofisten kontrol ediyordu. Biri arkadaşı Nikki'den, o hafta içki ısmarlama sırasının Anna'da olduğunu hatırlatıyordu. Ve ... şok ... üzüzlere hamile kız kardeşinden gelen üç mesaj.

Sana ihtiyacım var.

WENDY: ???

Bu acil bir durum! Ve bu sefer ciddiylim!

Kalbi hızla çarpan Anna, kız kardeşini ararken hızla arabasına doğru yürüdü. Wendy cevap verir vermez "Sorun ne?" diye sordu. "Bebekler mi?"

"Onlar iyi ama ben değilim. Turşuya ihtiyacım var."

Anna, kalbi tekrar göğsüne yerleşirken havayı içine çekti. "Bunu yapmayı bırakmalısın!"

"Yapamam," dedi Wendy. "Sen beni affedene kadar olmaz."

Kavga etmişlerdi. Anna'nın bugün uğraşacak vakti olmadığı uzun kavgalar silsilesinden biri daha. "Turşuya gerçekten ihtiyacın var mı?"

"Dünyada barış ve belki Ryan Reynolds'ın bekar olması dışında her şeyden çok. Hayden'a söyleme."

Hayden, Wendy'nin aziz kocasıydı. "Peki," dedi Anna. "İşten sonra sana turşu getiririm."

"Ama ... şu anda ne yapıyorsun?"

Bıçaklı salaklardan kaçmak dışında mı? "*Çalışıyorum.*"

"Tamam, ama bebeklerin *gerçekten* turşuya ihtiyacı var."

Anna başını direksiyona vurdu.

"Biliyorum, yine biraz patronluk taslıyorum, değil mi?" Wendy içini çekti. "Beni görmezden gel."

Keşke bu da bir seçenek olsaydı. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım." On beş dakika sonra, yeni bir mesaj akışı geldiğinde, mağazadaydı ve elinde kocaman bir turşu kavanozuyla kasaya doğru ilerliyordu.

Ben de bir karpuz alabilirim.

Ve bir biftek!

Ve kuru üzümlü kepek!

Anna Moore bu konuşmayı terk etti.

Bunun yalan olduğunu biliyorum.

Otuz dakika sonra Anna, dört poşet yiyecek taşıyarak kız kardeşinin evine girdi. Hayden'a büyükannesinden miras kalan küçük şirin kulübe gölden çok uzakta değildi. Güzel bir günde yürünebilecek kadar yakın, yaz mevsimindeki turist sürüsünün bir dünya uzakta gibi görünmesine yetecek kadar uzaktı. Wendy'nin mükemmel bir hayatı vardı: şirin bir ev, onu seven bir koca ve yolda olan bebekler.

Kendine biraz kıskanç olmanın aptalca olduğunu söyleyen Anna, özellikle de şu anda bunların hiçbirini istemediği için Mutfakta turşuları kurdu ve koridordan geçerek ana yatak odasına gitti. Orada, sözde yatakta istirahat eden kız kardeşini dolabının zemininde oturmuş, sahip olduğu her şey etrafına saçılmış, kitap okurken buldu.

"Geldin!" dedi Wendy ve sonra gözyaşlarına boğuldu.

Anna yüzünü buruşturdu. "Doktor her beş dakikada bir ağlamaya devam edersen susuz kalacağını söyledi."

"Biliyorum." Wendy şu anda yirmi altı haftalık hamileydi ve planına göre otuz iki haftaya kadar doğuma girmezse, üçüzleri daha uzun süre taşımak tehlikeli olabileceğinden, kadın doğum uzmanı doğumu başlatacaktı. Hayden'ın eşofman altlarından bir çift giymişti, kocaman göbeğinin altından sıyrılmıştı ve her şeyi içinde tutmak için canını dişine takan bir atlet giymişti. Ortasında bir leke vardı çünkü Wendy bebek yumrularını masa olarak kullanıyordu.

"Gömleğimdeki lekeye bakıyorsun, değil mi?" "Hayır.

Ben bakmıyorum. İmkânı yok."

"Hayır, anlıyorum." Wendy hıçkırdı. "Dağılıyorum!"

Sabırsızlığı yüzünden kendini kötü hisseden Anna, kız kardeşinin yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Dinle ... tacolar dağılır ama yine de harikadırlar, değil mi? Ve sen de öylesin."

Wendy'nin gözleri yeniden yaşardı. "Beni hâlâ seviyorsun."

"Tacoları sevdiğim kadar." Ne yazık ki bu çok fazlaydı. Anna dağınıklığa baktı. "Burada bir kasırğa mı vardı?"

"Ha-ha." Wendy burnunu sümkürdü. "Dolabımı temizliyordum ve Hayden'ın aylar önce bana aldığı bir bebek kitabı buldum. Biliyor muydun bebekler

Sıcak lav kakası alır mısınız? Sıcak lav kakası! Bu da ne demek oluyor?"

Dehşete kapılan Anna başını salladı, bu düşünceyi kavrayamamıştı bile.

Wendy kitabı bir kenara fırlattı ve kocaman turşu kavanozuna doğru ellerini uzattı.

Anna onu ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Sen yatağa dönene kadar olmaz."

Onu oraya götürmek ikisinin de zamanını aldı. Sonunda Wendy yatak başlığına yaslandı, bacak bacak üstüne attı, turşu kavanozu arasına sıkıştırdı ve hemen içine daldı. "Bunları ne daha iyi yapardı biliyor musun? Eğer onlar kızarmış."

Anna, "İşe dönmek dışında başka bir yere gitmiyorum," dedi.

Wendy bir lokma turşu yuttu. "Çok fazla çalışıyorsun. Emekli olmalısın. Biriktirdiğin parayla ne kadar süre rahat yaşayabilirsin?"

"Rahatça mı?" Anna omuz silkti. "Aşağı yukarı otuz dakika."

Wendy içini çekti. "Bana kızgın olduğumu biliyorum ama geçen hafta sana dişçimi ayarladığım için gerçekten üzgünüm. Denemeye devam ediyorum çünkü tek istediğim senin de benim gibi harika bir adam bulup evlenmen ve çocuk sahibi olman. Senin mutlu olmanı istemek çok mu yanlış?"

"Birincisi, her türlü mutluluk var," dedi Anna. "Ama aynı zamanda, o 'harika' adam menüdeki en pahalı şeyi sipariş etti ve hesabı onunla bölüşmek için kredi kartımı çıkardığımda gülümsedi ve yemek ısmarladığım için bana teşekkür etti."

Wendy yüzünü buruşturdu. "Ben-"

"Üzgünüm, biliyorum. Ama Wendy, lütfen beni düzeltmeye çalışmayı bırak, çünkü ben bozuk değilim. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Wendy yumuşak bir sesle.

Anna başını salladı, sonra tekrar dağınıklığa baktı, babasının eşyalarının olduğu kutuya baktı, bir türlü bakmayı başaramadıkları kutuya. Kederin keskin darbesi göğsüne kızgın bir demir gibi saplandı. Babası gideli bir yıl olmuştu ve bu kayıp hâlâ canını yakıyordu.

"Zaman tüm yaraları iyileştirir" mantrasının ne hakkında konuştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kutuya arkasını döndüğünde kız kardeşinin hâlâ turşu yediğini gördü.

Wendy parmaklarını yalayarak, "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi.

"Bir tane daha yersen midenin ekşiyeceğini düşünüyorum."

"Bildiğiniz çok şey var. Beş yıldır süren hamileliğimin beşinci haftasından beri mide ekşimesi yaşıyorum."

Anna homurdandı.

"Şimdi gül ama sen vaftiz annesisin. Bu yavrular ergenlik çağına geldiklerinde onları al ve beni tımarhaneye gönder."

"Yavru köpekleri severim." Bunu söyleyen, takım elbisesinin ceketini silkerek odaya giren ve gülümseyerek Wendy'ye doğru ilerleyen Hayden'dı. "Selam bebeğim." Onu öptü.

"Hey sen." Wendy onu yakasından yakaladı ve kokladı.

"Bekle. Neden annenin muhteşem şehriyeli tavuk çorbası gibi kokuyorsun?"

"Çünkü senin için koca bir tencere almak için evine uğradım." "Tanrım, onu seviyorum."

Hayden kaşlarını kaldırdı.

Wendy gülümsedi. "Ben de seni seviyorum ama dürüst olalım. Seninle annen için evlendim."

Hayden endişeli görünmüyordu. İnanılmaz derecede rahattı. Anna, Wendy'yle uğraşmak için öyle olması gerektiğini düşündü, ayrıca babalarının bir iş kurma yolu olarak başlattığı Moore Vakfı'nın CFO'su olarak o büyük enerjiyi kullandı.

Para ve kaynakların en çok ihtiyacı olan kişilere ve yerlere ulaştırılmasını kolaylaştırmak.

"Ben duş alıp üstümü değiştireceğim," dedi Hayden ve Wendy'nin karnını öptü. "Merhaba, bebekler."

Anna onların sevimliliğine sırtını döndü ve bakışları bir kez daha babasının eşyalarının olduğu kutuya takıldı. Kutunun önünde diz çökerek derin bir nefes aldı. Bir yıl sonra babasının gülen gözlerini, ona tüm dünyada en sevdiği kişiymiş gibi gülümsemesini, sıcak kucaklamalarını özlemeye alışmış olmalıydı.

Belki de evinde onun evinden bir şeylerin olması ona yardımcı olabilirdi. Ciğerlerindeki havayı emen çerçeveli bir resim çıkardı.

"İyi misin?" Wendy sordu.

Cevap veremeyince fotoğrafı yatağa getirdi. İkisi de genç Wendy ve hamile annesinin göldeki görüntüsüne bakarken Wendy yumuşak bir nefes aldı.

"Burada neredeyse altı yaşındaydım," dedi kız kardeşi usulca. "Kumla ilgili bir sorunum vardı, ondan nefret ederdim. Annem öyle bir prenses olduğumu söylerdi ki ayak parmaklarımı bile sokmazdım, bu yüzden babam beni hep taşımak zorunda kalırdı."

Tatlı bir anı, ama Anna annesiyle ilgili anıları olması için her şeyini verirdi. Ya da bir tane bile. Hüznü, tüm istenmeyen duygularını ittiği yere - derinlere, çok derinlere- iterek, kutuya bir kez daha dalarak dikkatini dağıttı. Kutunun üzerindeki

daha fazla aile fotoğrafıyla yüzleşmek yerine, yaklaşık yarım inç çapında küçük bir altın para çıkardı. "Vay canına. 1853 tarihli."

Wendy'nin gözleri büyüdü. "Bir bakayım!" Anna itaatkâr bir şekilde onu getirdi.

Wendy ona baktı. "Ya tonla para ediyorsa? *Antiques Roadshow*'da bir servetin üzerinde oturan ve bunun farkında bile olmayan o insanlar gibi olabiliriz!"

"Muhtemelen sadece bir kopya."

"Başka var mı?"

Anna kutuyu karıştırdı. "Hayır."

Wendy parayı ısırdı. "Tadı gerçek altın gibi."

"Altının tadının neye benzediğini nereden biliyorsun?"

"Tadı buna benziyor." Wendy onu ışığa tuttu. "Neye ihtiyacımız var biliyor musun? Bir madeni para dükkanına. Orada bize yardım edebilecek bir uzman vardır." Ayağa kalkmak için kendini yatağın kenarına doğru itmeye başladı.

Anna elini uzattı. "Kal."

Wendy gözlerini devirdi ve Anna, "Evet, birinin Sana patronluk taslıyor ve ne yapman gerektiğini söylüyor, değil mi? Şimdi orada otur ve kucağındaki turşuları ye."

"Turumu bile göremiyorum. Bildiğim kadarıyla, tüm yarışı bitirebilirdim. turşu zaten. Ve her zaman herkes için kuralların koruyucusu olmak zorunda değilsin, biliyorsun."

Anna ona bir bakış attı. "Eğer bana 'biraz yaşa' dersini vereceğin yer burasıysa, salamura nefesini kendine sakla."

"Hadi ama. Madeni parayı hiç mi merak etmiyorsun?"

Olmamaya çalışıyordu.

"Şimdi bile gidebilirsin. Hadi ama, kendi kendinin patronusun."

"Evet, ama şu anda dosya yüküm çok fazla." Bir yalan daha. İş azdı. Ve parası. Ama bu tamamen başka bir sorundu.

"Hayden, beni dinlemesini sağla," dedi Wendy, Hayden odaya geri döndüğünde, saçları nemli, üzerinde basketbol şortu ve tişört vardı. Wendy'den turşu kavanozunu aldı ve yerine bir kase çorba koydu.

"Sanki ikinize de sözümü dinletebildim."

Wendy Anna'ya, "İkimiz de para içinde yüzmüyoruz ki," dedi. "Babamın tüm parası insani ve hayırseverlik çabalarına gitti. Öğretmenlik maaşım hamilelik iznim nedeniyle askıda ve evet, Hayden

ama bu bizi zengin etmiyor. Beklenmedik bir talih kuşu hepimizin hayatını değiştirebilir."

Tamam, iyi noktaya değindin. Ama babaları onlara şöhretinden başka bir şey bırakmak isteseydi, bırakırdı. Ve ona inatçı derdi -diğerleri çok daha aşağılayıcı isimler kullanmıştı- ama o hak etmediği hiçbir şeyi istemiyordu.

Ne yazık ki Wendy'nin hamile olması Anna'nın meydan okumasına engel oldu.

Bu hamilelik on yıllık bir süreçti ve Wendy'nin hayat boyu kurduğu bir hayalin gerçekleşmesiydi. Ta ki kız kardeşi Bir, İki ve Üç'ü güvenli bir şekilde doğurana kadar,

Anna'nın onu mutlu etmek için bunu sineye çekmesi gerekecekti. "Tamam. Parayı yarın alırım. Mutlu musun?"

"Evet." Ama sonra Wendy yine gözyaşlarına boğuldu. Anna Hayden'a döndü. "Sıra sende."

Hiç istifini bozmadan Wendy'ye şifonyerinin üstündeki kağıt mendil kutusunu uzattı. "Özür dilerim," dedi Wendy huysuzca. "Her seferinde ağlamaktan çok yoruldum.

biri benim için güzel bir şey yapar."

Anna akıllıca davranarak ağlamaktan *da* yorulduğunu söylemedi, çünkü çoğunlukla nefes almaya devam etmek istiyordu.

Ertesi gün geç saatlerde, Anna istese de istemese de Wendy's'e geri döndü. Tek istediği dolu bir pizza, bir duş ve kendi yatağıydı. Tamam, belki çamaşırlarının sihirli bir şekilde katlanıp kaldırılmasını, "servis gerekli" ışığı yanmayan bir araba ve bir iki orgazmı kesinlikle geri çevirmezdi. Ama parayı değerini kontrol etmek için getirmişti ve bir şok yaşamıştı.

"Sizinle aynı anda bir haber ekibinin orada olduğuna inanamıyorum." Wendy, Anna'nın çantasından bir paket peynirli puf çıkardı.

"Hey, onlar benim."

"Bulan bulur." Wendy dizüstü bilgisayarını açmıştı. "YouTube'da haber bölümünü arıyorum. Paranın değerinin gerçekten on binden fazla olduğunu mu söylediler?"

"İnanılmaz bir şekilde, evet." Anna hâlâ şaşkıındı. "Görünüşe göre yıllardır görülmemiş bir koleksiyonun parçasıymış. Adam bana setin geri kalanının bende olup olmadığını sordu."

"Aman Tanrım, sence var mı?"

"Nerede?" Anna sordu.

"İyi bir nokta."

"Dinle . . ." Anna aile boyu peynirli puf poşetini, yani akşam yemeğini geri aldı. "Madeni paranın çok değerli olduğunu biliyorum ama bence babamda neden olduğunu öğrenene kadar onu saklamalıyız."

"Buldum!" Wendy videoyu oynat tuşuna bastı.

Bir muhabir bozuk para dükkanında, çok sinirli görünen Anna'nın yanında duruyordu. "Bunu görmemize gerek yok."

"Şşt! Ve vay canına. Benden çaldığın kazak gözlerini gerçekten ortaya çıkarmış. Ama saçını taradın mı?"

Anna bir elini her zamanki vahşi ve çılgın dalgalarında gezdirdi. "Orada bir kamera ekibi olacağını bilmiyordum."

"Evet ama ya ukala, sürekli sinirli, zeki kadınlardan hoşlanan yakışıklı bir adamla karşılaşsaydın?" diye sordu kız kardeşi. "Ve çantana koyduğum acil durum dudak parlatıcısına ne oldu?"

"Sence ben zeki miyim?"

"Duh."

Muhabir kameraya gülümsedi. "Bugün Sunrise Cove'daki Nadir Madeni Para ve Antika Dükkânı'nı ziyaret ediyoruz, burada Anna Moore ile karşılaştık, kendisi merhum babasının eşyalarının bulunduğu bir kutuda nadir bir madeni para bulmuştu. Bir zamanlar Louis Moore emlak toptancılığı yaparak servetine servet katmış, daha 'toptancılık' diye bir terim yokken toptancılık yapmış. Elbette hayırseverliğiyle daha da ünlüdür, servetinin çoğunu bağışlamıştır."

"Ya da hepsini," dedi Wendy gururla.

"-ve bugüne kadar Sunrise Cove, diğerlerinin yanı sıra rekreasyon merkezimiz, yerel hastanemiz ve tarihi toplumumuz haline gelen binaları bağışladığı için ona minnettardır. Anna, sence baban bu paraya nasıl sahip oldu? Söylentilere göre kedi hırsızlığı yaptığı günlerden kalma olduğunu mu düşünüyorsun?"

Wendy nefesini içine çekti. "*Kedi hırsızlığı günleri mi?*"

Ekranda Anna, "O asla bir kedi hırsızı olmadı." dedi.

Muhabir kameraya dönerek Anna'yı çekim dışı bıraktı. "Modern zaman gizemi. İnsan Louis Moore'un başka hangi gizemlerle ilişkilendirilebileceğini ve madeni parayı o mu ... *kedi-gürültüsü* mü ... merak ediyor." Gülümsedi. "Sana, Doug'a ve yaklaşan hava sistemine dönüyoruz."

Wendy bilgisayarını kapattı. "Babama iftira atmasına izin mi verdin?" "Hey, onun kedi hırsızı olmadığını söyledim."

Wendy peynirli pufları geri aldı. "Ya onun adını hastane kanadından silerlerse? Ya bu yaptığı tüm iyilikleri mahvederse? Ohmigod, ne

Bebeklere söyleyecek miyim? Bütün kasaba dedelerinin hırsız olduğunu düşünerek büyüyemezler, zorbalığa uğrarlar! Demek istediğim, sen de zorbalığa uğradın ve bak seni ne kadar mahvetti."

Bütün ablalar küçük kardeşlerini çıldırtır mıydı? Yoksa bu sadece Wendy'nin özel bir yeteneği miydi? "Saçımı hep sincap kuyruğu gibi taradığın için zorbalığa uğradım. Benimki gibi saçları kuruduktan sonra taramamalısın! Ve hiç ürün kullanmazdın. Kabarmayı önlemek için kaç tane ürün kullanmak zorunda kaldığım hakkında bir fikrin var mı?" Anna durakladı

Çünkü ikisi de bir servet harcamasına rağmen saçlarının hâlâ kıvrıkcık olduğunu biliyordu. "Ve ben berbat değilim. Yani, korkunç derecede değil."

Cep telefonu tanımadığı bir numarayla çaldı. *Abyss ile iletişime geçtiğiniz için teşekkür ederim, sağlığınız benim için çok önemli* diye cevap vermek istedi *ama sırada sizden önce 5,493,823 kişi var, hepsi*

Wendy adında. Ama kendini kontrol etti. "Anna Moore." "Anna, bu Suzie McNab, yerel muhabir. Bir haber yayınlıyoruz.

Louis Moore ve sizden bir fiyat teklifi almayı

umuyorum." Anna'nın midesi bulandı. "Olay nedir?"

"Kasabanın kurtarıcısı mı yoksa kötü şöhretli bir kedi hırsızı mı? Bize ne söyleyebilirsiniz?"

"Yorum yok." Bağlantıyı kesti.

Konuşmaları duyabildiği belli olan Wendy hareketsiz kaldı.

Peynirli puf ağzının yarısına kadar geldi. "Bunu neden yaptın? Onun adını temize çıkarma şansın vardı."

"Ne söyleyeceğimin bir önemi yoktu; o çoktan çılgınca bir hikaye uydurmaya karar vermişti."

Wendy ne kadar üzgün olduğunu ifade etmek için peynirli pufları ondan uzaklaştırdı. "'Kötü şöhretli kedi hırsızı' mı? Babam hayatını kurtarmak için bir binaya bile tırmanamazdı. MS hastalığı onu bunun için çok dengesiz yapıyordu."

"Hayatının son birkaç yılında nasıl olduğunu hatırlıyorsunuz. Önceleri bir sporcuymuş ve dağa tırmanmayı severdi."

"Aman Tanrım. Haklısın." Wendy gözlerini kapattı. "O kadar uzun zaman oldu ki neredeyse unutuyordum." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bekle, bunu onun yaptığını düşünmüyorsun, değil mi? Parayı o mu çaldı?"

"Bence çok daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

"Bu senin içindeki araştırmacı. Ama sen onun kızıydın. Buna inanıyor olamazsın- Bekle, ne diyorum ben? Sen bir işsin. Duygu yok, his yok, kişisel hiçbir şey yok."

Gerçekler karşısında hakarete uğramak zordu ama Anna bunu gayet iyi başardı. "Her şey geçecek."

"Sadece tamir edersek." Anna'ya çaresizlik dolu bir bakış fırlattı. "Bunu düzeltmek zorundayız."

Anna onun stresini duyabiliyordu. İyi değildi. "Bunlar sadece kelimeler, Wen. Bunu babamın yapmadığını biliyoruz. Hem artık o gittiğine göre, başkalarının ne düşündüğü önemli değil."

"Tabii ki önemli. Babamın adı çamura bulaşırsa vakfa ne olacağını sanıyorsun? Hayden'ın işini kaybetmesi de cabası. O kadar çok iyilik yapıyoruz ki."

"Tamam," dedi Anna dikkatle. "Seni anlıyorum. Ama bence hâlâ aceleci davranıyorsun. Babam hiçbir şey çalmadı. *Asla* çalmazdı."

Wendy karnını kucaklayarak usulca, "Bunu kanıtlamamız gerekiyor," dedi.

Anna pek çok şeye dayanabilirdi. Hem de *çok* çok fazla. Ama Wendy'nin şu anda endişeden hasta hissetmesi bunlardan biri değildi. Doktor çok açık konuşmuştu: stres yok. "Bunu düzeltmek için elimden geleni yapacağım. Ama heyecanlanma," diye uyardı kız kardeşinin tam da bunu yaptığını gördüğünde. "Ben bile emin değilim Cevap verebilecek tek kişi ölmüşken nereden başlamalı- *Neden* şu anda telefonla konuşuyorsun?"

"Bir GoPro sipariş ediyorum, böylece soruşturmanızın her adımında beni de yanınızda götürebilirsiniz. Kafa bandı kayışı ve telefonuna indirebileceğin bir uygulaması var, böylece bağlı olduğumuzda gördüğün her şeyi gördüğün gibi görebiliyorum."

Anna bir kahkaha attı. "Hayır. Kesinlikle hayır."

"Dinle, bir balinayla aynı ağırlıkta olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Ya da üzerine işlemek için tuvalete bacak bacak üstüne atarak koşmak zorunda kalmanın

Zemin mi? Hayır, yok. Ayrıca, bir uzaylı karnıma tekme atıyor, diğeri ciğerlerime yumruk atıyor ve her hareket ettiğimde, ben ..."

"Sen ne?"

"Toot."

"*Toot?*"

Wendy ellerini havaya kaldırdı. "Osuruk. Osuruyorum, tamam mı? Her zaman osururum. Ve

Saklayabileceğin ufak tefek şeylerden de bahsetmiyoruz. Hayden'a o olduğunu söylüyorum ama eminim ki bunu yemiyor-" Anna'nın gülmesine gözlerini kısarak gülmeyi kesti. "Tanrım, uzun zamandır güldüğünü görmemiştin ve güldüğünde de benim yüzümden mi gülüyorsun?"

Anna yanaklarındaki neşe gözyaşlarını sildi. "GoPro takmayacağım."

"Bana Midnight, Sunshine ve Eclipse'i kukumdan çıkarmak üzere olduğumu ve senin bu küçük şeyi yapıp beni de yanında getiremeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Wen, eğer bebeklerini seviyorsan onlara hippie isimleri vermeyeceksin. Seni yanımda getirmeye gelince, kulaklık takacağım ve kabul edilebilir olduğunda bir hattı açık tutacağım, ama hepsi bu."

Wendy Anna'ya öyle bir sarıldı ki canı acıdı, ilişkileri için mükemmel bir örtmece. Ancak eve gidip dairesine girdiğinde, kız kardeşine ucuz bir bavul gibi teslim olduğunu bir kez daha fark etti.

Bölüm 2

Anna'nın ofis kiraladığı bina pahalıydı, ama Sunrise Cove'da hepsi öyleydi. Artıları: güvenli ve iyi aydınlatılmış park yeri, doymuş yağ ve şekerle dolu otomatlar ve her katta bir resepsiyon görevlisi vardı.

Anna ikinci katta, altı ofisten ilkindeydi, bu da kapısı açık olduğunda resepsiyonist Candy'nin sakız çiğnediğini duyabileceği anlamına geliyordu. Kesinlikle bir eksi.

Anna, fazladan para kazanmak için araştırma ve analiz yaptığı sigorta şirketlerinden biri için dirseklerini derinlemesine araştırıyordu. Onlar bir hukuk davasıyla karşı karşıyaydı ve sigorta şirketi her şeyin yolunda gitmesini istiyordu.

Arayan Anna'ydı, Ördeklere Fısıldayan Olağanüstü Kişi.

Pencereden temiz hava almak için ofisinin kapısını açtığında Candy'nin sakız çiğnemeyi bırakıp birini selamladığını duydu. Sonra alçak bir mırıltıyla bir erkek sesi cevap verdi ve garipti ama adını söylediğine yemin edebilirdi.

"Özür dilerim," dedi Candy. "Bugün onun listesinde yoksunuz."

"Ben son dakikada ekliyorum," dedi. "İşte, onu arayacağım." Muhtemelen telefonunda gezinirken bir sessizlik oldu, sonra, "Anna sevgilim ..."

Çalmayan telefonuna baktı. Ama aynı zamanda . . . *Anna sevgilim?*

"Öğle yemeği için hazır mısınız?" diye sordu, sonra sanki onun cevabını dinliyormuş gibi bir süre durakladı. "Merak etme, hemen geliyorum."

Anna neredeyse gülüyordu. Bu asla işe yaramazdı. Candy kulağa hoş gelen bir isme sahip olabilirdi ama kadın hiç de kolay lokma değildi. Kimse onu geçemezdi ve eğer denerlerse, eski şartlı tahliye memuru siyah kuşağı üzerinde çalışıyordu.

ve aylardır kimsenin kışını tekmeleyemediği için sık sık hayıflanırdı.

Anna masasının üzerine eğilmiş, tehlikeli bir şekilde tünemiş, kapıdan dışarı bakmaya çalışıyor, kış tekmelemeyi kaçırmak istemiyordu.

Adam Candy'ye, "Hemen içeri gelmemizi söyledi," dedi. "Yardımanız için teşekkürler."

"Ne zaman istersen, tatlım."

Ne oluyor be?

Bir sonraki vuruşta, Anna'nın kapısında belirdi ve onu öyle bir korkuttu ki, elleri masasının üzerinde kayarak dengesini kaybetmesine neden oldu.

Adamın yüzü endişeyle buruştu. "Sen-"

"Tamam!" Az önce tahtaya vurduğu çenesini ovuşturmayı reddederek doğruldu. "Ben iyiyim."

Gülümsemeye karşı koyuyor gibi görünerek topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Emin misin?"

Hayır, emin değildi. Bir kere, çenesiyle birlikte gururu da incinmişti. "Kimsin sen?"

"Bir sonraki randevunuz." Yalan söylerken kızın gözlerinin içine bile baktı. Etkileyiciydi. "Şu anda bir randevum yok."

"Hayır mı? Peki, resepsiyonistinize söylemeyin." Masasının karşısındaki iki sandalyeden birine doğru ilerledi ve kendini evinde gibi hissetti, uzun bacaklarını önüne yaydı, istediği kadar rahattı.

"Uzun boylu, esmer ve yakışıklı "nın modası geçmiş bir söz olduğunu biliyordu ama ayakkabı uyuyorsa ... ve bu kesinlikle uyuyordu. "Ona yalan söyledin."

Parmaklarını düz karnının üzerinde birleştirdi. "'Yalan' çok güçlü bir kelime."

Masasının kenarına yaslanıp kollarını kavuşturarak ona en sert bakışını attı.

Ağzının kenarları kıvrıldı. "Benim adım Owen Harris ve konuşmamız gerek."

"Konuş öyleyse."

"SS *Central America*'ya ait 1853 P Liberty Altın sikkesine nasıl sahip olduğunuzu bilmek istiyorum."

İyi ki madeni para ve kökenleri hakkında biraz araştırma yapmıştı, çünkü artık adamın 1857 yılında bir kasırga sırasında batan SS *Central America* adlı gemiden bahsettiğini biliyordu.

Gemide altın bir servet vardı. "Neden sana bir şey söyleyeyim ki?"

"Çünkü sizde gemiyle birlikte batan bir para var ve bunun büyük halama ait olduğuna inanıyorum."

"Seni buna inandıran nedir?"

Telefonunu bulup çıkarmadan önce birkaç cebini karıştırdı. O fotoğrafları karıştırırken, kız da onu inceledi. Kısa, karmakarışık saçları güneşten öpülmüşten koyuya kadar kahverenginin her tonundaydı ve çenesindeki iki günlük kirli sakalla uyumluydu. Gözleri rahatsız edici derecede keskin bir yeşildi.

Randevu almadan kendisine geldiğini düşününce, onun bu kadar seksi görünmesinin çok kaba bir davranış olduğunu düşündü.

Öne doğru eğilerek, üzerinde *1853 P Liberty Gold* yazan çerçeveli bir madeni para koleksiyonunun yer aldığı eski bir siyah-beyaz fotoğrafı gösterdi. Sonra bir sonraki fotoğrafa geçti - aynı koleksiyon, sadece fotoğraf renkliydi

ve bütün paralar gitmişti. "On yıl önce çalınmışlar. Polise şikayette bulunmuş ama kendi isteği üzerine olay gizli tutulmuş. O artık ilgi odağı olmaktan hoşlanır."

Kadın adama baktı ama adamın gözleri keskin olmanın yanı sıra okunması da imkânsızdı. "Bunun paranın büyük teyzene ait olduğunu nasıl kanıtladığını anlamıyorum. Numaralı falan değiller."

"Gemi enkazından çıkarılan madeni paralar, büyük teyzem Ruby'nin ailesine ait olan gibi özel koleksiyonlarda yer aldı. Koleksiyonu yasal yollarla satın almışlar ve sonraki nesillere aktarmışlar. Ruby hariç hiç kimse koleksiyonundaki sikkeleri kaybetmedi. Yani sen bir tanesiyle ortaya çıktığında ..."

Büyük teyzesine ait olduğunu düşünmüştü. "İlginç," dedi kalbi hızla çarparken. "Ama yine de kesin bir kanıt değil."

Parmağını başka bir resme götürdü. Yine eski bir siyah-beyaz, bu kez gelinlik giymiş yirmili yaşlarında genç bir kadın. Kadının tek takısı göz alıcı bir kolyeydi.

"Bu benim büyük teyzem Ruby'nin düğün günü," dedi. "Yakut Kırmızısı adında bir kolye takıyor. Bu kolye ona annesi tarafından verilmişti, o da annesinden almıştı, her zaman kızın düğün gününde takılırdı." Süslü bir çerçeve içinde bir tablonun yer aldığı başka bir fotoğrafa geçti. "Bu benim büyük teyzemin büyük *büyükannesinin* düğün günüydü."

Anna her iki fotoğrafı da aynı çarpıcı kolyeyle çekti. "Çok havalı," içtenlikle söyledi. Tarih onu büyülüyordu. "Ama bunun sikkelerle ne ilgisi var?"

"Kırmızı Yakut, madeni paralarla aynı gün çalındı ve yetkililer tarafından hiçbir şey bulunamadı. Bu kolyeyi gördünüz mü?"

"Asla."

Telefonunu cebine koyup omuz silkti. "Söylendiğine göre, paranın sende olduğunu da bilmiyordun." Adam kızın bakışlarıyla karşılaştı ve kız onun gözlerini okuyabildiğini fark etti.

Kızgındı.

"Özür dilerim Bay Harris," dedi. "Gerçekten üzgünüm. Ama koleksiyon ya da kolye bende değil. Sadece bir sikke var ve onun da teyzenize ait olduğuna dair bir kanıt göremedim."

Adam ayağa kalkıp cebinden iki tane yüz dolarlık banknot çıkarıp masanın üzerine koyarken gözleriyle buluşmayan bir gülümseme aldı. "Artık gerçekten bir müşteriniz var, size iyi niyetle peşinat veren bir müşteri."

Çalınan paraları ve Kırmızı Yakut'u bulman için seni tutuyorum. Bu işin senin için kolay olacağından eminim."

Anna ona baktı. "Çünkü hırsızın babam olduğunu düşünüyorsun." "Eğer ipuçları uyuyorsa ..."

"Babam hiçbir şey çalmazdı."

"Gerçekten mi? Polis kayıtlarını kontrol ettiniz mi?"

Babasının polis kaydı mı vardı? Görünüşe göre, dört gün önce madeni parayı bulduğu andan itibaren duygularının muhakemesini gölgelemesine izin vermişti, çünkü bunu daha ciddiye alsaydı, yapacağı ilk şeylerden biri babasını araştırmak olurdu.

Sinir bozucu misafiri kısık bir kahkaha attı. "Ve sen kendine araştırmacı mı diyorsun?"

Omurgası dikleşti. "Teyzenin muhtemelen sigorta şirketiyle birlikte seni dolandırmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Ödeme alamadı."

"Tanrım, bu kulağa hiç de şüpheli gelmiyor. Tüm tazminat taleplerinin yüzde on beşinin sahte olduğunu biliyor muydunuz?"

"Bu da yüzde seksen beşinin olmadığı anlamına geliyor" dedi. "Ve sigortalı olmadığı için ödeme alamadı. Beni konuşturmayın," diye mırıldandı onun şaşkın bakışları karşısında. "Hiçbir şeyinin sigortalı olmadığını bilmiyordum."

O ... iyi değil."

Anna'nın içini istemediği bir sempati doldurdu. "Özür dilerim. Başından beri onun eşyalarını mı arıyordun?"

"Başından beri, evet. Ama bu uzun sürmedi çünkü izler kayboldu."

Ta ki onun röportajını görene kadar. Masasının üzerindeki iki yüz dolara baktı. Kendi işini kurmak çok pahalıya mal olmuştu. Onun işini geri çevirmeyi gerçekten göze alabilir miydi, özellikle de babasının masumiyetini kanıtlayabileceğini biliyorken? "Cidden beni işe almak mı istiyorsun?"

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Arkadaşlarını yakınında tut ..."

"Ve düşmanlarınız daha yakın." Başını ona doğru salladı. "Hayır, teşekkür ederim."

Bir, bir müşteriyle birlikte çalışmak tehlikeli. İki, konuşmaya çalıştığım kişiyi ürkütür. Ve üç, zaten buna izin verilmiyor."

Bu ona neredeyse gerçek bir gülümseme kazandırdı. "Bunlardan herhangi biri doğru mu?"

"Elbette," dedi. "Hangisini beğendin?" Adam sadece başını salladı.

"Ciddiyim," dedi. "Yalnız çalışıyorum."

Kapı aralığından bir boğaz temizlendi. Mari. Anna saate bakmayı ihmal etmedi.

Mari hiç istifini bozmadan içeri girdi ve Anna'nın masasına çok sevdiği kahvaltılık burrito gibi kokan bir çanta bıraktı ve Anna Mari'nin gecikmesine duyduğu kızgınlığı hemen minnettarlığa çevirdi.

"Sanırım yine yemek yemeyi unuttunuz," dedi Mari ve ardından misafirlerine baktı. "Merhaba. Ben Mari, Anna'nın sağ koluyum. Bazen de sol eli."

Owen ona gülümsedi, bembeyaz dişleri ve son derece seksi bir gülümsemeyle parlıyordu. "Owen Harris. Yeni müşterimiz."

"Peki o zaman..." Mari ikinci bir çanta açtı ve onu uzattı.

Owen içeri baktı ve sonra bir tarçınlı rulo çıkardı. "Ortaklığımız iyi bir başlangıç yaptı."

"Bu bir ortaklık değil!" Anna, Mari'ye öyle bir bakış attı ki, Mari koridorda kendi ofisine doğru geri çekildi. Kapı kapandığında Anna karşısında duran ve tarçınlı çöreğini rahatça yiyen adama baktı. "Bu ... *duruma* başlamadan önce," dedi, "bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Çiğneyip yutarken bir süre onu inceledi, sonra başparmağındaki şekeri yaladı. "Babanın geçmişte bir kedi hırsız olduğuna dair haberleri ve internetteki hikayeleri görmüşsündür."

"Asılsız söylentiler."

"Hepsi değil. Etrafa sordum. Hırsızlık sırasında babanızı hapisten uzak tutan tek şey, aleyhindeki tüm kanıtların

ikinci dereceden."

Derin bir nefes aldı. Nefret ettiği bir şey varsa o da bir adım geride kalmaktı. Şu anda kendini bir *mil* geride hissediyordu ve ondan kurtulur kurtulmaz bunu hemen düzeltecekti. "Başka bir şey var mı?"

Omuz silkti. "Birlikte mi yoksa birbirimize karşı mı çalıştığımıza bağlı."

"İşler nasıl giderse gitsin, ne bulursam bulayım, dürüst olacağım," dedi. "Kurallara göre oynarım."

Bu ona kısık bir kahkaha attırdı. "Utanç verici."

Ayrıca vücudu ne kadar isterse istesin yakışıklı bir adamdan etkilenemezdi. "İrtibatta olacağım Bay Harris."

"Owen. Kanıtlaman gereken bir şey olduğunun farkındayım ama bunun seni endişelendirmesine izin verme."

Sert bir kahkaha attı. "Size hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilim."

"Birlikte fotoğraflandığınızdan beri okuduğum her şeye göre bir sürü insana kanıtlaman gereken bir şey var. Hazır konu açılmışken, parayı geri almam gerekecek."

"Eğer haklı olduğun ortaya çıkarsa ve babamın eşyaları arasında bulduğumuz para gerçekten de büyük teyzene aitse, bu sorun olmaz."

Uzun bir süre ona baktı. "Ne bulursan bul dürüst olacağına inanmamı mı bekliyorsun?"

Kızdı. "Her davaya yüzde 110 önem veririm. Ama size şu anda söylüyorum, babam hırsız değildi."

Tek bir selam verdi. "Birkaç gün içinde sizden haber almayı umuyorum."

"Yoksa?"

"Yoksa yetkilileri devreye sokmak zorunda kalacağım."

Tedirginliğini gizlemek için ona buz gibi bir bakış gönderdi. "Çıkarken kapının kışınıza çarpmasına izin vermeyin Bay Harris."

Adam ona bir gülümseme daha attı ve kadın adamın kotla kaplı incecik kışının kapıdan çıkışını izledi.

On saniye geçmeden Candy kafasını kapıdan içeri uzattı. "Kutsal seksi adam," dedi. "Aferin sana."

"Öyle bir şey değil."

"Kızım, vaktin geldi. Vaden doldu. Bunu 'böyle' yap."

Vadesi geçmiş olmakla ilgili gerçek bir hikaye. Vadesi o kadar geçmişti ki, parçalarının süresi dolma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. "Telefonunun çaldığını duyuyorum."

"Kahretsın." Candy ortadan kayboldu.

Anna cep telefonunu çıkardı ve en eski arkadaşlarından biri olan Nikki Hernandez'i aradı.

"Memur Hernandez."

"Nikki, benim. Bir şeye bakabilir misin?"

"Hey, *chica*. Tabii ama sana pahalıya patlar. Bana borçlu olduğun içkiler? Üst raf."

"Anlaştık. Louis Moore'un herhangi bir kaydı olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

Bir süre sessizlik oldu. "Babanı mı kastediyorsun? Babanı araştırmamı mı istiyorsun? Madeni paranın üzerindeki yazılarla mı ilgili?"

"Ciddi misin?" Anna sordu. "Gerçekten kaç kişi haberleri izliyor?"

Nikki cevap vermedi ama Anna onun parmaklarının klavyede tıkladığını duyabiliyordu ve sabırlı olmaya çalıştı. Önemli bir şey değil, dedi kendi kendine. Hiçbir şey. Ama sonra Nikki'nin nefesini içine çektiğini duydu. Anna'nın tanıdığı kişiler arasında en iyi poker suratına sahip olan birinden gelen büyük bir işaret bu. "Ne? Ne buldun?"

Nikki tereddüt etti. Bu asla iyiye işaret değildir. "Bu yola girmek istediğine *emin* misin?"

Tabii ki Anna emin değildi. "Ben zaten bu yoldayım. Sadece söyle bana." "On sekiz yaşındayken, küçük çaplı hırsızlık ve uyuşturucu bulundurmaktan sabıkası vardı. çalıntı mal. Bundan sonraki birkaç yıl içinde birkaç kez daha hırsızlık yaptığından şüphelenilmiş, ancak başka mahkumiyet almamıştır."

Anna sandalyesine çöktü. "Emin misin?"

"Şu anda kayıtlara bakıyorum. Çok üzgünüm, *tatlım*."

"Belki de her şey yanlış zamanda yanlış yerde olmuştur?" "Yani ... belki."

Anna şüpheyi duydu. "Ama sen öyle düşünmüyorsun." "Bir kez, evet. Ama birkaç kez?"

Baba, ne oluyor?

"Uh-oh."

Anna sustu. "Uh-oh ne?"

"Madeni para hırsızlığıyla ilgili orijinal polis raporuna ulaştım. Görünüşe göre babanız o zaman da şüpheliler arasındaymış ancak delil yetersizliği nedeniyle suçlanmamış."

"Tamam." Anna alnını masasına dayadı ve yutkundu. Tamam, suçlanmamak iyiydi. "Onu tanıyordun," dedi sonunda. "Onun böyle bir şey yapabileceğini düşünebiliyor musun?"

"Hayır. Hayatta olmaz."

Anna bir nefes verdi ve Wendy'nin iyiliği için ikisinin de haklı olmasını umdu. "Teşekkürler." Bağlantıyı kestiğinde başını kaldırdı ve Owen Harris'in kollarını kavuşturmuş, kapı pervazına yaslanmış olduğunu görünce irkildi. Kahretsin. Soğukkanlı bir ifade takındı. "Déjà vu."

"Sana kartvizitimi bırakmayı unuttuğumu fark ettim," dedi.

"*Ya da* sen gittikten sonra ne yaptığımı duymak istedin."

"Şüpheli birisin, değil mi?" Kapı pervazını iterek kartını masanın üzerine koydu. "Seninle yakında konuşacağım."

"Doğru. Çünkü aksi takdirde beni polise ihbar edersin."

Bakışları onunkilerle buluştu. "Buna gerek kalacağını sanmıyorum."

"Hayır mı? Peki neden?"

"Çünkü oyunu kuralına göre oynarsan, doğru olanı da yaparsın. Görüşürüz, Anna."

Önce seni görürsem olmaz.

O gidince masasına dönüp oturdu ve Mari'nin orada dikilip kendisini izlediğini gördü. "Nedir bu, Anna'yı Kızdırma Günü mü?"

"Bayan Cool ve Koleksiyoner'in biriyle ters düştüğünü görmeyeli uzun zaman oldu. Ya da bir erkekle ilgilendiğini."

"En iyi anım değil," diye itiraf etti Anna. "Ve onunla ilgilenmiyorum."

"Uh-huh."

"Gerçekten şu anda yapacak daha iyi bir işin yok mu?"

Mari sırtıttı. "Yapacak çok işim var. Ama bu çok daha eğlenceli."

Anna Owen'ın kartını aldı, kartta şu yazıyordu: *Tahoe Maceraları, Owen Harris, ortak sahip.* Yani yaşamak için çalışıyordu. Bu onu neden şaşırtmamıştı? "Onu araştırın, bakalım ne bulabileceksiniz."

"Yani o gerçekten bir müşteri mi?"

"Şimdilik. Görünüşe göre benim bulduğuma benzer bir sürü kayıp sikke ve bir kolye daha var, hepsi de servet değerinde ve adam bunların hepsini bir yere sakladığıma inanıyor. Onu bu düşünceden vazgeçirmeliyiz."

Mari gülümsedi. "Ben de onun sadece seninle dalga geçecek eğlenceli biri olacağını sanıyordum. Ama şimdi romantik bir bağ ve bir gizem var. Eğlenceli bir gün."

Anna başını salladı ve çekmecelerini karıştırarak ağrı kesici aramaya başladı. Kafasını kaldırdığında Mari'nin hâlâ ona gülümsediğini gördü. "Neden hâlâ burada duruyorsun?"

"Tamam. Hallediyorum!"

Bölüm 3

Owen Harris stres ve endişeyle nasıl başa çıkacağını uzun zaman önce öğrenmişti - adrenalın patlamasıyla. Şafak söküyordu ve bugünün stres atma yöntemi, yaklaşmakta olan bir yaz fırtınası nedeniyle çalkantılı bir gökyüzünün altında, Tahoe'de beş-altı metrelik dalgalar üzerinde uçurtma sörfü yapmaktı.

Ona göre bundan daha iyisi olamazdı ve pastanın üzerindeki krema: bunun için gerçekten para alıyordu. Onunla birlikte gelen müşteriler tatil yapan profesyonel sörfçülerdi.

ve onu rehber olarak tutmuşlardı. Tek istekleri zorluk derecesinin yüksek olmasıydı, böylece zorlanacaklardı.

Owen'ın uzmanlık alanı.

Sırtında sert rüzgârlar, yüzünde güneş, dümen suyunun püskürmesi onu hafifçe üşütürken ve ayak parmaklarının ucunda tutarken, hayat pek de Daha iyi. Maceracılıkla ilgili komik bir şey vardı: etrafındaki herkesi güvende tutmaya odaklanmak genellikle kafasını diğer her şeyden arındırırdı.

Genellikle.

Ama üç gün önce yakaladığı, kumral saçlı, kahverengi gözlü bir güzelin bir muhabirle konuşurken elinde küçük bir altın para tuttuğunu gösteren haber onu şok etmişti.

Dün o kadının ofisine aklında tek bir şeyle girmişti: Geride kalan tek aile üyesi, kazanmaya çok ihtiyacı olan büyük teyzesi Ruby için adaleti sağlamak. Eğer hakkı olanı geri alabilirse, belki o da eski gülümsemesine kavuşabilirdi.

Belki de buna ondan daha çok ihtiyacı vardı.

Ancak adalet yerine, teyzesinin kayıp eşyalarının gizemi derinleşti ve beklenmedik bir komplikasyonla karşılaştı.

Adı Anna Moore. Adam onu zorlayana kadar ona yardım etmeye yanaşmamıştı ki bu hiç hoşuna gitmemişti.

Ama bu konuda ciddi idi.

Büyük teyzesi onun hayatını birden fazla düzeyde kurtarmıştı ve o da bu iyiliğe karşılık vermek niyetindeydi. Hepsi tekrar suya indiğinde güçlü bir rüzgâr grubuna çarptı ve ardından büyük bir dalga üzerlerine doğru geldi. "Tahtanızı doksan derecelik açıyla doğrudan dalgaya yöneltin," diye seslendi, geri çekilerek herkesin onu takip etmeden önce aştığından emin oldu.

Müşterileri sevinç çılgınlıkları attı ve o da kendi başlarının çaresine bakabileceklerini bildiği için rahatladı. Otuz dakika sonra kıyıya geri döndüklerinde, onları uğurladı ve karşılama komitesine döndü.

Turbo, ya yetmiş beş kiloluk bir pamuk yumağı ya da gülünç derecede kabarık Samoyed'i, kıyıda onu bekliyordu, kuyruğu o kadar hızlı gidiyordu ki kendi hava sistemini yarattı. Piknik masasına bağlıydı çünkü Owen onu en son serbest bıraktığında başka bir sörfçünün açık arabasına atlamış ve adamın elinden bir hamburger çalmıştı.

Owen onu kancasından kurtardı ve Turbo uçan bir sıçrayış yaptı. Owen hızla ayaklarını açarak, gelmekte olan şeye karşı dizlerini büktü ve kendinden geçmiş kıpır kıpır popoyu havada yakaladı. "Artık zıplamak yok diye anlaşıştık."

Köpeği pişmanlık duymadan yüzünü yaladı. Owen gülerek onu yere bıraktı ve Turbo anında turbo şarjla daireler çizerek koşmaya başladı.

Bu yüzden onun adı.

"Tamam, tamam, sen iyi bir çocuksun. Hadi, işe geri dönmeliyiz."

Kömür karası gözleri, burnu ve dudakları dışında her yeri bembeyaz olan Turbo, Owen'ın bacaklarına yaslanıp tüm köpek kalbiyle ona bakarken kulaktan kulağa yayılan ve kilometrelerce öteden görülebilen bir gülümsemeye sahipti ve bu gülümseme Owen'inkini eritiyordu. Birbirlerini kurtarmışlardı ve Owen bunu asla hafife almadı. Tişörtünü çekiştirerek kalçasını okşadı. "Ciddiyim. Hadi gidelim."

Turbo onu duyduğundan emindi ama yine de suya doğru kaçmayı tercih etti.

"Ciddi misin?" Owen onu köpek eğitim okuluna götürmüştü. İki kez. Bu yüzden kötü davranışları ödüllendirmemesi gerektiğini biliyordu ama Turbo'nun kalbine giden tek bir yol vardı, o da midesiydi. "Eğer şimdi gelersen, oraya vardığımızda sana bir ödül vereceğim."

Turbo o kadar hızlı durdu ki, geri dönmeye çalışırken kaygan bir zeminde çizgi film kedisi gibi görünüyordu. Ama artık çok geçti. Hızı yüzünden dört patisi de altından çıktı ve kışının üzerinde yaklaşık on metre

kaydı. Fakat

Sıfır nokta beş saniye içinde rotasını düzeltti ve Owen'a doğru koşarak onu uçan bir çalımla yere serdi.

Owen sırt üstü yatmış, Turbo'nun ağırlığı altında gülüyordu. "Otur, seni koca sersem."

Turbo oturdu. Tam üstüne.

Owen başını sallayarak onu itti ve ayağa kalktı. "Hadi, gidelim." Turbo, Tahoe'nun bulunduğu binaya doğru koşmaya başladı.

Adventures, en iyi arkadaşı Ky Ortega ile birlikte yürüttüğü iş. Sahilden cadde seviyesine çıkan uzun merdivenlerde Turbo kısa bir süre durdu ve aniden oturdu - itaat duygusundan değil, diğer şeylerin yanı sıra merdivenlerden korktuğu için. "Yukarı çık."

Turbo onun kollarına atladı ve Owen ikisi için de merdivenleri tırmandı. Beş dakika sonra depolarına girdiler.

Owen'ın ofis müdürü Sami, kollarını kavuşturmuş, gözlerini kısmış onu bekliyordu. Sami'nin yaptığı ilk şey Turbo'ya bir köpek bisküvisi vermek oldu ve köpek bunu bütün olarak yuttu. Sonra hemen oturdu, kuyruğunu sallayarak bir tane daha bekledi.

"Henüz değil. Bir tane daha kazanmalısın." Turbo içini çekti ve uyumak için yere uzandı.

Sami Owen'a döndü. "Ölmediğini gördüğüme sevindim. Sana gönderdiğim rüzgâr uyarısını görmemiş gibi mi davranacaksın?"

"Fırtına kabarıyor," dedi. "Bunu es geçmemi mi bekliyorsun?"

"Yaşamamı bekliyorum. Maaş çeklerimi seviyorum." Başını iki yana salladı. "Sen

Biliyor musun, çaresiz kalmaktan ya da birilerine borçlu olmaktan bu kadar korkan biri için ölmek seni rahatsız etmiyor gibi görünüyor."

Onun kişisel korkularını mükemmel bir şekilde çivilemesi sadece omuz silkmesine neden oldu. Şeytanlarını uzun zaman önce kovmuştu. En azından büyük ölçüde. "Merak etme, yakın zamanda ölmek gibi bir planım yok."

"Uh-huh. Bu." Sami aralarında bir parmak salladı. "İşte *bu* yüzden Artık birlikte değiliz. Hiçbir derinliği olmayan, hayatı hızlı ve gevşek oynayan basit bir heyecan arayıcısı gibi davranıyorsun. Kimseye önemli parçalarını vermiyorsun, asgari düzeyden fazlasını vaat etmiyorsun. Sen, Owen Harris, bana ilk gri saçımı verdin."

"İyi ki artık birlikte değiliz o zaman," dedi kolayca. "Hem dört yıl oldu, bana hâlâ kızgın olamazsın. Ayrıca, artık burada çalışıyorsun ve bana patronluk taslıyorsun. Bu hoşuna gidiyor. Bana patronluk taslamaktan çok daha iyi."

biriyle çıkmak -o zamanlar bana ne diyordun? -duygusal olarak ulaşamaz."

Sami homurdandı. "Sanırım sana bağlanma fobisi olan biri demiştim, ama tabii ki aptal diyelim."

Adam güldü, kadın da gözlerini devirdi ve ona mesajlarının listesini içeren bir iPad uzattı. Mesajlara göz gezdirdi ve teyzesinin bakıcısından gelen mesajda durdu: *Bugün tombalaya gittik ve çok sevdi!*

Owen neredeyse rahatlayarak sarkacaktı. Eskiden Ruby, Sunrise Cove'un ilk hanımı olarak bilinirdi. Kasabanın ilk yıllık Yaz Geçit Töreni Kraliçesi olduğunda on sekiz yaşındaydı. Ve sonra ikincisi. Ve üçüncüsü. Canlı ve karizmatik olmasıyla tanınırdı.

Demans hastalığı duyularını köreltmeye başlayıp anılarıyla oynayana kadar, hayatı boyunca hep böyle olmuştu. O çok sevdiği tombalayı oynamayalı haftalar olmuştu.

Sami gülümsedi. "Bunu seveceğini düşünmüştüm." Konferans odasını işaret etti. "Personel toplantısı. Çocuklar sizi bekliyor."

İçeri girdi. Ky de yeni girmişti. Çalışanları Braden ve Antonio çoktan oturmuşlardı. Owen haftalık toplantılarına başlamıştı ama yaklaşan programı gözden geçirirken yarıda durdu. Braden kendini tamamen kâğıttan uçak yapmaya kaptırmıştı. Onları yapıyor ve Antonio'ya fırlatıyordu.

Antonio'nun önünde uçakları düşürmek için kullandığı küçük bir lastik bant yığını vardı.

Owen'ın konuşmasını dinleyen tek kişi Ky'ydi, rahatlamış görünüyordu, ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuş düşünceli bir pozisyondaydı, gözleri koyu renk gözlüklerle kapalıydı. Owen ortağının gerçekten uyuduğundan oldukça emindi.

Braden artık uçaklardan vazgeçmiş ve Antonio ile tam bir lastik bant savaşına girmişti. Owen'ın yoluna ne uçak ne de lastik bant çıkmıştı.

Ky hâlâ hareket etmemişti.

Owen iç çekti. "Beyler, eğer bunu atlatırsak, kahvaltı benden."

Alelacele bir ateşkes ilan edildi ve Ky'nin başı dönerek Güneş gözlüklerini başının üstüne kadar. Tamam, uykuda değildi. Bazen bunu söylemek zor oluyordu. Toplantının geri kalanı bundan sonra hızlı geçti ve Braden ile Antonio'yu kendi parasıyla kahvaltı almaları için gönderdi.

Yalnız kaldıklarında Ky, Owen'a baktı. Kendilerini kardeş olarak görüyorlardı, kan bağıyla olmasa da ruh bağıyla. Birbirlerinin ölüm kalım aracıydılar,

Bu yüzden Ky şimdi olduğu gibi ciddi göründüğünde, Owen onun aklında bir şey olduğunu anladı.

"Gazeteyi gördün mü?" Ky sordu.

"İnsanların hâlâ gazete okuduğunu bilmiyordum, büyükbaba." Ky ona ters ters baktı, sonra da yerel gazeteyi fırlattı.

Owen, kamera objektifine isyan edercesine bakan güzel Anna Moore'a baktı. "Bu sizin Tinder versiyonunuz mu? Çünkü ben tatlı ve cana yakın olanları severim."

Ky homurdandı. "Sanki."

"Bunu çoktan okudum ve onu görmeye gittim." "Ve?"

"Ve babasının hiçbir şey çalmadığında ısrar ediyor. Konuyu araştırması ve kanıt bulması için ona para ödüyorum."

"Ya babasının suçlu olduğuna dair bir kanıt bulursa?" Ky sordu.

"Gerçekten bunu kabul edeceğini mi düşünüyorsun?"

Owen, Anna'nın Louis Moore'un masumiyeti konusundaki kesinliğini hâlâ hatırlayabiliyordu. Onun karşısında dimdik durmuş, buna tüm varlığıyla inanmıştı ve Owen ona hak vermek zorundaydı. Belli ki kolay kolay korkmuyordu.

Her davaya yüzde 110 veririm. Ama size söylüyorum, babam hırsız değildi.

Kızın sert, gururlu duruşundaki ve keskin ama dürüst gözlerindeki bir şey ona inanmak istemesine neden olmuştu. İstiyordu ama yapamıyordu. Hele de büyük teyzesinin parasını hiçbir açıklama yapmadan elinde tutarken.

Bölüm 4

Wendy'nin anneliğe hazır hissettiğini söylemek, bir dağın yamacından atlamaya ve aşağıya doğru süzölmeye hazır olduğunu söylemek gibi olurdu.

Planör olmadan.

İyi günlerde, anne olmanın üstesinden gelebileceğine dair şüpheleri vardı. Ne de olsa kendi annesini altı yaşında kaybetmişti. Ama diğer yandan hep kendi çocuklarına sahip olmayı hayal etti.

Sadece hepsi aynı anda değil.

Kötü günlerde, sırtı ve bacakları durmaksızın ağrıdığına ve her yirmi dakikada bir işemek zorunda kaldığına, boyundan büyük işlere kalkıştığını biliyordu. Normalde böyle hissettiğinde en sevdiği pastaneye ya da kafeye giderdi. Ama sadece karnı direksiyona baskı yaptığı için araba kullanamıyordu, aynı zamanda Hayden ve Anna adında iki bekçi köpeği vardı.

Bebeklerden biri onun kaburgalarına tekme attı. "Uslu dur, Snap," diye mırıldanarak ellerini karnının üzerinde gezdirdi. Bir diğeri kıvrılarak mesanesine doğru ilerledi ve üzerine oturdu. "Şimdiden bana işkence mi ediyorsun, Crackle? Ve Pop nerede-" O daha cümlesini tamamlayamadan Pop bir takla atmaya çalıştı ve başarısız oldu çünkü etrafta dolaşacak çok fazla yer vardı.

Onların içinde yer değiştirdiğini hissetmek, ona sahip olabileceğini hiç bilmediği bir huzur duygusu verdi. On yıl sonra, anneliğin onun için gerçekleşmeyeceği gerçeğini kabullenmiş ve bunu kabullenmek için elinden geleni yapmıştı. Hatta Hayden'la birlikte bunu jakuzide sarhoş bir gece geçirerek kutlamışlardı.

Birkaç hafta sonra kadın doğum uzmanına yıllık kontrol için gitmiş ve hamile olduğunu öğrenmişti. Daha sonra kalp atışlarını kontrol etmişler.

Ve üç tane duymuştum.

Üç.

Büyük bir panik içinde Hayden'a bakmıştı ama anksiyetesi olmayan bir partnere sahip olmanın şöyle bir özelliği vardı: Hayden doktorun yanında oturmuş, onun elini tutuyordu, soğukkanlı, sakin ve mutluydu.

Hiç korkmadım.

Birkaç hafta önce, tansiyonu çok yüksek olduğu için -ve bütün bir yavruyu taşıdığı için- doktoru onu öğretmenlikten doğum iznine ayırıp az yağlı, az sodyumlu, az şekerli bir diyetle ve yatak istirahatine mahkûm ettiğinde bile.

Evde kalmak yapılacak en doğru şeydi ama lanet olsun. Ortaokul öğrencilerine fen öğretmeyi özlemişti. Saha gezilerini özlemişti. Tahoe'nun macera ve bilim açısından sunduğu her şeyi. O da kayak koçuydu ve tüm bunları beklediğinden çok daha fazla özlüyordu.

Dondurmanın aksine, onu *tam da* beklediği kadar özlemişti. İç çekerek kedisi Jennifur'u okşadı. Jennifur'un kız kardeşi Clawdia, Anna'nın kedisiydi. Clawdia tatlı, tıknaz, tembeldi ve günde yirmi saat uyurdu. Jennifur öyle değildi. Hayır, onun en sevdiği eğlenceler Wendy'nin ayakkabılarına kaka yapmak, gecenin bir yarısı bağırarak ve yarım yenmiş Wendy'nin en sevdiği sandalyedeki örümcekler.

Ve tatlı olmayan kafasındaki tek bir kürk telini bile değiştirmezdi. "Hey, bebeğim, ben geldim!" Hayden ön kapıdan içeri girerken bağırdı. Kapı.

"Hey, bebeğim, ben de geldim!" Anna her zamanki gibi ukalaca bağırdı. Bu kız kardeşinin sevgi diliydi.

"Yemek getirdik!"

Yemek! Wendy'nin evin etrafında birkaç tur atmasına ve aynı zamanda yemek yemesine izin verildiğinden, aşağıya indi ve poşetleri almak için kız kardeşine adeta saldırdı - poşetlerin içine baktı - evet! İtalyanca.

"Küçüklüğümüzü hatırlıyor musun?" Anna ona bir tabak uzatarak sordu. "Hani kedimiz Blackie hamile kalmıştı? O kadar acıkmıştı ki, sen onu beslemeye çalışırken seni ısırmıştı."

Wendy bir parça sarımsaklı ekmek yemeyi bırakıp kaşlarını kaldırdı. "Beni bir kediyle mi kıyaslıyorsun?"

"Peki, eğer tıslama uyarsa ..."

"Har-har. Bana bilgi ver." "Ne hakkında?"

"Babamın adını iyi bir yerde tutma konusunda, ne demek istiyorsun?" Anna'dan madeni parayı araştırmasını istemesi, Wendy'nin kız kardeşini eski günlerde hep yaptığı gibi bir maceraya atılmaya *teşvik etmesinin* bir yolu olarak başlamıştı. Ama şaşırtıcı bir şekilde çok gerçek bir şeye dönüşmüştü. Ve şimdi tek düşünebildiği babalarının itibarını kurtarmaktı. Bir de işlemek.

Anna bir ekmek çubuğu salladı. "Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

"Yeni kütüphane binası," dedi Wendy. "Bağışladığı son şey ölmeden önce nihayet iki hafta içinde açılış töreni yapılacak ve-" "Ve babamın adını binadan kaldıracaklarından endişeleniyorsun. Evet, Wendy, biliyorum. Çünkü bana her gün hatırlatıyorsun. Hallediyorum."

Wendy ona bakakaldı. "Bana söylemediğin şey ne?"

Anna su şişesini aldı ve içti. Ve içti. "Aman Tanrım, bu kadar mı kötü?"

Anna şişenin tamamını bitirdi ve yere koydu. "Bir tane daha alacağım-"

"Bana söylemekten korktuğun şeyi söyleyene kadar sana su yok!"

Anna içini çekti ve Hayden'a baktı. O da başını salladı.

Anna, Wendy'nin bakışlarıyla karşılaştı.

"Babamın bir plağı var." "Lütfen bana müzikten bahsettiğini söyle."

Anna sadece ona baktı ve Wendy'nin bebekler sayesinde zaten düşük olan midesi daha da çöktü.

"Küçük bir hırsızlıktı, çok uzun zaman önceydi," dedi Anna. "Annemle tanışmadan önce bile. Daha on sekiz yaşındaydı."

"Ve?"

"Ve ... bir soygunda şüpheli olarak görüldüğü birkaç kez daha oldu, ama hiçbirini tutmadı."

"Ve ... ?"

Anna acı çekmiş görünüyordu. "Ve görünüşe göre elindeki sikke bir setin parçasıymış, gerçekten nadir bulunan bir set, on yıl önce Ruby Red adlı bir kolyeyle birlikte çalınmış. Babam beş şüpheliden biriymiş. Hiçbiri suçlanmamış, yeterli kanıt yokmuş."

Wendy'nin aklı başından gitti ve varabileceği tek sonuca vardı.

"Kanıt yoktu çünkü o yapmadı. Yapmazdı. Ve benim süper

akıllı kız kardeş bunu kanıtlayacak."

"Öyleyim." Anna uzandı ve Wendy'nin elini tuttu, Wendy kız kardeşinin nabzını ölçtüğünü fark edene kadar bunun inanılmaz derecede tatlı olduğunu düşündü.

"Nefes nefese kalmışsın," dedi Anna.

"Evet, çünkü bebek büyütme zor bir iş. Niye giyiyorsun dizleri delik, yırtık pırtık bir kot pantolon ve sana hiç yakışmayan gri bir blazer ceket mi?"

"İyi olmak da zor iş mi?"

Wendy yemi yutmamak için ağzına büyük bir lokma spagetti tıktırdı. Sürekli çalışan bekâr bir babayla büyümek zor olmuştu. Her zaman istediği gibi yaşayamamıştı. Bu yüzden yetişkin hayatını planladığında, bilerek sadece yapmak istediği şeyleri yapmıştı. Öğretmenlik. Kayak yapmak. Kocasıyla eğlenmek.

Ve ... kız kardeşini dürttü, çünkü Anna'yı da mutlu görmek istiyordu. Bu o kadar kötü müydü? "Üzgünüm, ama-"

Anna çatalını ona doğrulttu. "Bir özrün arkasına bir 'ama' eklediğinizde, o özrü inkâr etmiş olursunuz."

Wendy Hayden'a baktı.

"İkinizin de bana bakmayı kesmeniz gerekiyor," dedi, "lütfen" der gibi rahat bir şekilde yemek yerken. "İkinizin arasına girecek kadar aptal değilim."

"Karının yanında olman gerekiyor."

"İnsan düşünür," dedi. "Ama bunu en son yaptığımda, araya girdiğim için bana bağırıydın."

"Şimdi benim tarafımda olmadığın için sana bağıracağım." Hayden ona seksi bir gülümseme fırlattı. "Ben her zaman senin tarafındayım."

"Siz ikiniz mide bulandırıcısınız." Anna ayağa kalktı ve gerindi. "Ve bu nedenle, ben yokum."

"Acelen ne?" Wendy ona baktı. "Ateşli bir randevun olmadığını biliyorum."

"Sağ ol anne."

"Beyaz atlı prensi beklemeyi bırak. Kalk ve onu bul. Zavallı salak bir ağaca falan takılmış olabilir."

"İnan bana, beyaz atlı prens istemiyorum. Ve sen de benim flört hayatımdan uzak durmalısın."

Hayden ayağa kalktı. "Biliyor musunuz? Konuşmayalım. Bir gösteri izleyelim."

Anna durdu ve gözlerini kıstı, çünkü Tanrı korusun, gerçekten kalmak

istiyordu. "Ne gösterisi?"

Wendy "*Survivor*" dedi, aynı anda Anna da "*Stranger Things*" dedi.
Hayden başını salladı. "Veto kartımı oynuyorum. Seçme hakkım var.
Law & Order olacak ve biz de barış ve uyum içinde izleyeceğiz."

"Sadece patlamış mısır yapıyorsan," dedi

Anna. "Tamamdır," dedi.

Wendy, Moore kardeşlerin ikisinin de oyuna geldiğini biliyordu, ama kocası ona bunu söyleme fırsatı vermedi. Onu sandalyesinden çekip çıkardı, yardıma ihtiyacı olmasından ne kadar da nefret ediyordu, sonra da en sevdiği battaniye ve sıcak çayla tatlı bir şekilde kanepeye yatırdı. Kafeinsiz, ugh.

Sonra hep birlikte *Law & Order*'ın iki bölümünü izlediler ve bu sırada o uyuyormuş gibi yaptı. On dakika sonra Hayden ve Anna gizlice odadan çıktılar.

Neyse ki neyin peşinde olduklarını çok iyi biliyordu ve bunu daha fazla görmezden gelmeyecekti. Son derece sinirli bir şekilde battaniyeden kurtulmaya ve kanepeden kalkmaya çabaladı. Elbette, yan tarafına ve yere yuvarlanmak zorunda kaldı, sonra

Kendi başına ayağa kalkmaya çalışıyordu ama bağıracağı iki kişi olduğu için motive olmuştu. Koridorda paytak paytak yürüdü, sessizce çocuk odasına baktı, sonra kapı aralığından onlara "aha!" diye bağırdı.

Suçluluk duygusuyla sıçradılar.

Wendy onlara ters ters bakmak için kollarını kavuşturdu. Bu onun yeni favori duruşuydu çünkü karnı o kadar büyüktü ki kollarını üzerine koyabiliyordu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. "Açıklayın kendinizi."

Hayden öne çıktı ve onun şakağına bir öpücük kondurdu. "Sana sürpriz yapmak istedik."

Wendy ilk hamile kaldığında, bir bebek için ihtiyaç duyabileceği her şeyi satın almıştı. Ama sonra içinde üç bebeği olduğu ortaya çıktı, bu yüzden her şeyden iki tane daha sipariş etmek zorunda kaldılar. Ev artık tamamen bebek eşyalarıyla dolup taşmıştı.

Gerçekten hiç pişmanlık duymuyordu. Sadece paniklemişti çünkü üç! Üç bebek ve sadece iki meme! Derin bir nefes alarak odayı gözden geçirdi. Beşiklerden ikisi bir araya getirilmişti ve üçüncüsü de yarı yarıya tamamlanmış gibi görünüyordu. "Bunu ben yapmak istedim."

"Anlıyorum." Hayden onu nazikçe köşedeki yatar koltuğa doğru götürüyordu. Dizlerinin üzerine çökerek göbeğini öpmek için gömleğini kaldırdı ve bir Cheeto düştü.

Kaşlarını kaldırdı.

"Bunun oraya nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye iddia etti.
"Uh-huh." Ayaklarını kaldırmak için koltuğun yan tarafındaki düğmeye bastı.

"Buradan bize patronluk taslayabilirsin." Belli ki onun için beklettiği uzun bir kupayı ona uzattı.

Ona şüpheyle baktı. "Bu yeşil. Dondurmam neden yeşil?" "Çünkü bu dondurma değil. Bu bir smoothie. Şeftali mango." "Şeftali mango yeşil değil."

Gözleri gülüyordu ama çok zeki bir adamdı ve gülümsemekten başka bir şey yapmadı. "İçinde biraz sebze var. Bebekler için."

Kahretsin, ne zaman "bebekler için" dese, kız eriyordu ve o da bunu biliyordu. "Lahana olmasa iyi olur."

"Hayır. Lahana değil." Pipeti kızın ağzına doğru itti. Kız zorunlu bir yudum aldı ve gözlerini kırıştırdı.

"İyi, değil mi?"

Daha çok şaşırtıcı gibi. "Hamileyken hamile kalabilir misin?" diye sordu. "Bir arkadaşımı soruyorum."

Gülümsedi. "Hoşuna gitti."

"Yani, buzsuz dondurmamda biraz daha gerçek dondurma kullanabilir miydim? Elbette. Ama gerçekten çok güzel." Bir yudum daha aldı ve bir köşede hâlâ kutularında duran araba koltuklarına baktı. Arka koltuğuna üç araba koltuğu sığıyor muydu acaba? "Sanırım yeni bir arabaya ihtiyacımız olacak," diye fısıldadı.

Hayden başını salladı. "Tamamdır. Hani bütün yıl boyunca sana bulamadığım bir şeyin yerini her sorduğumda 'bulma kavanozuna' beş dolar koymamı istiyordun ya?" Gülümsedi. "Neredeyse sana yeni bir araba alacak kadar param var."

Wendy gülmek zorunda kaldı. "Sana borçluyum."

Gülümsedi. "Kulağa hoş geliyor."

"Aman Tanrım." Anna kulaklarını kapattı. "İğrençsiniz. Gitmem gerek."

"Öğrendiğin her şeyi bana anlatacak mısın?" Wendy sordu.

"Evet."

Wendy ona baktı. "Az önce çok hızlı bir şekilde arka arkaya iki kez göz kırptın." "Ne olmuş yani?"

"İşte bu senin haberin." Wendy onu işaret etti. "Öyleyse söyle!"

Anna kapıya doğru gidiyordu. "Ben eve gidip yatacağım. Fazla delirmemeye çalış-"

"Anna Michelle Moore, eğer orada durmazsan, ben de geliyorum." "Eğer sana söylersem, o sandalyede kalır mısın?"

"Evet." Belki de. Ama belki de değil.

"Güzel. Ruby Red buralı bir kadına aitti.

beni görmeye geldi. Adı Owen Harris ve paraların geri kalanının ve kolyenin babamda olduğunu düşünüyor. Eğer söz konusu paraları ve kolyeyi bulamazsam, yetkilileri devreye sokacak."

Bu sözler Wendy'nin beyninde saf şok dışında her şeyi temizledi. "Aman Tanrım."

"Biliyorum, değil mi? Ne göt herif ama."

"Aman Tanrım, yine iki kez göz kırptın. Ondan hoşlanıyorsun!"

"Hayır, hoşlanmıyorum."

"Sen de yap."

Anna başını salladı. "Daha fazla yanılamazdın. Yerel bir macera şirketi işletiyor."

Wendy bunu ve Anna'nın söylemediği her şeyi anladı. Kız kardeşinin geçmişinde iki erkek tarafından fena halde yakıldığını biliyordu, vahşî kötü çocuklar olan erkekler. Macera arayanlar. "Sen her zaman uzun boylu, ateşli, duygusal olarak ulaşılmaz kırmızı bayraklardan etkilenmişsindir."

"Wendy," dedi Hayden sessizce.

"Bunu onun yüzüne vurmaya çalışmıyorum!" Anna'ya baktı. "Sadece bazen kırmızı bayraklar bir kadının başına gelebilecek en iyi şey olabilir. kişi." Tam da bu gerçeğin kanıtı olan kocasına göz kırptı.

Gülümsedi.

Anna ona öylece baktı. "Tamam, sen aklını kaçırmışsın." "Hayır, bu evren-"

"Eğer evrenin bana bir işaret gönderdiğini söylüyorsanız, bana yardım edin-"

"Neden zahmet edeyim ki?" Wendy ellerini havaya kaldırarak sordu.

"Bunu sana ne zaman söylesem, 'Tamam, ama sanırım bir işaret bekleyeceğim' diyorsun."

Anna, "Şimdi gidiyorum," dedi.

"Yani devam edecek misin? Owen Harris'in polise bulaşmasını engellemekten başka bir sebep yoksa?"

"Evet, babam istemese de. Bundan nefret ederdi, Wen. Hem zaten bundan sonra nereye gideceğimiz konusunda hiçbir fikrim yok."

"Bunu çözeceksin. Araştırmacı olan sensin."

Anna başını salladı. "Neden insanlar bunu söyleyip duruyor?"

Wendy bu soru karşısında şaşırmişti. "Son derece yetkin olduğunuz ve her zaman ne yaptığınızı bildiğiniz için mi?"

"Ne yaptığımı *hiç* bilmiyorum."

Wendy gülümsedi. "Eğer bu doğruysa, o zaman sana yardım edeceğim." "Hayır," dedi Hayden.

Parmağını ona doğru eğdi.

Kısa bir duraksamadan sonra temkinli bir şekilde ona doğru yürüdü.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı ve onu öpebilmek için üzerine eğilene kadar çekiştirdi. "Ve bütün zaman boyunca oturacağım."

"Ben de seni seviyorum," dedi Hayden. "Ama yine de hayır."

Ama Wendy çoktan ayaklarını bağciksız ayakkabılarının içine sokmaya çalışıyordu.

Tenis ayakkabıları, ayaklarını göremediği için imkansız hale gelen bir görev. "Ayakkabılarımı giymeme yardım eder misin? Bekle-" Başını kaldırıp Hayden'a baktı. "Pantolon mu giyiyorum?"

"Evet." Kaşlarını salladı. "Ama bunu düzeltebiliriz."

Onu işaret etti. "Başımı en başta bu şekilde belaya soktum."

Anna kulaklarını kapattı. "Konuşmayı kes! Sana yalvarıyorum! Ayrıca saat gece on buçuk, seni hiçbir yere götürmüyorum."

Wendy telefonunu çıkardı, ekranı daha önce gizlice yediği patlamış mısır yüzünden biraz çizilmişti. Zaten lekeli olan gömleğinin üzerinde kaydırarak işe koyuldu.

"Ne yapıyorsun?" Anna şüpheyle sordu.

"GoPro'ya biraz daha casus teçhizatı ekliyorum."

"Neyiz biz, MI5 mı?"

"Ben daha çok Nancy Drew'u düşünüyordum."

"Nancy Drew'un bir ortağı yoktu, o tek başınaydı."

Wendy omuz silkti. "O zaman Hardy Boys'la gidelim. Ayrıca seni de işe alıyorum."

"Öyle mi? Çünkü Owen bana depozito olarak iki yüz dolar verdi." Anna elini uzattı.

"Sana borçlanacağım. Ve sadece bu da değil, bu sefer her zamanki kurallarını görmezden gelmen gerekiyor, A. Senaryonun dışına çık, ihtiyacımız olan cevapları bize ulaştırmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Ve hey, belki bu Owen biraz yardımcı olabilir."

"Hayır, yapmayacak. Bu konuda zıt taraflardayız. Ve dürüst olmak gerekirse, o çok zeki, Wen. Zorlu bir düşman olacak."

Wendy, Anna'nın hâlâ kendinden şüphe etmesinden nefret ediyordu. Pislik eski sevgililerini suçladı. Görünüşe göre vahşi çocuğunun Dürtüleri onu artık gitmek istemediği bir yola sürüklediğinde, Anna kendi içine kapandı ve bir iç Excel sayfası oluşturdu.

Bir erkeğin onun korumasını aşmak için ihtiyaç duyduğu özelliklerin sadece kendisi tarafından bilinen bir listesi.

Hiçbir erkeğin uyamayacağı bir liste, sanki diğer kadınların mücevher topladığı gibi kurallar biriktirerek bir daha incinmeyecekmiş gibi.

Kapı çaldı ve Wendy gülümsedi.

"Bu gülümsemeyi biliyorum," dedi Anna, gözlerini kısarak. "Bu senin Anna'nın hayatına müdahale etmek için bir şey yaptım gülümsemen."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bana bir arkadaşlık sitesi ayarlamadan hemen önce böyle gülümsedin, profil fotoğrafım olarak eski bir kürek sörfü fotoğrafımı kullandın, sonra bir sürü sola kaydırma yaptın."

"Sağa demek istiyorsun," dedi Wendy. "Beğenmek için sağa kaydırıyorsun." "Her neyse."

"Ve hey, anlaşmadan birkaç güzel randevun var."

"Ama artık kürek çekmiyorum ve tüm o randevular, uygulama bir *ilişki* uygulaması olduğu için benden dışarı çıkmamı bekliyordu."

Wendy yüzünü buruşturdu. "Tamam, o benim hatamdı. Ama bu öyle bir şey değil. Kapı zili sadece paketimin geldiğini haber vermek içindi. Ya da senin paketin mi demeliydim? Geçen gün sipariş ettiğim GoPro. Artık bu soruşturmanın her adımında beni de yanında götürebilirsin."

Anna Hayden'a baktı. "Kontrolden çıktı." "Bunun geçici olduğunu umuyorum," dedi Hayden.

"Vay canına." Wendy kocasını işaret etti. "Senin için kırk beş kilo Kupa, Karo ve Maça taşıyorum."

"Hayır," dedi sakince.

"Willow, Maple ve Birch?"

"Kızlarımıza ağaçların *ya da* kart takımlarının isimlerini vermiyoruz."

Omuz silkti, onları kukusundan çıkardıktan sonra, kuşkusuz istediği her isme boyun eğeceğini biliyordu ve yüzündeki ifadeden bunu onun da bildiğini anlayabiliyordu. Wendy parmağıyla kız kardeşini işaret etti. "Ve sen. Benimle bir mil uçana kadar beni yargılama. süpürge."

"Ha-ha," dedi Anna. "Ayrıca, Rachel, Monica ve Phoebe'nin toplamı belki on beş kilo. Geri kalan kilolar sizin kaçak yiyecekleriniz."

"Yiyeceğe ihtiyacım olduğu için kusura bakmayın."

Anna güldü ve kız kardeşini yanağından öptü. "Ben çıktım. Rahatlamaya ve dinlenmeye çalış, tamam mı?"

"Söz vermiyorum." Wendy Anna'ya sıkıca sarıldı. "Ve sakın çıkarken kapının eşiğindeki paketi unutma."

Bölüm 5

Ertesi sabah erken saatteki bir müşteri toplantısından sonra Anna, cebindeki telefonundan gelen mesajların sürekli vızıltısını duymazdan gelerek, kafein almak için çaresizce yerel kafede sıraya girdi. Sonunda siparişini aldığı anda derin bir nefes çekti. Lanet olsun. Kahvenin ıslak bir çekirdekten başka bir şey olmamasına rağmen kendine bu kadar güvenmesine şaşmamalıydı, çünkü başka hangi içecek her sabah kulağına "Son beş dolarına değerim ve bana ihtiyacın var, sürtük" diye fısıldardı? Kızgın telefonu ile yüzleşmeden önce kafein etkisini gösterene kadar içti.

DÜN GECE GOPRO'YU VERANDAMDA UNUTMUŞSUN.

Alo?

Kaçabilirsin ama saklanamazsın.

ANNA: *Aslında yapabilirim, çünkü bir ev kadar büyüksün ve kendi ayakta durma yeteneğinizi giyemiyorsunuz.*

Vay canına. Daha fazla kafeine ihtiyacın var.

Hayır, hala uyuyor olmam lazım. Her gün yataktan kalkmak aşırı geliyor.

Telefonunu bir kenara iterek biraz daha içti. Ancak endişesinin bir nebze olsun azaldığını hissettiğinde göle doğru yola koyuldu. Gün muhteşemdi, gökyüzü o kadar mavi ve saftı ki, dağlar yaz yeşilliklerini sergiliyordu, bir tablo olabilirdi. Büyük bir gölün önüne park etti. bir tabela ile depo: TAHOE MACERALARI.

Bu iş pek iyi gitmeyecekti ama olsun. Owen'la ya da polis ile uğraşmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa Owen'ı seçeceği için arabasından indi. Dün gece tavanına bakarken

Bazı sonuçlara vardı, bunlardan biri de Owen'ı bir dereceye kadar dahil etmesi gerektiği, böylece yetkilileri getirme ihtiyacı hissetmeyecekti. Her seferinde bir felaket.

Kendini binanın içine bıraktığında, raflar ve raflar dolusu açık hava macera ekipmanı içeren organize kaosa baktı, her yer yetişkin bir oyuncak kutusu gibi görünüyordu.

Camo kapriler giymiş, göğsünde Tahoe Adventures logosu ve *Sami* yazan bir isim etiketi olan siyah bir atlet giymiş güzel bir kadın yanına geldi. "Günaydın. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Owen Harris'i arıyorum."

Sami Anna'nın iş kıyafetlerini inceledi. "Sıraya girmen gerekecek."

"Öyle bir şey değil." Toplantıya kalem etek ve vücuda oturan ipek bir üstle gelmişti. Ayrıca rimel sürmüş ve saçlarındaki dalgaları açmıştı. Tüm bunları toplantısı için yapmıştı, Owen için *değil*, hatta biraz bile değil.

Tamam, belki biraz da Owen için, ama sadece korkutma faktörünü artırmak için. "Bu bir iş."

Bu onun gülümsemesine neden oldu. "Evet, benim için de böyle başladı."

Oh harika. Demek bu Owen'ın kız arkadaşıydı. Ya da karısı. Ya da her neyse. Fark etmezdi. "Merak etme, benim tipim değil."

"Tatlım," dedi Sami gülerek, "Owen *herkesin* tipi." Anna'nın yüzünde gördüğü şey karşısında tekrar güldü. "Dinle, ben adamın Programda olmadığınızı biliyorum, bu da işle ilgili olmadığı anlamına geliyor."

Anna tam ağzını açmıştı ki kafasının arkasına bir şey çarptı. Döndüğünde ayaklarının dibinde kötü yapılmış bir kâğıt uçak buldu. Eğilerek onu aldı ve bir ayarlama yaptı.

"Ciddi misin sen?" Sami birine sordu.

Anna başını kaldırdı ve odanın karşısındaki adamın kendisine acıyla gülümsediğini gördü. "Çok özür dilerim," dedi adam, yaklaşarak. "Çok erken inip duruyor. Sami'yi hedefliyordum."

"Vay canına," dedi Sami.

Adam onu görmezden gelerek elini Anna'ya uzattı. "Ky Ortega."

"Anna Moore."

"Owen'ı görmeye gelmiş," dedi Sami.

"Ah." Ky başını salladı. "Sen Büyük Teyze Ruby'nin parasını bulan Anna Moore'sun."

"Kimse bana bunu kanıtlamadı," dedi.

Ky sırtıttı. "Onun için iyi olacaksın."

Anna başını salladı. "Aslında onun için kötü olacağımdan oldukça eminim."

Bunun üzerine Ky güldü, tam olarak neye güldüğü konusunda Anna'nın hiçbir fikri yoktu ama Sami de eğlenmiş görünüyordu. Ky'ye kâğıt uçağı geri uzattı. "Burnunu yanlış katlamışsın. Ben düzelttim."

Ky uçağı fırlattı ve uçak geniş odanın tüm uzunluğu boyunca yükseldi. Ona gülümsedi. "Bana bir iyilik yap."

"Yabancılar için iyilik yapmam."

"Oh, güven bana, yabancı olmayacağız. Eğer Owen'la birlikte bir davada çalışıyorsanız. Umarım onun kafasını kendi kışından uzak tutabilirsin."

"Boş ver onu," dedi Sami. "Owen bazı müşterileriyle gölde ama her an işi bitebilir. Onunla sahilde buluşursanız, bir sonraki müşterisi gelmeden önce birkaç dakikanız olur. Çocuklar bugün meşgul."

Anna da kendini sahilde topuklu ayakkabılarla yürürken bulmuştu. Ky'nin Owen'ın kafasını kendi kışından uzak tutmakla neyi kastettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ama gerçekten şaka yapıyor olmasını umuyordu. Birinin kafasını kendi kışından uzak tutmak için en nitelikli kişi o değildi. Bunu kendisi için bile yapamazdı.

Hava ılık ve güneşliydi ve kendini çam ve temiz, taze sudan derin bir nefes alırken buldu ve bıraktığında fark etti ki omuzları kulaklarına kadar yükselmişti. Kumsal, babasının onu ve Wendy'yi buraya getirdiği, kederinden ve tek ebeveynli sorunlarından tamamen habersiz, vahşi ve özgürce koştukları mutlu zamanları hatırlatıyordu. Onlara karşı çok iyiydi. Çok nazik, kibar ve ne kadar çılgınca olursa olsun yapmak istedikleri her şeyi kabul ediyordu. Aslında, ne kadar çılgınca olursa o kadar iyiydi.

O sıcak poker sancılarında biri göğsünün tam ortasına çarptı. Onun için kendini tehlikeye atmasını istemezdi. İstemezdi. Aslında geri dönmeye başlamıştı ama tasmayla piknik masasına bağlanmış bir köpek, bir viyaklama ve kuyruk sallamayla ona ulaşmak için çabaladı. Kocaman bir köpekti, bembeyaz tüyleri, tatlı siyah gözleri ve gülümseyen bir ağzı vardı.

"Hey, bebeğim," dedi ve yere çöktü. Bu bir hataydı çünkü iri adam sarılmak için geldi ve onu kış üstü yere devirdi.

Gölerek onun öpücüklerini savuşturdu. "Sen iyi bir çocuksun, değil mi? Evet, çok iyi bir çocuk. Sahibin nerede?" Etrafına bakınmaya başladı ama beş adam kürek sörfü taşıyarak dalgalı sudan çıkarken düşünceleri raydan çıktı, *Baywatch*'ın yeniden çevrimine aitmiş gibi görünüyordardı.

Hepsi bir tür karmaşık el sıkışması yaptı ve sonra dördü çekip gitti. Yalnız sörfçü beş sörf tahtasını tek başına, hiç çaba sarf etmeden bir rafa dizdi, hâlâ sıırıslıklamdı, sörf şortu çok fit bir vücuda oturmuştu ve kalçalarına zar zor yapışıyordu. Malzemeleri bir zincir ve asma kilitlerle kilitledi. Adam başını kaldırdığında Anna hâlâ bakışlarını ondan ayıramamıştı ve neredeyse nefesi kesiliyordu.

Owen Harris.

Neyse ki bu sefer koyu renk güneş gözlüğü takmıştı, böylece kazara onu süzerse göremeyecekti.

Kaşlarını kaldırdı.

"Kendini övme," dedi, etkilenmemeye çalışarak ama bunu tam olarak başaramayarak. "Göle bakıyordum. En az üç metrelik dalgaları olan son derece dalgalı bir göle."

"Yer yer altı," dedi.

"Yani ölmek mi istiyorsun?"

Neredeyse gülümsedi. "Benim için endişeleniyor musun?"

"Azıcık bile değil." Yalancı, yalancı, pantolonu yanıyor. "Oldukça yetenekli görünüyorsun." Bu ona gerçek bir gülümseme kazandırdı ve kahretsin, çok iyiydi. "Öyleyim," dedi.

"Umarım sen de öylesindir. Büyük teyzemin eşyalarını getirdin mi?"

"Söylediğim gibi, elimde sadece bir madeni para var ve hala onun Büyük teyzenin." Rüzgâr hızlanmıştı ve kadın titriyordu. "Orada nasıl donmadın?"

Omuz silkti. "Ateşli koşuyorum."

Şaka yapmıyorum. "Peki ya müşterileriniz?"

"Yerel profesyonel kürek sörfçüleri. Onları eğitiyorum. Soğuk suyu seviyorlar, bu da onlara rekabette avantaj sağlıyor."

"İşiniz tamamen oyuna benziyor."

"Öyle." Ona şöyle bir baktı. "Biraz fazla giyinmişsin ama istersen seni oraya götürmekten mutluluk duyarım."

Bir zamanlar onun teklifini kabul etmiş olabilirdi ama artık fevri tarafının ortaya çıkmasına izin vermiyordu. Ne zaman bunu yapsa kötü şeyler oluyordu. "Pas. Islanmaktan hoşlanmam."

Sırıttı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun!"

Piknik masasına bağlı sevimli köpek, Owen ona doğru ilerleyip onu serbest bıraktığında canlandı.

"Senin mi?" diye sordu, köpek bir dakika boyunca Owen'ın etrafında daireler çizerek koşup bir kulağından diğerine sırtırken gülümsemekten kendini alamadı.

"Turbo," dedi Owen, "Anna ile tanış."

Turbo hiç yavaşlamadı, sadece çemberini genişletti, ona gittikçe yaklaştı ve sonra aniden ona doğru uçan bir sıçrama yaptı.

Owen o kadar hızlı hareket ediyordu ki Anna onun geldiğini göremedi ve Turbo ile arasına girerek köpeği havada yakaladı.

"İyi kurtardın," demeyi başardı.

Turbo'yu yere bıraktı. "Bu benim ilk rodeom değil."

Dükkânındaki kız arkadaşı olan ya da olmayan kadını düşünerek bakışlarını adamın çıplak ve hâlâ ıslak olan göğsünden ayırdı ve Turbo'nun yanına çömeldi. "Titriyor musun?"

Onun yerine Turbo yanağını yalayarak onu güldürdü.

"İlginç," dedi Owen. "Köpeklerle insanlardan daha çabuk ısınıyorsun."

Omuz silkti ve yere çöküp karnını okşamak için açan Turbo'yu okşadı. "Bir insanı vazgeçene kadar iterim ama yeni tanıştığım bir köpeği dudaklarından öperim."

Dudakları kıvrıldı ama gülümsemedi. Yine de gözleri eğlenmiş görünüyordu.

Ve ayrıca kesinlikle vermemesi gereken birkaç tepki vermesine neden olan başka bir şey. "Bazı bilgilerim var." Tamam, bu düpedüz bir yalan değildi ama "istihbarat" kesinlikle biraz abartılıydı. "İlgileniyor musun, ilgilenmiyor musun?"

"Kesinlikle ilgileniyorum." Piknik masasından bir havlu kaptı ve kurulanmaya başladı.

"Yani ..." dedi, bakışlarını kaçırarak, "Babamın eşyalarının olduğu kutuyu karıştırdım ve elim boş çıktı."

"Bulduğunuz bir sikke dışında demek istiyorsunuz."

Doğru. "Ayrıca, belki eşyalarından bazıları hâlâ ondadır umuduyla eski kız arkadaşını ziyarete gideceğim."

Durdu, sonra onun bakışlarıyla karşılaştı, kendi bakışları ciddiydi. Hatta yoğun, sanki onu dürüstlük açısından değerlendiriyor gibiydi. "Onda ne olduğunu nasıl bilmezsin?"

Nefes aldı, gerçeği itiraf etmek zorunda kalmaktan rahatsızdı. "Çünkü o öldüğünden beri onu görmedim."

Havluyu saçlarının üzerinde gezdirerek saçlarının diken diken olmasını sağladı.

gölünç görünmesi gerekirken, her nasılsa tam tersi bir etki yarattı. "Başka bir şey daha var," dedi.

Yine onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Açıkçası, ikimiz de buraya yatırım yaptık. Ve daha da açıkçası, babamın bu suçtan suçlu olduğunu kanıtlamaya kararlısınız."

Hiçbir şey söylemedi, sadece onu izledi. Soğukkanlı ve sakin biriydi, bunu ona verebilirdi. Ama o da soğukkanlı ve sakindi. Ya da en azından deniyordu. "Tüm bilgileri paylaşmamızı önereceğim."

"Çünkü babanı bu suçla alenen itham etmememi tercih edersin."

Kendini kontrol edebilene kadar arka dişlerini sıktı. "Tıpkı teyzenizin belki de kendi hazinesini satan ve çalındığını iddia ettikten sonra bunu yetkililere açıklamayan biri olduğunu ortaya çıkarmamamı tercih edeceğinizi varsaydığım gibi. Ya da belki sadece nereye koyduğunu unutmuştur."

Şimdi de Owen'ın arka dişlerini gıcırdattığı görülüyordu. "Ne olmuş yani? Bu konuda eşit ortaklar mı olacağız?"

"Başka, daha az dostane bir terim olmadığı için, evet." "Bir şartla," dedi. "*Dürüstlük.*"

"Her iki tarafa da gittiği sürece."

"Anlaştık," dedi. "Ben de seninle kız arkadaşını ziyarete geliyorum."

Normalde ayakları üzerinde hızlı düşünebilirdi ama bu beklenmedik gelişmeden nasıl kurtulacağı konusunda zihni bulanıklaştı. Yüzünü buruşturmuş olmalıydı çünkü adam, "Belki eğlenceli olur," dedi.

"Oh, bu eğlenceden başka bir şey olmayacak."

Gülümsedi. "Göreceğiz bakalım." Sonra da yüz kiloya yakın olması gereken Turbo'yu kucağına aldı ve aptal, sevimli köpeğini dik merdivenlerden yukarı, sokak seviyesine taşıdı.

"Merdivenlerden korkuyor," dedi Owen onun sorulmamış sorusuna, nefes nefese bile kalmadan. "Ve ızgaralardan. Ve kedilerden."

"Kediler mi?"

"Evet. Onu insani yardım derneğinden almadan önce, köpekleri sevmeyen bir kedileri olduğu için bir odaya kapatıldığı bir evde yaşıyordu. Şimdi ne zaman bir kedi görse ağlıyor. Ya da kendini savunmak için osuruyor."

Anna kalbine hem köpek hem de adam karşısında erimemesini söyledi ama ne yazık ki kalbi beyninin tavsiyelerini dinlemedi, hiçbir zaman da dinlemedi.

Bölüm 6

Büyük teyzesinin değerli eşyalarını çalan adamın kızıyla işbirliği yapmak, şüphesiz Owen'ın tüm zamanlardaki en aptalca fikirlerinden biri olarak tarihe geçecekti.

Dostlarınızı yakın, düşmanlarınızı daha yakın tutun. . .

Ofisinde üstünü değiştirdikten sonra ön tarafa geldiğinde Ky ve Braden'ı Sami'ye karşı kâğıt uçak savaşı yaparken buldu ve büyük bir şok yaşadı: Bayan Çok Mutsuz Yürürken Gıcırdayan Anna Moore.

Ve kızlar kazanıyordu.

Ky, Owen'a sııttı. "O da en az senin kadar belalı."

Owen kendi kendine onun ne olduğunun umurunda olmadığını söyledi. "Hazır mısın?" diye sordu ona kuru bir sesle.

"Peki ya Turbo?" diye sordu itaatkâr bir şekilde oturan köpeğe-
İtaatkârca! Ayaklarının

dibinde. "Sami ona göz kulak olabilir."

Anna kaşlarını kaldırdı. "Kız arkadaşın köpek bakıcılığı yapmayacak mı?" "Oh, ben onun kız arkadaşı değilim," dedi Sami. "En azından artık değilim. Artık değil zaten.

iş. Çoğunlukla berbat bir erkek arkadaş olduğu için, ama iyi haber şu ki gerçekten harika bir patron."

Anna buna ne diyeceğini biliyormuş gibi görünmüyordu. Ortalamadan biraz daha uzun boyluydu ve Owen'ın tüm dikkatini çekecek kadar kıvrımları olan ince bir vücudu vardı. Onu ilk gördüğünde saçları dalgalı ve kontrolsüzdü, bu da ona yataktan yeni kalkmış gibi seksi bir görünüm veriyordu.

Bugün saçları ipeksi pürüzsüzlükte ve parlaktı, ona cilalı, zarif bir görünüm veriyordu - ta ki elindeki kâğıt uçağı fırlatana kadar. Öyle bir uçu ki

Braden'ın kafasına doğru mükemmel bir hız ve isabetle nişan aldı ki, Braden bundan kaçınmak için yere çarpmak zorunda kaldı.

Ky sahnede fısıldayarak, "Onunla evlenmelisin," dedi.

Owen Anna'ya ön kapıyı açtı ve arkasından Ky'yi tersledi. Otoparka doğru giderlerken telefonu çaldı, onu sahilde ilk bulduğu andan beri aralıklarla çalıyordu ama Anna bu gerçeği özenle görmezden geliyordu.

Onun kendisine baktığını fark edince, çenesini cebini aydınlatan telefona doğru itti. "Açman gerekiyor mu?"

"Hayır." Oldukça eski görünümlü bir Honda'nın yanında durdu. "Eğer istersen," dedi, "ben kullanabilirim."

"Arabana binmeyeceğim."

"Haklısın. Çünkü bu bir araba değil. Bu bir kamyon."

Kadın gözlerini öyle bir devirdi ki, adam gözlerinin yuvalarından fırlamadığına şaşırdı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi. "Bildiğim kadarıyla baltalı bir katil de olabilirsin. Ne de olsa ofisime gizlice girip bana bağıldın."

"Ben asla
bağırmam."

"Bu bir ses
tonuydu."

Kadının bu konuda haklı olduğunu kabul edebilirdi. "Tamam, şuna ne dersin? Ekürine plakamı ve telefon numaramı gönder."

"*Wingwoman*. Ve yapacağım." Telefonunu çıkardı ve ona bakarak bir mesaj yazdı, sonra biraz daha yazdı. "Bir tarif veriyorum," dedi. "Kısa boylu, tıknaz, saçları taralı."

Güldü.

"Kötü ağız hijyeni" diye ekledi.

"Seni nasıl tarif edeceğimi bilmek ister misin?"

"Kesinlikle hayır."

Hâlâ gülümsüyordu. "Sivri dilli. Zeki. Ateşli. Huysuz."

"Sonuncusu doğru zaten," diye mırıldandı.

Hepsi ve daha fazlası doğruydı, çünkü bu huysuzluğun, değer verdiği insanlar için kanayan hassas ve yumuşak bir kalbi sakladığından şüpheleniyordu. Nefes almaktan hoşlandığı için, onları otoparktan çıkarıp gönülsüzce verdiği adrese doğru götürürken bunu kendine sakladı.

Bir de güven sorunu olduğunu sanıyordu. Onu yavaş yavaş öldüren bu dar etekli, gergin kadının *hiçbir* özelliği onun tipi değildi ama yine de ... ondan hoşlandığını fark etti. Onunla dişe diş mücadele ediyor ve en az kendisi kadar iyi

var. Kimse ona yaptığı saçmalıkları söylememiştir ve yine de kadın bunu yaptı, ona meydan okudu, bu çok uzun zamandır olmamış bir şeydi. "Kız arkadaşın hakkında bana ne söyleyebilirsin?" diye sordu.

"Sonya mı? O ölene kadar on yıl çıktılar."

Ona şöyle bir baktı. Hayatında gördüğü en güzel gözlere sahipti. Neyse ki daha önce de güzel gözlere aldanmış ve etkilenmemiştir. "Peki nasıl oldu da onun yerine parayı sen aldın?"

"Öldüğü zaman benimle yaşıyordu." Bu

onu şaşırttı. "Sonya'yla değil mi?"

"MS hastasıydı ve evi iki katlıydı. Benim dairem de öyle ama o alt kattaki yatak odasında kalıyordu. Teşhis konulmadan önce beş yıl çıkmışlardı. Sonrasında onu sık sık ziyaret etti ama ona ben baktım."

"Tek başına mı? Kardeşin yok mu?"

"Benim bir ablam var," dedi. "Ama Wendy o sıralar zor bir dönemden geçiyordu." Omuz silkti.

Ve lanet olsun. Onun hakkında verdiği hızlı kararlar boğuştu ve kaybetti. "Baban için üzgünüm," dedi sessizce. "Sevdiğin birine bakmanın ve onun yitip gidişini izlemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Onun bakışlarının ağırlığını hissetti. "Senin baban da mı?" diye sordu sonunda.

"Annem. Ben gençken öldü. Büyük teyzem Ruby beni yanına aldı. Şimdi bunadı, bu yüzden onu tamamen kaybetmeden önce kolyeyi onun için geri alman gerekiyor. Umudum onu geri getirmesi. bazı güzel anılar."

Elini göğsüne götürmüştü, sanki bunu iliklerine kadar hissediyordu. "Teyzen için çok üzgünüm." Bir an sessiz kaldı. "Sanırım bunun benim ve kız kardeşim için de neden bu kadar önemli olduğunu anlayabiliyorsunuzdur. Aile her şeydir ve babam gerçekten iyi bir adamdı."

Kadının buna inandığını biliyordu ama adamın sabıkalı olduğunu ya unutuyor ya da görmezden geliyordu. Ona hatırlatmak ve aralarındaki husumeti yenilemek yerine, "Herkes hata yapar. Ama bu, büyük teyzemin bu hatalar yüzünden acı çekmesi gerektiği anlamına gelmez."

Buna bir şey demedi ama adam onu yönlendirdiği evin önüne park ettiğinde ağzının çizgileri gerildi.

"Çabuk olacağım," dedi ve kamyonundan indi.

Olamaz. Onunla birlikte dışarı çıktığında, muhtemelen çoğu insanda işe yarayan ama onda işe yaramayan bir bakış fırlattı ona. Onun hızlı adımlarına ayak uydurdu,

O topuklularla nasıl hareket edebildiğinden etkilendim ve biraz da tahrik oldum.

Hiçbir şey söylemedi ama aralarındaki anlık ateşkesin, eğer öyleyse bile, bittiği çok açıktı.

Anna, Sonya'nın ön kapısına yaklaştıkça adımlarını yavaşlattı, bunun ne kadar zor olacağını biliyordu. Aslında, bir felaketin tüm özelliklerini taşıyordu.

Telefonu çaldı. Şok edici, arayan onun "ekürisi" Wendy'ydi.

"GoPro'yu kullanmayı reddediyorsun," dedi kız kardeşi, "en azından AirPods'unu tak ve telefonu cebine koy ki seni duyabileyim. Eğer yapmazsan, hemen bir taksi çağıracağım."

"Kahretsin. *Tamam.*" Çantasından AirPods'unu çıkarıp kulaklarına taktı ve telefonunu cebine koydu. İşte o zaman bu kâbusun iki izleyicisi olduğunu fark etti: kız kardeşi ve Anna'nın Anxiety adındaki eğlenceli, eski arkadaşıyla hiç tanışmamış gibi görünen adam.

Daha da sinir bozucu olan, seksi sörf şortundan başka bir şey giymeyen Owen'ın solmuş bir kot pantolon ve uzun kollu siyah bir gömlek giymesiydi, kendi kişisel kriptoniti gibi görünüyordu. Bunu silkeleyerek ön verandaya çıkan üç basamağı koşar adımlarla çıktı ve sınırları iyice gerilmiş bir halde kapıya baktı. Sonya'yı uzun zamandır görmemişti.

Kendisi yaptı. Babasının aşkta ikinci bir şans elde etmesine asla içerlememişti, bunun onunla hiçbir ilgisi yoktu. Kendisi için de *ilk* şansı elde etmek gibi içten içe gizli bir arzusu yoktu.

Bir gün.

Belki . . .

"Kapıyı çalacak mısın?" Owen onun yanında sordu.

Tamam, belki de değil.

"Tanrım," dedi Wendy onun kulağına. "Harika bir sesi var, değil mi?"

Anna nefesini içine çekti. Evet. Evet, öyle. "Konuşmak yok."

Wendy cevap vermeyince, bunu iyiye işaret olarak kabul etti ve kapıya vurmak için uzandı ama kapı ondan önce açıldı.

"Anna, sevgilim!" Sonya bağırdı, kolları çoktan açılmıştı.

Anna, derinlere gömdüğü tüm anılar onu bombardımana tutarken sarılmanın içinde eridi. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm-"

"Şşş, sorun yok." Sonya onu bir kez daha sıcak bir şekilde sıktı, kokusu Anna'yı mutfığa ve onunla birlikte kurabiye yakmaya geri götürdü,

İkisi Sonya'nın yemek yapma konusundaki beceriksizliğine gülüyor, oyunlar oynuyor, alışveriş yapıyor, evde takılmanın havalı olduğu zamanlardan çok sonra vakit geçiriyorlardı.

"Seni özledim," diye fısıldadı Sonya.

Anna gözlerini kapattı. "Aynı." Neden yapmadığını söyleyemedi. daha erken gelebilirdi, ancak onun deneyimine göre anılar acı verici olma eğilimindeydi. "Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler."

"Yine başlama. Aradığında çok heyecanlandım, en sevdiğin kurabiyeleri yaptım."

Anna gülümsedi. "Yandı mı?"

"Ha! Tamam, onları yapma konusunda yalan söyledim." Anna'nın yeni yardımcısına baktı. "Bu kim?"

"Owen Harris. Owen, bu Sonya. Sonya, Owen."

Sonya, Owen'ın elini sıkarak, "Umarım dükkândan alınmış kurabiyeleri seviyordursun," dedi.

Rahat bir gülümseme verdi. "Bütün kurabiyeleri severim."

Sonya büyülenmiş gibi ona baktı. "Ve şimdi de onunla çıktığını umuyorum, A."

Anna bakışlarını, halinden oldukça memnun görünen Owen'a kaydırdı. "Ben değilim."

"Erkekler konusunda hiçbir zaman iyi bir zevke sahip olmadı," dedi Sonya.

Owen ellerini kaldırdı, "*Ne yapacaksın, biliyor musun?*" der gibiydi.

Sonya Anna'ya sırtıttı. "İkinizin arasında bir elektrik var."

"Birbirimizi yastıkla boğmak istediğimiz gibi mi?" Anna sordu.

"Sanki evlenmen gerekiyormuş gibi." Sonya, Anna'nın yüzünde beliren dehşet ifadesine güldü. "Tamam, tamam, bunun sosyal bir ziyaret olmadığı hissine kapılıyorum. Sizin için ne yapabilirim?"

Anna parayı çıkardı ve havaya kaldırdı.

Sonya'nın gülümsemesi soldu. "İçeri gelsen iyi olur."

Anna ve Owen bakıştılar ve Anna hayatında ilk kez eşikten adım atmaya korktu. Ama adımını attı. Owen saygılı bir sessizlikle onu takip etti ama yine de arkasından yaklaşp hafifçe eliyle sırtını sıvazladı ve eğilerek "İyi misin?" diye fısıldadı.

İğneleyici "Sanki umurunda" sözü kaba ve yersizdi, ama konfor alanının dışına çıktığında yaptığı şey buydu - ne yazık ki bu nadir bir olay değildi. İnsanlarla arasına mesafe koymak için jilet gibi keskin dilini kullanırdı. Bu onun süper gücüydü.

Bakışları onunkileri tuttu ve sırtındaki sıcak eli onu nazikçe okşayarak kendisini birinci sınıf bir pislik gibi hissetmesini sağladı. Duvarlarında babasının yıllar boyunca çekilmiş fotoğraflarının bulunduğu bir koridorda yürüdüler. O da oradaydı. Ve Wendy. Birçoğu boğazında yutkunamadığı bir yumruya neden olan bir sürü güzel anı.

Owen'la birlikte oturma odasındaki kanepeye oturdular. Sonya sehpanın diğer tarafındaki sandalyeye oturdu. Eğilerek elini uzattı.

Anna parayı avucunun içine bıraktı ve Sonya'nın derin bir nefes alıp paraya bakmasını izledi. "Bilgi arıyorsun."

"Hayır," dedi Anna, ağzı beyninden izin almadan konuşuyordu. "Evet," dedi Owen. Anna'ya sakın, neredeyse nazik bir ifadeyle baktı. ifade. "Bilgiye ihtiyacımız var."

"Yardım edebileceğimden emin değilim ama deneyeceğim." Sonya Anna'ya baktı. "Sadece bilmem gerek... emin misin?"

Owen ne kadar çekici olursa olsun, Sonya'nın sadece Anna'nın istediğini yapacağını biliyordu. "Evet," dedi usulca. "Eminim."

Sonya başını salladı. "Öncelikle, baban bir keresinde bana, eğer gelip sorarsan sana bildiğim her şeyi anlatmam gerektiğini söylemişti."

Aman Tanrım.

"Kuşkusuz bu çok fazla bir şey değil," diye uyardı Sonya. "Ama o sorunlu bir gençti ve hatalar yaptı."

"Yasadıışı olanlar mı?" Anna sordu.

"İkincisi," dedi Sonya soruyu duymazdan gelerek, "siz kızlara bakmak için ne gerekiyorsa yaptı. Her zaman sizin de onun gibi yoksulluk çekmemeniz için her şeyi yapacağını söylerdi."

Anna nefesini tuttuğunu fark etti ve umutsuzca ihtiyaç duyduğu havayı içine çekti. Wendy'nin ne düşündüğünü merak ediyordu ama

Bir keresinde kız kardeşi onun direktiflerini dinliyor gibi görünmüş ve sessiz kalmıştı. "Annen öldüğünde," dedi Sonya, "bütün ufak tefek işleri o üstlendi.

ikinize de bakabilirdi. Ancak bu işler sağlık sigortanızı karşılamaya, başınızı sokacak bir ev tutmaya ve karnınızı doyurmaya yetmiyordu. Elbette bu benden çok önceydi, ama görünüşe göre biriniz hastanelik olduğunda tahliye edilmenin eşliğindeymişsiniz. zatürre."

"Ben," diye fısıldadı Anna, Owen'ın bakışlarının ağırlığını hissediyor ama ona bakamıyordu. "Zatürre olan benim." Hastalıklı bir şeydi ve bunun babasına neye mal olabileceğini bir kez bile düşünmemişti.

Sonya başını salladı. "Anlamak zorundasın, temel ihtiyaçlarının karşılandığından emin olması gerekiyordu, hiçbir şeyden mahrum kalmaman gerekiyordu.

Belki zamanı hariç, çünkü zorunluluktan dolayı sürekli çalışıyordu."

Anna bir elini acımaya başlayan karnına bastırdı. "Bizi ... şüpheli işlerle mi destekledi?" Eğer öyleyse Wendy'nin nasıl hissedeceğini sadece hayal edebiliyordu. Bu onu mahvederdi ve zaten çok savunmasızdı.

"Hayır." Sonya başını salladı. "Bu endişeyi hemen şimdi üzerinden at, tamam mı? Siz kızlar gelmeden önce o hayattan çekip gitti. Ondan sonra, ikiniz için yasal olmaya ihtiyacı vardı. Bunu her şeyden çok istiyordu. Annenizi kaybettikten sonra suçlu olduğu tek şey bazı yüksek riskli girişimlere yatırım yapmaktı. Bazılarını kaybetti ama bazılarının da karşılığını aldı. Büyük. Bu gerçekleştiğinde, senin onun için düşündüğün şey

Hayırseverlik mi? Tazminat olarak düşünüyordu. Aslında elde ettiği her şeyi pek de yasal olmayan yollardan gizlice geri ödemeyi başarmıştı. Gençken yaptığı kötü seçimleri telafi etmek için yeteneklerini yüzde yüz meşruiyete dönüştürmekten inanılmaz derecede gurur duyuyordu."

Tüm bunları duymak ne kadar zor olsa da Anna anlamıştı. "Yasal olarak gitmeden önceki zaman hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Çok fazla değil, gerçekten. Bildiğim kadarıyla ilk başlarda pek de hoş olmayan insanlarla takılıyordu. Olmaması gereken bir ortakla takıldı. Birlikte birkaç iş yaptılar ve çoğunlukla başarılı oldular çünkü Louis operasyonun beyinleri ve herhangi bir işin kurbansız olduğundan emin oldu." Küçük bir gülümseme verdi. "Onun için çok önemli olan bir onur kuralı vardı. Ortağının kim olduğunu bilmiyorum ama Louis her zaman onunla bu adam arasındaki en büyük farkın, kendisinin size daha iyi bir hayat sunmak için kötü şeyler yaparken, bu ortağın iyi vakit geçirmek için kötü şeyler yapması olduğunu söylerdi."

"Bunların hiçbiri hakkında tek kelime etmedi," diye nefes aldı Anna. Ve daha büyük endişesi -eğer bir zamanlar "kötü şeyler" yapmışsa, o zamana kadar sözde yasal olsa bile, on yıl önce sikkeleri ve Kırmızı Yakut'u çalmış olması mümkün değil miydi? "Sana gösterdiğim sikkeyi tanıdın. O işi o mu yaptı?"

"Tatlım, sanırım işi reddetti. Ama yine de, yapmaması gereken şeyleri yaptığı zamanlarda bile o Robin Hood'du. O asla bir masumdan alınmış. Asla." Arkasına yaslandı. "Madeni parayı neden tanıdığımıza gelince, haberleri gördüm."

Anna başını salladı, Owen ve Wendy'ye sessiz kaldıkları için minnettardı. "Yani parayı nasıl aldığını ya da nasıl olup da Wendy'nin evindeki eşyalarının arasında olduğunu bilmiyorsun?"

Sonya başını salladı. "Bilmiyorum."

"Babamın tanıdığı, aralarında olası bir ortağın da bulunduğu bazı kötü niyetli kişilerden bahsettiniz. Onlardan herhangi birini gördün mü ya da tanıştın mı?" "Hayır. Tatlım, anlamalısın, o hayatı uzun zaman önce geride bırakmıştı.

Ben resme girmeden önce. Kızların saygı duyacağı ve örnek alacağı türden bir adam olmak istiyordu. Dürüstçe bunların hiçbirinin ortaya çıkmamasını umuyor ve dua ediyordu. Paralardan birini nasıl aldığını hayal bile edemiyorum. Sanırım geçmişinden biriyle, işi yapan biriyle hala temas halinde olması mümkün, ama onlarla hiç tanışmadım."

"Öyle olsa bile, para onun eşyaları arasındaydı ve bu da o kişilerden hiçbirini hırsızlıkla ilişkilendirmezdi," dedi Anna sessizce, daha çok kendi kendine

başka biri. *Ama hırsızlığı babama bağlıyor.* . . Boğazında hâlâ bir futbol topu kadar büyük bir yumru vardı. Babasını her zaman örnek almış ve ona saygı duymuştu. Hem de çok. Ama şimdi hâlâ bunu yapabilir miydi?

Sonya onun düşünmesini izliyor ve başını hafifçe ileri geri sallıyordu. "O hâlâ senin sevdiğin muhteşem adamdı, Anna. Ne olursa olsun."

"Ne olursa olsun," diye fısıldadı Wendy onun kulağına.

Anna buna inanmak istiyordu, gerçekten. Wendy ve babası her zaman hayatın tüm renklerini görebilmişken, Anna için hayat siyah ve beyazdan, doğru ve yanlıştan ibaretti.

Bir süre sonra ayrılırken Sonya Anna'ya sıkıca sarıldı. "Lütfen gelmek için bir yıl daha bekleme. Burada her zaman hoş karşılanırsın, bunu biliyorsun, değil mi?"

Anna başını sallayarak onun sırtını sıktı.

Kamyonetine geri dönen Owen emniyet kemerini taktı ama motoru çalıştırmadı. Başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı.

"Hâlâ iyi misin?" diye sordu

sessizce. "Evet."

"Yalancı."

Gerçek hikaye. İyiymiş gibi davranıyor olabilirdi ama içten içe bir küvet dondurmaya ihtiyacı vardı. "Eğer bana biraz izin verirseniz, çok ihtiyacım olan bir çöküş için harika olur."

"Anna-"

Gözlerini kapalı tutarak ona doğru bir el kaldırdı. "Dinle, az önce duyduğumuz her şey babamla ilgili kafamdaki imajı yerle bir etti. Bir saniyeye ihtiyacım var."

O konuşmadı ve o da nefes almaya konsantre oldu. Gözyaşlarına boğulmadan konuşabildiğinde, son bir derin nefes aldı ve gözlerini açtı. Owen'ı telefonda değil, radyoyla oynarken değil, sadece sessizce otururken ve onu endişeyle izlerken buldu. "Şimdi daha iyiyim," dedi.

Başını salladı. "Güzel."

"Ve eğer fark etmediysen, babamın senin kötü adamın olduğuna dair hala gerçek bir kanıt yok."

"Belki henüz değil," dedi. "Ama Robin Hood hâlâ bir hırsızdı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"O haklı," dedi Wendy onun kulağına. "Elçiye zeval olmaz." "Mantıklı bir açıklaması var," dedi Anna ikisine de. "Ve ben onu bulacağım."

"Onu bulacağız," dedi Owen.

Ona bakmak için koltuğunda döndü. Gözleri kararlılıkla çelik gibiydi ama aynı zamanda endişeyle yumuşacıktı. Onun için endişeleniyordu. Bundan ya da adamın hem kendisine hem de Sonya'ya gösterdiği saygıdan etkilenmek istemiyordu ama etkilenmişti.

"Bu işte birlikteyiz, Anna."

"Öyleyiz. Sen de en az ben ve Wendy kadar bu işin içindesin. Ama bittiğinde, bitmiştir. Bu ..." Aralarında bir işaret yaptı. "Bu iş *biter*."

"Kulağa aceleci geliyor," dedi Wendy.

Owen ona yarım bir gülümseme verirken Anna onu görmezden geldi. "Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum."

Kadın utançla yüzünü buruşturdu ve gevşek dilinden rahatsız oldu ve adam güldü. "Geri almak yok. Artık her şey ortada. Bir de bu var."

Ona ters ters baktı. "Bunu söyledim diye harekete geçeceğim anlamına gelmiyor. Sen benim için olabildiğince yanlış birisin."

"O zaman neden açmış gibi ağzıma bakıp duruyorsun?"

Yüz ifadelerine iç seslerini nasıl kullanacaklarını gerçekten öğretmesi gerekiyordu. "Hiç durmadan hareket ettiği için mi?"

Kulağına Wendy'nin nefesi geldi. "Onun ağzına mı bakıyorsun? Tanıştır beni!" Anna içini çekti. "Kız kardeşim sizi tanıştırmamı istiyor. Wendy, Owen.

Owen, Wendy, benim çok hamile, meraklı, her şeye karışan ablam."

Owen Anna'ya yaklaştı, ağız kulağına yaklaştı ve izin almadan vücudu beyniyle bağlantısını kesti, ona daha iyi erişim sağlamak için başını eğdi-
"Memnun oldum Wendy," diye mırıldandı ve gözlerinin içi gülerek arkasına yaslandı.

Wendy, "Bak şimdi, GoPro kullanıyor olsaydın onu görebilirdim. Göründüğü kadar büyük bir susuzluk tuzağı mı?"

Evet. Evet, öyleydi, lanet olsun. "Sen evlisin," diye homurdandı. "Ve lütfen bir daha asla 'susuzluk tuzağı' deme."

Owen sırttı.

"Hey, evli olmam bakamayacağım anlamına gelmiyor," dedi Wendy. "Karın kasları var mı? Karın kaslarını sevdiğimi biliyorsun."

"Sekiz," dedi ve Owen yüksek sesle güldüğünde, kız kardeşinin söylediğı her şeyi gerçekten duyabildiğini fark etti. *İşte bu yüzden böyle bir şey olmayacaktı. Hiçbir şeyi ciddiye alamıyordu.*

"Peki, bir sonraki adım ne olacak?" diye sordu.

Tamam, belki *bazı* şeyleri ciddiye alabilirdi. "Sonya'nın babamın ortağı olarak bahsettiğı adamı avlamak istiyorum."

"Tamam. Bunu nasıl yapacağız?" "Biz"

derken ona bir bakış attı.

Geri dönüş bakışı, onu döngünün dışında tutmaya çalışmamaya bile cesaret etti. İçini çekti. "Henüz bilmiyorum. Ama öğrendiğimde iletişime geçeceğim."

"Dört gözle bekliyorum."

İçlerinden biri olduğu için mutluydu.

Bölüm 7

Sonraki birkaç gün boyunca Owen, Anna ile birlikte Sonya'dan öğrendiklerini düşündü. Müşterileriyle rafting yaparken bunları düşündü. Yuba Nehri. Ky ile birlikte Donner Zirvesi'nde bir dağın yamacından sarkarken, menülerine eklemek için yeni bir macera denerken bunu düşündü. Büyük teyzesi Ruby'yi kontrol etmek için hafıza bakım tesisine girerken bunu düşündü.

İki odalı dairesine girdiğinde, bakıcılarından biri olan Nan onu oturtmaya çalışırken onu volta atarken buldu.

"Oturmak istemiyorum!" Ruby tersledi.

"Onu yakaladım," dedi Owen sessizce Nan'e. "Neden öğle yemeği molası vermiyorsun? Sen dönene kadar ben kalırım."

Nan ona minnetle gülümseyip gittiğinde, Owen Ruby'nin elini tuttu ve gözlerinin içine baktı. Her zaman gök mavisidyler, ama zamanla solmuşlardı.

son birkaç yıldır. Artık bakışlarındaki ışıltının da kaybolduğu, yerini onu dehşete düşüren donuk bir cansızlığın aldığı günler ve haftalar vardı. Bugün cansız değildi, tedirgindi. "İyi misin?" diye sordu.

"Neden olmayayım ki?"

Bugün giyinmişti, bunu görmek güzeldi. Hatta yine bingo oynamaya gitmişti - ki o da bu yüzden buradaydı. Resepsiyondan onu odadan atmak zorunda kaldıklarına dair bir telefon almıştı. Bu ilk kez de değildi. Yürümeyi bırakmak istemediğinden, ayaklarının üzerinde sabit durmasını sağlamak için kolunu kendi koluna dolamaya çalıştı ama kadın elini savurmaya devam etti.

"Evlat, ben lanet olası bir sakat değilim."

"Tombaladan atıldığınızı düşünürsek, kesinlikle sizinle aynı fikirdeyim."

Homurdandı. "Onlar yaşlı, telaşlı, kendini beğenmiş bir kaz sürüsü. Janice, Mabel, Sarah Jane, Thelma, Opal, Phyllis, Judith ... hiçbiri şaka kaldıramaz, tek bir tanesi bile."

Kafa tuttuğu için dışarı atılmıştı ve buna kesinlikle inanıyordu çünkü hayatı boyunca onun şımarıklıklarına maruz kalmıştı. Ama bugün çevresinin farkında olması -ve o tombala salonundaki her bir kişinin adını söyleyebilmesi- o kadar büyük bir rahatlamaydı ki, mekanın müdürünün kendisinden istediği gibi, ondan bu kadar asi olmayı bırakmasını istemeye cesaret edemedi.

"Ve beni kovduranın Judith olduğunu biliyorum." Ruby başını salladı. "Elma ağacımın bahçesine dökülmesinden şikayet ediyordu - sanki bunu kontrol edebilmişim gibi! Ve her neyse, köpeklerinin ön bahçeme kaka yapmasına izin veriyor. çim!"

Ruby bir yıldır evinde yaşamıyordu. Ve bir elma ağacı da yoktu, Owen bunu biliyordu çünkü evinin ve bahçesinin bakımını üstlenmişti. Kendisi. Ona getirdiği iki poşet erzakı boşaltırken onu kanepeye oturtmaya çalıştı ama kadın oturmak istemedi. Onun peşinden gitmek, boşalttığı her şeyden şikâyet etmek istiyordu.

"Domates çorbasından nefret ederim," dedi. Bilin diye söylüyorum, en sevdiği öğle yemeğiydi ve onlarca yıldır da öyleydi. "Git başımdan," dedi. "Buraya gelip benden bir şey çalacak birine ihtiyacım yok. Çantamdan o yirmiliği sen aldın. Sen olduğunu biliyorum."

Elini yüzüne götürdü, duygusal ve zihinsel olarak bitkin hissediyordu. "Biraz kestirmeye ne dersin?"

"Yorgun değilim. Yorgun mu görünüyorum? Eşyalarımı karıştırıp başka bir şey çalabilmen için gidip uzanmamı istiyorsun."

Kadının telaş ve korku içinde kaybolduğu bu kısımdan nefret ediyordu. "Aç mısın? Sana öğle yemeği hazırlayayım."

"Hayır."

"O zaman bir TV programı? En sevdiklerinden birini koyabilirim." Tereddüt etti. "Haberler olmaz. Haberlerden nefret ederim."

"Biliyorum." Elini tuttu ve koltuğuna oturmasına yardım etti. Sonra televizyonu açtı ve anlamadığı nedenlerden ötürü kadının bayıldığı *Gerçek Ev Kadınları* programlarından birine geçti.

Bölümün onuncu dakikasında Sami'den bir telefon aldı. Anna onu aramak için depoya uğramıştı.

İlginç. Anna'ya mesaj atarak gelebileceğini bildirdi ve adresi verdi, ardından resepsiyonu arayarak onay aldı.

Geçen gün Anna'yla birlikte Sonya'yı ziyaret ettikten sonra, Sonya onu arabasına geri götürdüğünde neredeyse sessiz kalmıştı. İşte o zaman Sonya onun bakışlarıyla karşılaşmış ve tek bir kalp atışı boyunca, aralarında gizemle hiçbir ilgisi olmayan ve her şey eski moda kimyayla ilgili olan bir enerji oluşmuştu.

Hemen ardından Anna, kışının alev aldığını düşündürecek bir hızla kamyonundan inmişti. İki gün geçmesine rağmen ondan haber alamayınca aramayı denedi. Anna cevap vermemişti. Bir ipucu alabilirdi, ama ortak olmayı kabul etmişti ve onu buna zorlamak niyetindeydi. Kendisine, eğer bir iki gün içinde onunla temasa geçmezse, onu bulacağını söylemişti.

Görünüşe göre bunu yapmak zorunda kalmayacaktı.

Kapı hafifçe vurulduğunda Ruby'nin dikkatini dağıtmak için televizyonun sesini açtı ama zahmet etmesine gerek yoktu: Ruby uyuyakalmıştı.

Kapıya doğru ilerledi ve çekerek açtı. Bunu gerçekten istemiyordu ama onu görmek bir şekilde gününü güzelleştirdi. Üzerinde kot pantolon, eski püskü spor ayakkabılar ve kanını kaynatan bir şekilde tonda vücudunu gösteren beyaz bir tişört vardı. Ayrıca boynundaki zincirde bir GoPro ve kulağında bir kulaklık vardı ve en azından kendine itiraf etmek zorundaydı ki onu görmek ona ilk kez

saatlerce gülümsedi. "Madende çalışmaya mı gidiyorsun, yoksa Gizli Servis'ten misin?" diye sordu.

"Başlama. Ve sorma." Durakladı. "*Ve lütfen*, Tanrı aşkına, konuşmayı kes."

Kaşlarını kaldırdı.

"Sen değil," dedi. "Wendy."

Owen eğildi ve kameraya baktı. "Hey, Wendy. Bugün nasılsın?"

Anna parmağını kulağına götürdü. "İyi olduğunu söylüyor, ki bu çok saçma çünkü sabahın üçünde beni aradı ve kocası gece iş seyahatinde olduğu ve *bebekler* aç olduğu için ona krep yapmamı istedi."

"Bebekler mi?" diye sordu.

"Çoğul mu?" "Üçüzleri olacak."

Kısık bir ıslık çaldı. "O zaman açıkça görülüyor ki, krepler sıradaydı."

Anna, Wendy'den bir şeyler dinledikten sonra "Hayır" dedi.

Tek çocuk olan Owen, bu kardeşlik ilişkisinden son derece etkilenmişti. "Ne dedi o?"

"Hayır," dedi Anna tekrar. "Kesinlikle hayır." Kız kardeşinden bir şeyler daha dinledi ve iç çekti. "Cidden Disneyland konusunda bana şantaj mı yapacaksın? İyi, ama unutma, intikamlar çok kötüdür." Owen'a baktı. "Wendy senin seksi aşk romanlarını anlatacak türden bir sese sahip olduğunu bilmeni ister."

Sırıttı. "Teşekkürler. Ve şimdi Disneyland hikayesine ihtiyacım var."

Yüzünü buruşturdu. "İnan bana, bilmiyorsun. Sadece Karayip Korsanları'na binmek, yüzmek ve birkaç saatliğine Disneyland hapisanesine kapatılmak olduğunu söyleyeceğim."

"Vay canına. Her şeyini ortaya koyuyorsun."

"Evet, o benim. Hemen hemen her şeye varım."

"İşle zevki karıştırmak dışında," dedi. Anna parmağını seğiren gözüne götürdü.

"Nöbet mi geçiriyorsun?" diye sordu. "Yardıma ihtiyacın varsa iki kez göz kırp." "Kaybolmak için kaç kere göz kırpmam gerekiyor?"

Wendy, ben

Şimdi bağlantıyı kesiyorum. Ayağa kalksan iyi olur yoksa Hayden'a kreplerinin üzerine bir galon çikolata şurubu döktüğünü söylerim."

Telefonunu çıkardı ve aramayı kesti, sonra Owen'ın bakışlarıyla karşılaştı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Konuşmamız gerektiğini düşündüm."

"Kendini bir yolculuktan kurtarabilir ve aradığımda telefona cevap verebilirdin. Ya da daha iyisi, seni son gördüğümde bana çıkma teklif edebilirdin."

"Buraya sana çıkma teklif etmeye gelmedim." "Çok kötü. Randevularda iyiyimdir."

"Bu beni neden şaşırtmıyor?" İçini çekti. "Özür dilerim, aradığınızda çalışıyordum. Beni en son Sonya'yı ziyaret ettikten sonra gördüğüne gelince..." Tereddüt etti. "En iyi halimde değildim. Önemli değil, çünkü konuştuğumuz gibi, bu kesinlikle profesyonel bir iş ilişkisi."

Gülümsedi. "İlişki demiştin."

Kadının bakışlarındaki gerçek kızgınlık karşısında içini bir memnuniyet duygusu kapladı.

O zaman neredeyse eşit durumdaydılar, çünkü o kesinlikle büyük bir onun da içinde bir miktar kızgınlık vardı. Ama kendini kandırıyordu. Kızgınlık, ona duyduğu neredeyse kör edici hayvani cazibenin arkasında

uzak bir ikinci sıraya düştü.

"Gözden geçirmek için," dedi, "bu sadece bir iş."

"Anlaşıldı." Başını eğdi. "Ama sadece meraktan soruyorum... neden?"

Kadın tereddüt etti ve adam daha da meraklandı.

"Peki," dedi sonunda. "Eğer bilmen gerekiyorsa ..." Bakışları onunkilerden uzaklaştı. "İnsanlar bana bağlanma eğiliminde değiller."

Hem sözlerinden hem de sözlerinin yumuşak bir şekilde ağzından kaçmasına izin vermesinden etkilenen adam, onu inciten biriyle beş dakika bile geçirmekten keyif alabileceğini düşündü. "Yani kendini tutuyorsun."

Omuz silkti. "Benim için oldukça iyi oldu."

İnsanları okumakta iyiydi. Gerçekten iyiydi. Vücutuyla hareket etme eğilimindeydi.

dilini ve gözlerini bir insanın ağzından çıkan kelimelere tercih eder. Ve Anna'nın hafifçe kamburlaşmış omuzları ve kapüşonlu gözleri karşısında, kalbini istenmeyen bir duygu sertçe çekiştirdi. "Hazır dürüst davranıyorken," dedi, "o zaman

sesi biraz boğuk, "o zaman benim bir terk eden olduğumu bilmelisin."

İlk şaşkınlık tepkisini gizleyemeyerek onun bakışlarıyla karşılaştı. "Mükemmel," dedi bir süre sonra. "Yani asla olamayız."

Kız öyle rahatlamış görünüyordu ki, adam kendini biraz aşağılanmış hissetti. "Sence büyük teyzenle konuşabilir miyim?"

"Hayır."

"Hayır mı?" diye sordu. "Bu şeyi çözmeyi senin de benim kadar istediğini biliyorum ve hâlâ hayatta olan ve *gerçek* cevaplara sahip olabilecek tek kişi o. cevaplar."

"Anlıyorum, ama kötü bir gün geçiriyor-" Anna'nın gözleri ondan omzunun üzerinden bir şeye kayınca sözünü kesti.

Owen tam dönmüştü ki teyzesi onun yanına geldi. Beş dakika içinde Onu sandalyesinde uyurken bıraktığından beri, kalkmış, pijamalarını giymiş, saçlarının önünü kıvrımış ve sanki öğleden sonra değil de yatma vaktiymiş gibi yüz maskesi uygulamıştı. Küçük, kırılgan ve adamın onu hiç görmediği kadar yaşlı görünüyordu. Daha da kötüsü, bir zamanlar güçlü, bir zamanlar inanılmaz derecede dirençli olan kadın, birinin onu böyle zayıf bir anında gördüğünü bilmekten nefret ederdi.

Ama Ruby Anna'ya bir kez baktı ve yüzü aydınlandı. "Cami! Tatlım, bugün uğrarsın diye umuyordum."

Cami, Owen'ın annesiydi ve gideli yıllar olmuştu. Ama teyzesini çığlık atan bir ölüm perisine dönüştürmenin en kesin yolu, Cami'nin ölümü gibi

bir şeyi unuttuğunda onu düzeltmekti. Anna'nın bakışlarıyla karşılaştı.

ve ışık hızıyla üzerlerine gelen kötü durumdan nasıl kaçınacaklarını bulmaya çalıştılar.

Ama Anna teyzesine sıcak bir şekilde gülümsedi. "Tabii ki uğradım."

Ruby'nin yüzü gülüyordu ve bu o kadar şaşırtıcıydı ki, büyük teyzesi Anna'nın elini tuttuğunda Owen kendini tıkanmış buldu. "Bugün çok güzel görünüyorsun.

Annen nasıl tatlım?"

Owen'ın anneannesi uzun süredir ortalarda yoktu ama dikkatini çeken bu değildi. Anna'nın yüzündeki hızlı acı parıltısıydı. Konuşurken sesi duygusallıktan kabalaşmıştı. "Annemin durumu iyi."

"Oh, bu çok hoş. Bana meşhur romlu toplarının tarifini vereceğine söz vermişti ama sanırım benden saklıyor."

Anna'nın dudakları kıvrıldı. "Herkesten uzak duruyor."

Ruby gülererek Owen'ı şaşırttı ve ardından Anna'ya sarıldı, bukleleri titriyordu. Anna hiç tereddüt etmeden kollarını Ruby'nin boynuna doladı.

Owen, onun keskin, alaycı, alıngan ve tatlı bir tarafı olan havai fişekler, ama görünüşe göre her şeyin bir ilki vardı.

Anna Owen'a baktı, bu oyunu nasıl oynamak istediğinden emin değildi.

"İçeri gel, içeri gel," dedi Ruby. "Biraz atıştırma hazırlayayım."

Anna'ya anne karnından itibaren hep düşüncesiz olduğu söylenmişti -her zaman aceleciydi- ve hiçbir şey değişmemişti. Ama şimdi buradaydı ve Owen'ı bu şekilde şaşırtmanın yanlış olduğunu biliyordu.

Adam onun bakışlarıyla karşılaştı, kendi bakışları da kapalıydı. Sinirlenmiş miydi? Onun tarafından kızdırılan ilk kişi değildi ve kesinlikle son kişi de olmayacaktı. Owen onu daireden çıkarmadan önce Ruby'yi mutfağa kadar takip etmeye başladı ama Owen onu elinden yakaladı.

Kendini kovulmaya hazırladı, bu anlayabileceği başka bir şeydi ama Ruby'nin paralar ve kolye hakkında ne hatırladığını gerçekten bilmek istiyordu. "Owen, ben-"

"Teşekkür ederim," dedi. "Birlikte oynadığımız için."

Şaşıracak dondu kaldı. "Sorun değil. Bilgin olsun diye söylüyorum, önce seni aramalıydım."

Wendy onun kulağına, "Anlaştık," dedi.

Anna GoPro'yu kapattı ve kulaklığını çıkardı. Sonra elini Owen'ın elinden çekti. Çünkü onun sıcaklığını hissetmek hoşuna gidiyordu,

nasırlı avuç içi onunkine çok fazla değiyordu. "Bir sorum var." Tereddüt etti, cevabı zaten biliyordu ama yine de umut ediyordu. "Hâlâ babamın yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Bu bir soru değildi."

Ona uzun uzun baktı.

Gülümsemedi ama gülümsemek istediğinden oldukça emindi. "En iyi ihtimalle hepsi ikinci dereceden," dedi, "ama onun göz ardı edilebileceğini sanmıyorum."

Derin bir nefes aldı. Bıraktı. Dün gece Nikki'yle bir şeyler içmişti. Anna paraların ve kolyenin çalınmasıyla ilgili diğer şüpheliler hakkında bilgi istemişti. Ve bu sabah Nikki ona şok edici bilgiler içeren kısa bir mesaj göndermişti.

Bu konuda ortak olacaklarına dair ona söz verdiği için paylaşmak zorunda olduğu bir bilgi. "Teyzeniz hırsızlık olayını bildirdikten sonra yapılan soruşturmada dört olası şüpheli daha tespit edildi."

Gözleri keskinleşti. "Davayı kapsamlı bir şekilde araştırdım. Bu kamuya açık bir bilgi değil."

"Hayır," diye kabul etti.

Bir süre bekledi. "Ve . . . ?"

"Kaynağımı açıklamayacağım ama size istihbaratın iyi olduğunu söyleyeceğim. Tutuklama yapılmadı."

Ağzını açtı ama daha konuşmadan arkalarından bir kadın geldi. Üzerinde şöyle yazan bir isimlik takıyordu: *Merhaba, ben Nan Alcott ve bugün sizin bakıcınızım*. "Geri döndüm," dedi Owen'a. "Ve sana Ruby ile paylaşmak için sandviçler." Sesini alçalttı. "Bazen alışık olmadığı bir yemek onu kendi kafasından çıkarabilir."

"Teşekkür ederim. Atıştırmalık bir şeyler hazırlayacağını söyledi."

"Biraz zamana ihtiyacı olduğunda hep böyle söyler. Gidip ona bakacağım."

Owen başını salladı ve Anna onun gözlerindeki ciddi ifadeyi fark etti. Ruby ile her gün neler yaşadığını ancak hayal edebiliyordu, ama onun sempatiden hoşlanmayacağını düşündü. "Hâlâ babam hakkında yanıldığını kanıtlamayı planlıyorum."

Çok küçük bir gülümseme verdi. "Sadece meraktan soruyorum, her zaman haklı olmak zorunda mısın?"

Yüzünü buruşturdu. "Evet."

"Sadece işte mi?" diye sordu, açıkça alay ederek. "Yoksa evde de mi? Dur, tahmin edeyim. İşte, evde ve ayrıca yatakta."

Bu onun irkilerek gülmesine neden oldu. "Bilmek istemez miydin?" Başını iki yana salladı. "Ciddi olmaya geri dönebilir miyiz?"

"Elbette." Kapı pervazına yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Elbette, ciddiyete geri dönelim. Planımız nedir?"

Bir an duraksadı, çünkü bu konuda kontrolü eline almasına izin verebilecek kaç erkek tanıyordu ki? Hayden dışında, sıfır... Kendisi için ne kadar riskli olduğu düşünüldüğünde, bu gerçeği söyleyebileceğinden çok daha fazla takdir ediyordu.

Ve onu.

"Diğer şüpheliler hakkında bilgi içeren ayrıntılı bir e-posta bekliyorum," dedi. "Bugün olması gerekiyor. Bu arada, diğer şüpheliler hakkında Ruby bir şey hatırladı mı? Kolye ve madeni paralar buradan mı alındı?"

Başını iki yana salladı. "Bölgede bulunan evinden. Hırsızlıktan hemen sonra, onları kaybetmediğinden emin olmak için evi baştan aşağı aradım ama orada değillerdi. Onunla bu konuda konuşmaya gelince, ne yazık ki bu bugün gerçekleşmeyecekti. Şu anki durumuyla olmaz."

"Cami kimdi?" diye sordu sessizce.

"Annem."

Onun dikkatli sakinliğini fark etti. Bunun onun varsayılan özelliği olduğunu ve yüzeyin çok altında çok şey sakladığını anlamaya başlamıştı. Öyle bile olsa, onun kederinin, ne kadar iyi gizlenmiş olursa olsun, tamamen kendisi gibi hissettiğini sezdiği için kendi kederiyle gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Anlıyorum," dedi sessizce. "Ben de annemi kaybettim."

Bakışları tekrar onunkilere döndü. "Ne kadar zaman önce?" "Ben doğduğumda."

Adamdan kaba bir acı sesi çıktı ve bu ses, sessiz ama içten yeminiyle birlikte, herhangi bir "özür dilerim "den daha fazla ona ulaştı.

"Özellikle iyi olanları kaybetmek çok zor," diye mırıldandı ve belki de Orada öylece durup konuşamayacak kadar tıkanmış hissettiği için, onun yerine sessizliği o doldurdu. "Ben çocukken Santa Barbara'daydık, bu yüzden o günlerde Ruby'yi pek görmedik. Önemli değil, annem bana her şeyini verdi. Olabildiğince fakirdik, ama o hayatı bir yaşam haline getirdi. macera."

Bunun üzerine gülümsedi. "Siz seyahat ettiniz mi?"

"Hayır, karnımızı zor doyuruyorduk ama onun ne kadar zorlandığını hiç fark etmemiştim. Küçük, peyzajsız arka bahçemize bozuk paraları gömer, toprakta kocaman çizme izleri bırakır ve bana bir hazine haritası. Bana korsanların gece gelip hazinelerini gömdüklerini söylerdi.

hazine." Ağzı kıvrıldı. "Ben orada saatlerce kalırdım, o ise bir avuç peni karşılığında kendine zaman ayırırdı." Başını iki yana salladı. "Noel Baba'ya, Paskalya Tavşanı'na ve Diş Perisi'ne hep şüpheyile yaklaşmışımdır, çünkü dünyadaki her çocuğu bir gecede ziyaret etmek bana hiç makul gelmemişti. Ama korsanlar sadece beni ziyaret ediyordu, yani gerçek olmalıydılar."

Güldü. "Bu şekilde maceraya atılarak hayatını kazandın. Böcek seni erkenden ısırılmış."

"Kesinlikle böyle başladı," diye kabul etti. "Ben beşinci sınıftayken annemle birlikte Tahoe'ya geldik. Annem öldüğünde liseden mezun olana kadar bekledim, sonra da üniversite bursumu bırakıp şehri terk ettim. Sadece dışarı çıkmaya ihtiyacım vardı. Ky ve ben sırt çantasıyla Avrupa'yı gezdik. Sonra Afrika. Sonra Güney Amerika. Asya."

"Üst düzey macera."

Gözlerinde küçük bir gülümseme belirdi. "Hepsi annem sayesinde, gerçekten."

Gözlerini kaçırdı, kendi yetiştirilme tarzından ve babasını hiç tanımadığını fark etmesinden kurtulamamıştı.

"Anna."

Gözlerini kapattı. Onun yüzünü kendisine doğru çevirdiğini hissetti ve bakışlarıyla buluştu. "Baban hakkında öğrendiklerin, babanla olan ilişkini değiştirmek zorunda değil.

onun hakkında hissediyorum," dedi.

"Ama nasıl olmasın ki? Yani, sanki onu hiç tanımamışım gibi hissetmeye başladım ve şimdi ..." Gerisini fısıltıyla söyledi: "Ben de kim olduğumu bilmiyorum."

"Sen her şeyi önemseyen bir kadınsın. Derinden.

Ama . . ."

"Ama" deyince gözlerini kıstı.

Muhtemelen onun bu tavrına gülümsedi. "Her şeyi siyah ve beyaz olarak görüyorsun," dedi. "Babanın yasaları çiğnemesi seni incitiyor ama kendini onun yerine koymalısın. Bakması gereken iki küçük kızı olan ve ona yardım edecek kimsesi olmayan bekâr bir baba. Benim hikayemi duydun. Yoksuldum. Dibe vurmuştum, tünelin ucunda ışık yoktu ve çıkış yolu da yoktu. Baban bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu ve sadece kendini korumak için yapması gerekeni yaptı."

Gözlerini ona dikti. "Bunu söyleyebilirsin çünkü o *senin* baban değil."

"Doğru." Çenesinde bir kas gerildi. "Babam hiçbir zaman hayatımın bir parçası olmadı.

Onun seçimi, benim değil." Başını iki yana salladı. "Annem beni ve

kendisini Tahoe'ye, bizi yanına alan Ruby'nin yanına getirdi. Bize asla istenmediğimizi hissettirmedi ve bizi sorgusuz sualsiz destekledi.

kendi isteğiyle bir ailesi oldu." Durakladı. "Hayat siyah ve beyaz değildir, Anna. Baban hayatını böyle yaşıadığı için kontrollü olmayı ve bir dizi kurala göre yaşıamayı seviyorsun. Bu seni güvende hissettiriyor. Ama onun yaptıklarından sen sorumlu değilsin. Ve senin yapmayacağın bir çizgide yürüyen bir adamın kızı olarak sahip olduğun tek şey bu değil. *Sen sensin*. Sert. Tutkulu.

Koruyucu. Ve bir şeyi kafanıza koyduğunuzda, peşini bırakmazsınız."

Adamın kendisine söylediği tüm gerçekler karşıısında derin bir nefes aldı. Ve dahası, tüm bunları ona hayran olduğunu belirten bir tonda söylemişti. Belki son kısım hariç. "Bırakmama meselesi bir iltifat gibi gelmedi."

"Bana göre yle."

"Bay Kolay, Bay Hiçbir Şey Seni Rahatsız Etmez olduğun için mi?" diye sordu.

Gözleri sabit bir şekilde onunkilerin üzerindeydi, belki şimdi biraz eğleniyordu. "Her zaman değil." Daha fazlasını duymak istiyordu, ama tam o sırada telefonu bir mesajla aydınlandı

Wendy, ve tek söylediği 911'di.

Bölüm 8

Wendy, Anna'ya uzun zamandır kullandıkları 911 acil durum kodunu, yani "hemen patates kızartması getir" mesajını attıktan sonra telefonunu bir kenara fırlattı.

Daha sonra bir saat içinde beşinci kez işedi ve yatağa geri döndü, bebekleri - Anna, Elsa ve Olaf - içinde dans ederek tüm bağırsaklarını ciğerlerine iterken arkasındaki yastıkları doğru şekilde yerleştirmeye çalışırken küfretti. Bir sürü yavru köpek büyütmek ona annesine karşı yepyeni bir minnettarlık duygusu kazandırmıştı.

Wendy, Nikki'den beş kişinin detaylarını içeren bir e-posta almıştı. Ruby Red davasındaki şüpheliler. Tamam, Anna'nın e-postasını hacklemişti ve bunun için çok üzgündü. Ya da en azından kız kardeşine anlatacağı hikâyeye bu olacaktı.

Az önce teslim edilen malzemelere baktı: kuru silme tahtası, kuru silme kalemleri, mıknaatılar ve oops, bir soda. Tam gazozunu yudumluyordu ki midesi guruldadı, olduğu gibi ezildi. "Yakında," diye söz verdi bebeklere. "Yarasa sinyali gönderdim. Anna teyzeniz yakında yiyeceklerle burada olacak."

Mümkün olduğunca rahat davranarak - zaten tekrar işemesi gerekiyordu - işe koyuldu ve büyük tahtayı kucağına çekti. Karnı sayesinde sadece üst yarısını görebiliyordu. Şüphelilerin fotoğraflarının çıktısını aldıktan sonra-

Babası hariç, çünkü onu şüpheli olarak görmeyi kendine yediremiyordu. -"Cinayet" panosunu bir araya getirmeye başladı; bir yandan da Find My uygulamasını ve oraya doğru ilerleyen kız kardeşinin hareketli noktasını izliyordu.

Wendy tüm şüphelileri tahtaya yazmayı bitirmişti ki Anna yatak odasına daldı, Wendy'nin yatağının yanında durdu ve Jennifur'un havaya sıçramasına ve yataktan atlamadan önce tıslamasına neden oldu.

"İyi misin?" Anna Wendy'ye sordu. "Ne oldu?" Etrafına bakındı. "Acil durum nerede?"

Wendy kız kardeşinin boş ellerine baktı. "Acil durum şu ki, ellerinde bir Happy Meal göremiyorum."

Anna'nın arkasından uzun boylu, zayıf kaslı bir adam geldi ve vay canına. Owen Harris kamera karşısında olduğundan çok daha yakışıklıydı. Wendy ona gülümsedi. "Merhaba."

"Hayır. Sıradan merhabalar yok," dedi Anna. "Bana 911 diye mesaj attın! En kötüsünü hayal ediyordum, çok suçluydum çünkü burada yalnız olduğunu biliyordum. Ama işte buradasın, krema yemiş kedi gibi mutlusun."

"Doğru değil," dedi Wendy. "Patates kızartması olmadan hiç mutlu değilim."

Anna Owen'a baktı. "Beni öldürecek, yemin ederim." "Hey," dedi Wendy, "911 her zaman kız kardeşine bir Happy Meal pronto."

"İçimizden biri bebek büyütürken olmaz! 911 gerçek acil durumlar içindir, Wendy."

"Peki, tamam. Not edildi. Önemli değil, Hayden sayesinde tüm kasabayı doyuracak kadar yemek artığım var. Sabahın ikisinde aç uyandığımda dışarı çıkmak zorunda kalmaktan bıktı ve buzdolabını tamamen dolu tutuyor

Şimdi." Biri mesanesine dokunarak dans ederken nefesini içine çekmek için durakladı. "Neydi o?" Anna sordu, hayal kırıklığı gitmiş, yerini endişe almıştı.

"Sadece yüzünü buruşturdun."

"Evet, çünkü Willow, Maple ve Birch karnımın üzerinde Zumba yapıyor."

"Yani, elbette," dedi Anna kayıtsızca. "Eğer onlarla acımasızca alay edilmesini istiyorsan. Charlotte, Emily ve Anne -ya da *Anna*, *anladın* mı?-kulağa çok daha hoş geliyor."

"Sadece kendi adını taşıyan bir bebek istiyorsun." "Evet, tabii."

Owen güldü ve iki kadın da ona baktığında, Wendy'ye gülümseyerek ovuşturduğu karnını işaret etti. "Tekmeliyorlar mı?"

"Acımasızca. Al." Tahtayı kucağından indirdi ve adamın elini tutarak avuç içini karnının üzerine koydu. "Kendin hisset."

Anna dehşete düşmüş görünüyordu. "Hayden'in senden yabancıları ikinci aşamaya götürmemeni istediğini hatırlıyorsun, değil mi?"

Wendy omuz silkti. "Sadece birkaç hafta içinde, yabancılardan oluşan koca bir ekip *tüm* kadınlık organlarımla yakından ve kişisel olarak

ilgilenecek."

Bebekler eline vururken Owen ona gülümsedi. "Acıyor mu?" Kız istese de aptalca sırtışını engelleyemezdi. "Hayır. Hiç acımıyor.

Organlarımın sıkıştığını hissediyorum ama bebeklerin hareket etmesi şimdiye kadar hissettiğim en güzel şey." Yıllar ve yıllar süren denemelerden sonra, hamile olmakla ilgili her şey düşündüğünden bile daha iyiydi. Elbette, bir fili devirebilecek kadar gazı vardı ve hayatında ilk kez sivilceleri çıkmıştı ve derin nefes almak geçmişte kalmıştı ama hiçbir şeyi değiştirmezdi. Tamam, gazlı kısmını değiştirebilirdi. "Aslında biraz büyülü. Kız kardeşim nasıldı? Kötü davranıyor mu?

Çünkü onu Noel Baba'nın listesinden çıkarabilirim." Owen Anna'ya baktı.

"Kötü değil."

"Emin misin?" diye sordu Wendy. "Çünkü Anna" dedi, "değişken, sert, harika kız kardeşini tanımlamak için doğru kelimeleri aradı", "bir dizi Noel ışığı gibi olabilir: karmaşık ve zamanın yarısında tam bir karmaşa, ama onu bir kez çözdüğünüzde, şenlikli ve oldukça hoş olabilir."

"Boş ver onu." Anna yatağa tırmandı ve Wendy'nin diğer yanına oturarak yanağını Wendy'nin karnına dayadı. Bebekler yüzünü dürttüğünde Anna da onları geri itti. "Merhaba bebeklerimiz, nasılsınız?"

Wendy biraz eridi. Ya da çok. Anna çok şey yaşamıştı. Çok fazla şey. Bu onu çok ciddi, bıkkın ve çoğu zaman ulaşılmaz biri yapmıştı ama şu anda bunların hiçbirisi değildi, sadece tatlı kız kardeşiydi. Wendy, Anna'nın küçüklüğünden beri yaptığı gibi onun saçlarını okşadı. "Gerçekten bana bir Happy Meal almadın mı?"

Anna sert bir kahkaha attı. "Hayır, nedenini biliyorsun. Doktorun boktan gıda alımına dikkat etmeni istiyor. Ve komodinin üzerindeki lambanın arkasına sakladığın gazozu görmediğimi sanma."

Wendy içini çekti ve Owen'a baktı. "Biraz dramatik eğilimleri var."

Owen gülümsedi ve işaret parmağıyla başparmağını yaklaşık bir santim arayla kaldırdı.

Wendy güldü.

"Hey," dedi Anna. "Onu cesaretlendirme. Hiç komik değil."

"Oh, ben komiğim," dedi Owen.

Wendy sırtıyordu. "Bu pastırmadan daha iyi ve pastırmayı çok özledim."

"Her neyse," dedi Anna. "Ve drama olayını tamamen yanlış anladın. Bu dramayı seven sen."

"Vay canına." Wendy bunu tekrar düşündü ve gülümsedi. "Tamam, belki de doğrudur. Ama dramayı seviyorum derken kendi dramamı kastetmiyorum. *Başkalarının* dramını seviyorum demek istiyorum."

Owen güldü ve Wendy ona gülümsedi. Evet, çok iyi iş çıkaracaktı. "Bilginiz olsun, ben duygularla ve hislerle ilgilenen kız kardeşinizim. Anna, senin gibi fark etmişsinizdir, hepsi 'kanıt' ve 'ispat' falan filan."

Anna, yorum yapmaya cesaret ediyorum bakışıyla Owen'a döndü.

Akıllıca bir şekilde yapmadı. Ve Wendy bunu sevdi, onu zaten ne kadar iyi tanıdığını. "Her zaman bu kadar kontrollü ve dikkatli değildi," dedi.

"Aslında, çocukken vahşiydi."

Owen Anna'ya baktı. "İşte bunu görmek isterdim."

"Tam burada duruyorum," diye mırıldandı Anna.

Wendy kız kardeşine baktı. "Kendinden çok az şey verirken başkalarıyla bağlantı kurma becerisi var. Sanırım birkaç kez incindikten sonra kendine güvenmeyi bıraktı. Ayrıca otomatik olarak başkalarının da ona güvenmediğini varsayıyor."

Anna kuru bir sesle, "Teşekkürler Dr. Wendy," dedi ve ilk kez cinayet tahtasına odaklandı. "Nedir bu?"

"Güzel konu değişikliği, ama buna izin vereceğim çünkü ... ta-da!" Wendy tahtayı işaret etti. "Bize bir cinayet tahtası yaptım! Gerçi bu durumda 'cinayet', kayıp kolye ve altın paralar için kullanılan bir örtmece. Şimdi,

Nikki'den aldığımız şüphelileri listeledim. Babam hariç tabii ki." Owen'a baktı. "Nikki, Anna'nın iyi bir arkadaşı ve şanslıyız ki o bir polis."

"Size dosyadaki şüphelilerin listesini mi verdi?" diye sordu.

"Hayır, Wendy'ye hiçbir şey vermedi." Anna'nın gözleri kısılmıştı. "Yine e-postalarımın girdin, değil mi? Sana mahremiyetimi ihlal etme konusunda ne demiştin?"

"Biliyorum, biliyorum ve özür dilerim. Ama bak, sana burada çok zaman kazandırdım."

Wendy'nin hayranlık duyduğu ve kendisinde eksik olduğunu kabul ettiği, her an gerçekten önemli olan şeylere odaklanabilen Anna, her şeyi içine çekerek tahtaya baktı. Üçüzlerin yüzme antrenmanından sıçrayıp durması hiç de kolay değildi.

Wendy kirpiklerini Owen'a doğru kırptırdı. "Hepimizin görebileceği şekilde tahtayı şifonyerimin üstüne koymak için birkaç kasınızı kullanabilir misiniz?"

"Wendy!" Anna Owen'a döndü. "Hem patronluk taslamasını hem de cinsel tacizde bulunmasını görmezden gelebilirsin. Sınırları yok."

Gerçeği tartışmak zordu ama Wendy gülümsemesini durduramıyordu çünkü kız kardeşinin gözlerindeki o hayat kıvılcımını görmekten kelimelerle ifade edilemeyecek kadar mutluydu. "Kız kardeşim bir süredir kimseyle çıkmadığı için biraz huysuz."

Anna onu işaret etti. "Kesin şunu. Hemen kes şunu." "Neyi durdurayım?" Wendy masumca sordu.

"Biliyor musun? Çöpçatanlık yapmayı bırak. Bu bir iş. Owen ve ben bunu konuştuk, birbirimizin tipi değiliz."

Owen, "Pek de önemli görünmüyor," diye mırıldandı. Wendy ona sırıttı.

Anna ikisini de görmezden gelerek tahtayı aldı ve duvara doğru kendisi yürüdü. Owen arkasından geldi ve tahtayı duvara sabitlemesine yardım etmek için onu kafesledi.

Anna'nın yüzünde hızlıca bir şey parladı. Şaşkınlık. Zevk. Zevk karşısında şaşkınlık ... Birinin içine kapanık kız kardeşiyle dişe diş mücadelesini izlemek bile Wendy'nin karnının yumuşamasına neden oldu ya da içinde yer kalsaydı olurdu.

Anna ve Owen şifonyerin önünde durmuş, cinayet panosunu inceliyorlardı.

Owen'ın gözleri okunmuyordu, elleri cebindeydi, düşünceleri kendisine aitti. Wendy'nin avucunun içi gibi okuyabildiği Hayden'ın aksine, bu adam istediği zaman kendini gizlemekte iyiydi.

Ama Anna da öyleydi.

Anna, Wendy'ye dönüp bakmadan, "Gerçekten dinlenmen gerekiyor," dedi. "Rachel, Monica ve Phoebe için."

"İnanç, Umut ve Neşe mi demek istiyorsun?" Wendy sordu. "Ve evet, tamam, haklı olabilirsin." Oldukça yorgundu. Ve Hayden eve gelmeden önce kesinlikle biraz kestirmesi gerekiyordu. Hayden onun kendini yorduğunu görürse cezalandıracağına söz vermişti. Şimdi, kabul etmek gerekir ki, onun "intikam" fikri her zaman seksi türdendi. Aslında, daha birkaç gece önce Hayden onunla eğlenirken kıpırdamadan yatacağına söz vermişti. Bu beklediğinden çok daha zor olmuştu, Hayden tüm vücudunu öperken, dişlerken ve yalarken kıpırdamamak, durup durduğu her yerde oyalanmak

"Dünya'dan Wendy'ye ..."

Başını kaldırdı ve Anna'nın ona endişeyle baktığını gördü.

"Ben iyiyim. Sadece bir ateş basması yaşıyorum, tabii ki hamilelikle ilgili." Ailedeki tek yalancı Anna değildi. Yüzünü yelpazeledi. "Tamam, panoya bakarsanız, şüphelilerimizin olası nedenlerini ve cinayeti nasıl işlediklerini de yazdığımı göreceksiniz.

olası bağlantılar." Onlara etiketler de vermişti: Banka Soyguncusu, Usta Kasa Hırsız, B&E Uzmanı ve Gaspçı."

Anna, Banka Soyguncusu Dostum olarak etiketlenmiş adamın yüzüne baktı. "Joe Shade bir banka mı soydu? Ve Ruby Red hırsızlığındaki şüphelilerden biri miydi?"

"Evet," dedi Wendy usulca. "Ve onu tanıdığımızdan beri bir lakap kazandı: Shady Joe."

"Kim o?" Owen sordu.

"Babamın çok eski bir arkadaşı," dedi Anna. "Oğlu Will, benimle ortaokula gidiyordu. Ama bir gün babamla Joe'nun arası bozuldu, ve ikisini de bir daha hiç görmedik." Wendy'ye döndü. "Joe'nun babamın ilk ortağı olduğunu düşünüyorsun."

"Bu mümkün, değil mi?"

"Evet, bu mümkün." Anna telefonuyla konuşuyordu. "Joe hüküm giymiş bir suçlu, şu anda büyük hırsızlık ve soygundan yirmi yıl hapis yatıyor."

"Joe hırsızlıktan söz etseydi belki Will sana anlatırdı," dedi Owen. "Ya da kolyeyi ve paraları görseydi. Ya da, daha da iyisi, bir şeyler bırakırdı. geride."

Anna düşünceli bir şekilde başını salladı. "İnsanlar konuşur, bu bizim doğamızda var. Will, ben hafızasını canlandırana kadar bir şeyler bildiğinin farkında bile olmayabilir."

"Onu nasıl bulacaksın?" Wendy sordu.

Owen kayıtsızca, "Eğer numarasını biliyorsanız, yerini öğrenmek için cep telefonunu hackleyebilirim," dedi.

Wendy ve Anna ona baktılar.

Omuz silkti. "Bunu beş dakikadan kısa sürede yapabilecek bir arkadaşım var." "Yasadışı olarak," dedi Anna. "Ve yasadışı olan her şey kurallarına aykırıdır."

Wendy'nin de bildiği gibi, Anna söz konusu olduğunda bu ölüm çanı demektir. "Kız kardeşim kurallarını sever. Kendini güvende ve emniyette hissetmesini sağlıyorlar."

Anna, "Lütfen konuşmayı kes," dedi ve Owen'a döndü. "Ve sen. Birinin telefonunu öylece hackleyemezsin."

"Ama bir polisten size bir hırsızlık hakkında bilgi vermesini isteyebilirsiniz?" "Evet, çünkü bu bilgiyi istemek yasadışı değil."

Owen soğukkanlı, sakin ve sinirlenmemiştir. "Kurallar harika, Anna, ama ya *insanlar*? Adalet kurallardan üstündür."

"Hey, ben de insanları önemsiyorum," dedi. "Ama kurallar çok önemlidir. Düzen yaratırlar ve düzeni kim sevmez ki?"

Hem Wendy hem de Owen ona kayıtsızca baktı.

Gözlerini devirdi. "Oh, unut gitsin. Her neyse, onu yasal olarak bulabilirim.

-Beş dakika içinde de." Telefonunu geri çıkardı. "İnternet bağlantın dengesiz," diye yakındı Wendy'ye.

"Evet, internet bağlantım kulübüme katılabilir."

"Anladım," dedi Anna, başı hâlâ telefonuna eğikti.

"Vay canına," dedi Wendy, hayret ve gururla. "Bu senin için bile hızlıydı." "Bu onun sosyal medya hesapları. İnsanlar onları takip etmenin ne kadar kolay olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değil.

View'da masalara servis yapıyor."

"Restoranı biliyorum, West Shore'da," dedi Owen. "Ama eğer Joe ve baban bir zamanlar . . bir zamanlar ortaklıklar ve ikisi de bilinen şüphelilerse, birinde bozuk para varsa, bu soygunda birlikte çalışmış olabileceklerine dair bir dava açılabilir."

Wendy bu imadan hoşlanmamıştı ama o noktaya nasıl geldiğini anlayabiliyordu. Nasıl karşıladığını görmek için Anna'ya bir bakış attı. Kız kardeşinin yüzü tahmin edilebileceği gibi boştu. Gözlerindeki fırtına hariç. Öfkeli bir fırtına değil, duygusal bir fırtına. Anna çocukken bile duygularını içselleştirebiliyor, bu da ona ulaşmayı zorlaştırıyordu. Wendy her zaman bunun annelerini tanınamaktan kaynaklandığını düşünmüştü. Babaları her zaman bunun inatçılıktan kaynaklandığını söylerdi.

Muhtemelen ikisi de doğruydı.

Anna, "Bu en iyi ihtimalle biraz

zorlama," dedi. Owen omuz

silkti. "Belki."

"Sahada öğrendiğim bir şey var," dedi Anna sessizce, "asla bir fikre çok erken kilitlenmemek. Bu size at gözlüğü takar ve gerçeği gözden kaçırabilirsiniz."

Owen başıyla onayladı. Şifonyere yaslanmış, elleri ceplerinde, bir salatalık kadar soğukkanlı bir şekilde cinayet tahtasını incelemeye devam ediyordu. Ama gözleri ne zaman kız kardeşine kaysa gözlerine bir şey giriyordu, aç bir şey, ağrıyan bir şey.

Ve Anna *bunu* ne kadar da hak ediyordu, hem ona aç olan hem de onun için acı çeken bir adamı. Wendy neredeyse neşeyle kıkırdayacak ve onu ovuşturacaktı.

ellerini birleştirdi. Sadece çalan kendi telefonu dikkatini dağıtabildi çünkü arayan Hayden'dı. "Alo?" diye fısıldadı.

"Merhaba," diye fısıldadı Hayden. "Neden fısıldaşıyoruz?"

"Çünkü Anna ve Owen'ı gözetliyorum."

"Bebeğim-"

"Şşt!" Anna ve Owen'ı tahtada baş başa, sonra da Owen'ın telefonundaki bir şeye bakmak için birlikte hareket ederken izledi. Birbirlerine yakın duruşlarında bariz bir rahatlık vardı, ama bundan daha fazlası Anna'nın uzun zamandır görmediği tatlı, yumuşak ifadesiydi.

Kız kardeşi Owen'a bir soru sordu. Telefonundaki bir şeyi işaret etti ve o konuşurken Anna dikkatle dinledi, gözleri onunkilerdeydi.

Bu şekilde çok fazla insanı dinlemezdi. Belki Wendy'yi ve saygı duyduğu birkaç kişiyi. Ve görünüşe göre Owen'ı da.

Anna konuşmadan önce düşüncelerini gözden geçiriyor gibiydi, sesi Wendy'nin yakalayamayacağı kadar kısıktı. Ama Owen onun her sözünü anladı ve kendisine gösterdiği saygının aynısını ona da gösterdi.

"Birlikte çok iyiler," diye fısıldadı.

"Karışmak yok," dedi Hayden. "Onun aşk hayatına en son karıştığında neler olduğunu hatırlıyorsun."

Evet. Evet, biliyordu ve bunu düşündükçe midesi ağrıyordu. "Tamam, seni seviyorum, gitmeliyim-"

"Wen-"

Parmağı aramayı sonlandırdı. Hoppala.

"Peki şimdi ne olacak?" Owen Anna'ya sordu.

"Bu davayı çözelim ki kız kardeşim hayatımdan çıksın ve Piper, Prue ve Phoebe'yi büyütmeye odaklanmaya geri dönsün."

Owen'ın ağzının kenarı seğirdi. "Piper, Prue ve Phoebe üçüz değillerdi."

Anna ona bön bön baktı. "*Charmed*'ı biliyor

musun?" "Herkes bilmiyor mu?"

Gözleri şüpheyle kısıldı.

Wendy'ye döndü. "Artan yemekleriniz olduğunu söylemişsiniz? Çünkü sanırım acıkma durumumuz var."

"Tam burada duruyorum," dedi Anna, sonra içini çekti. "Ve belki biraz da doğru."

Wendy gülümsedi. "Meksika ve İtalyan yemeklerim var, hangisini istersen." Owen Anna'ya baktı.

Anna onlara gözlerini devirdi. "Meksikalı." Durakladı. "Hayır, bekle. İtalyanca."

Wendy homurdandı.

"Ah, özür dilerim," dedi Anna. "Gözlerimi çok mu yüksek sesle yuvarladım?" "O zaman bütün yiyecekler," dedi

Owen. "Anladım."

O gittiğinde Wendy, Owen'ın kaybolduğu boş kapı aralığını izleyen Anna'ya baktı. Muhtemelen sadece yemek düşüncesiyle ruh hali düzelmiş görünüyordu, ancak Wendy bunun aslında Owen'ın kendisi olduğuna bahse girerdi. Anna'nın insanların inanmasını istediği kadar sert biri olmadığını anlayacak kadar yakın çevresine pek kimse girememişti. Elbette, sert bir kabuğu vardı, ama içinde büyük bir yumuşaklık vardı.

Ve görünüşe göre Owen'ın rahat enerjisi karşısında gardını düşürüyordu. Sakin bir adamdı, üzerinde garip bir şekilde rahatlatıcı görünen sessiz bir otorite havası vardı. Kendini güvende ve emniyette hissediyordu.

Ve kız kardeşi bunu asla kabul etmeyecekti ama emniyet ve güvenlik için can atıyordu. Bu Wendy'nin kalbini kırdı. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Aslında o tanıdığım en sinir bozucu insan." Wendy güldü.

"Hiç aynaya baktın mı?" "Her neyse," dedi Anna ve gözlerini kaçırdı.

Büyük bir ipucu.

"Bak, çöpçatanlık modunda olduğunu görebiliyorum, ama o benim aradığının tam tersi. Arıyor olsaydım yani."

Wendy omuz silkti. "Belki de senin için marka dışı olması iyi bir şeydir. Yaralandığınızdan beri hep aynı adamla çıkıyorsunuz, gergin ve sıkıcı. Ve bunu sen bile biliyorsun, çünkü onları çabucak terk ediyorsun. Peki ya William, dışçıdan önce çıktığın adam? Ona ne oldu?"

"Eğer bilmek istiyorsan, çok fazla kolonya sürüyordu."

Owen elinde bir yığın paket servis kutusuyla odaya girdi. "Birini terk etmek için iyi bir neden."

Wendy ona sırtıttı. "Çok teşekkür ederim. Biraz şişe su almak için geri dönebilir misiniz? Buzdolabının üst rafından mı? Kavrulmuş hissediyorum."

Owen eğlenmiş görünerek yemeği bıraktı ve tekrar gitti.

Anna'nın gözleri kısılmıştı. "Neyin peşindesin?"

"Sadece neden kendine yalan söylediğini merak ediyorum." "Ne hakkında?"

"Biliyor musun?" Wendy dedi ki. "Devam edelim. William'dan önceki adamdan ne haber? Adı neydi? John Thomas mı?"

"JT diye hitap ederdi," dedi Anna. "Aslında *her şey* için kısaltmalar kullanırdı. Hatta kısaltmalarla konuşurdu. 'BTW, BAE oraya varır varmaz gitmeliyiz' derdi."

"BAE?"

"Herkesten Önce ..."

Wendy güldü. "Demek istediğimi kanıtladığının farkındasın, değil mi?"

Anna kollarını kavuşturmuş, sinirli bir görüntü çiziyordu. "Bakın, herkes uzun vadeli biriyle birlikte olmayı hayal etmez."

"Yani sevilme istemiyorsun." Asıl konuya geldiklerinde Wendy'nin tüm neşesi kaçmıştı.

"Aşka ve evliliğe inanmadığımdan değil," dedi Anna. "Sen ve Hayden'da işe yaradığını gördüm. Sadece bana göre olduğunu düşünmüyorum. Denedim ve başarısız oldum."

"Tatlım," dedi Wendy yumuşak bir sesle. "Michael'ı ve geçen yıl olanları kastediyorsan, bu senin hatan değildi. Benim hatamdı."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Seni onunla tanıştıran bendim ve o seni incitti-"

Anna bir nefes verdi ve sonra Wendy'nin elini tuttu. "Beni çok dikkatli dinle. Beni ona sen aşık etmedin. Ya da yaptıklarını ona sen yaptırmadın. Bu onun suçuydu, senin değil. Bu yüzden lütfen, sana yalvarıyorum, kendini tamamen affedilmiş say ve bir daha asla onun hakkında konuşmak istemediğimi bil. *Ve* Tanrı aşkına, beni düzeltmek zorunda olduğunu düşünmeyi bırak."

"Eğer aşkı bir kez daha deneseydin, denerdim. Bunu neden yapamıyorsun?" "Aptal olduğum için mi?"

Wendy gözlerini devirdi.

"Peki. Çünkü korkuyorum, tamam mı?" Anna gerçekten sessizleşti. "Ya aşık olursam ve bir kez daha karşılık bulamazsam?"

Wendy gözyaşlarıyla savaştı çünkü Anna'nın onlardan nefret edeceğini biliyordu. Wendy'nin onun için üzüldüğünü düşünecekti. "Daha önce verdiğin aptal cevabına başvurman gerekiyor. Çünkü sen, Anna Michelle Moore, tanıdığım en sevimli insansın." Tek yapması gereken kız kardeşini buna inandırmaktı.

Bölüm 9

Birkaç saat sonra, Hayden işten eve döndüğünde, Anna Wendy'den ayrılabilceğini hissetti. Owen'a kalmak zorunda olmadığını söylemişti ama kalmıştı. Sonra Hayden elinde annesinin meşhur yemeklerinden bir tepsiyle çıkageldi.

ve birkaç tane yemeden ayrılmak kabalık olurdu. Ya da bir düzine . . .

Hayden ve Owen bulaşıkları mutfığa taşıırken, Anna Wendy'ye döndü ve Hayden'ın onlar yemek yerken bahsettiği bir konuyu açtı. "Kocanız neden bu evde hayaletler olduğunu düşünüyor?"

Wendy alt dudağını ısırdı.

Anna güldü. "Biliyordum. Bir şey yaptın. Dökül."

"Birkaç gün önce, sadece yardım etmeye çalışırken alaycılığımı azaltmamı önererek beni kızdırdı. Her şeyden önce, düzenli olarak alaycı olmak bir insanın hayatına üç yıl ekleyebilir."

"Bu da demek oluyor ki sonsuza dek yaşayacaksın."

Wendy bunu düşündü ve gerçek karşısında omuz silkti. "Her neyse, sonra huzur içinde televizyon izlemek için aşağıya, oturma odasına indi. Ama aynı zamanda, eff that. LG uzaktan kumanda uygulamasını indirdim ve televizyonu yukarıdan kapattım.

burada . . . iki kez." Tekrar alt dudağını ısırdı. "Tamam, beş kez. Yukarı geldiğini duyduğumda uyuyormuş gibi yaptım. Yani evet. Şimdi hayaletlerimiz olduğunu düşünüyor."

"Vay canına," dedi Anna.

"Değil mi? Harika."

"Şeytani düşünüyordum."

Birkaç dakika sonra Hayden ve Owen temizlik işlerini bitirdiler ve Hayden ve Owen vedalaşıp dostça bir sessizlik içinde Owen'ın kamyonetine bindiler.

O zamana kadar aralarında hep bir rekabet duygusu vardı... rekabet değil, bu yanlış bir kelimeydi, ama aralarındaki yadsınamaz çekim ve kimyaya rağmen her zaman çok farklı taraflarda olduklarının farkındaydı.

Bu ortadan kalkmamıştı.

Aslında, cinsel çekim daha da artmıştı. Ama yeni bir şey de olmuştu. Bir takım olarak şaşırtıcı derecede iyi çalışıyorlardı. Sanki ...kolaydı. Bu da ona hiç mantıklı gelmiyordu. "Umarım orada olanları bana karşı kullanmazsın," dedi. "Daha önce Wendy'nin evine hiç erkek getirmemiştin ve sanırım bazı beyin hücrelerini patlattım."

Gülümsedi. "Ondan hoşlanıyorum. İkinizin şakalaşmasını izlemek hoşuma gidiyor. Çok yakınsınız."

"Biz bir şeyiz," dedi sert bir kahkaha atarak. "Sanırım ilişkimiz ... mikrodalgada bir şey ısıtırken üzerini kapatmayı unutmak gibi bir şey."

Adam homurdandı ama kadın elini kaldırdı. "Bekle, bir tane daha var. İhtiyacım olsa bana bir böbreğini vereceğinden şüphem yok ama şarj cihazına dokunmama izin yok."

Teyzesinin arabasının arkasına park ederken düpedüz güldü. "Sırada ne var, Anna?"

Gah, onun adını söyleme şekli Zihni, cinsel çekimlerini hafifletmek için yapabilecekleri tüm şeylerin görüntülerini düşürerek yarıştı. "Seninle yatmaya hazır olduğumu sanmıyorum," diye patladı.

Adamın yüzündeki şaşkınlık ifadesiyle irkildi. "Aaaaa ve ... sorduğun şey bu değildi."

"Hayır, ama ..." Gülümsemesi fazlasıyla kendinden emindi. "Benimle yatmayı düşünüyorsun."

Yaptıklarını hayal ettiği şeyleri bir bilse, ki bunların hiçbiri uyumakla ilgili değildi. Bunu düşünmek bile yanaklarını ısıtıyordu.

Gülümsemesi soldu ve gözleri karardı. "Hazır olduğunda, bana sadece ne zaman ve nerede olduğunu söyle."

Gözlerini kapattı ve neredeyse *ŞİMDİ* demeden önce elini ağzına kapatacaktı! "Soruşturmamızın konusuna geri dönelim," dedi umutsuzca. "Bana soruşturmada sırada ne olduğunu soruyordun."

"Evet ve bunu sormama şaşırmış görünüyordun."

"Çoğu erkeğin kendi gündemi vardır."

Bir dakika boyunca onu inceledi. "Ben çoğu erkek gibi değilim. Ayrıca, sen akıllısın ve işinde iyisin. İçgüdülerine güveniyorum."

Bu nazikti ama daha derinde olduğunu biliyordu. Onun aksine, bir plana ihtiyacı yoktu. Senaryonun dışına çıkabilirdi ve her şeye açıktı.

Onun sanal zıttı.

Hâlâ onu izliyordu. "Bugünlerde hayatına giren erkekler hakkında konuşmalıyız. Seni incitenler hakkında."

Kahretsin, Wendy'nin ağzı çok bozuktu. "Sorun ille de onlar değil. Soğuk, mesafeli ve anlaşılması zor biri olabilirim."

Başını iki yana salladı. "Bu konuda aynı fikirde olmadığımızı kabul etmemiz gerekecek. Benim tanıdığım Anna Moore sert, çılgınca tutkulu ve son derece şefkatlidir." Anna'nın gözlerinin içine, onu şaşırtmakla kalmayıp, kalbinin biraz fazla hızlı atmasına neden olan bir yoğunlukla baktı. "Soğuk, mesafeli ya da anlaşılması zor biri değil. hepsi."

"Planımız Will'i iş yerinde ziyaret etmek," dedi, umutsuzca bir konu değişikliğine ihtiyaç duyarak.

Saate baktı. "Gece şapkası kisvesi altında mı?" Kadın başını salladı. "Bana uyar."

"Kamyonette hâlâ sorun yok mu, yoksa sen mi sürmek istersin?"

Ona seçenekler sunması ve kendi gündemi kadar onun gündemini de gerçekten önemsemesi ... çok çekiciydi. "Zaten kamyonun içindeyiz, o yüzden git."

Motoru çalıştırdı ve sokağa geri çekti. "Sanki bir randevu gibi."

"Bu kadar şanslı olmak için çok daha fazla çalışmanız gerekir."

Yalan söylediğini biliyormuş gibi eğlenmiş görünüyordu. "Bana kendin hakkında bir şeyler anlat," dedi.

"Az önce bunun bir randevu *olmadığını* söylediğimi duydun, *değil* mi?"

Gülümsedi. "İnsanların senin sadece çalıştığını düşünmesini seviyorsun." "Evet, ama oyun yok. İstedğine sor."

"Sana soruyorum."

Oturduğu yerde dönerek onun profilini inceledi. "Çünkü beni merak ediyorsun."

Ona doğru baktı. "Buna inanmak zor mu?"

"Evet," dedi açık yüreklilikle ve adam boğazının altından çok seksi bir sesle güldüğünde şaşırdı. Lanet olsun.

"Hep çalışıp hiç oynamadığınıza inanmıyorum," dedi. "Hobileriniz nelerdir?"

"Çalışmak." Neden bu kadar inatçı davrandığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ya da belki de biliyordu. Adam baştan çıkarıcıydı, fazlasıyla baştan çıkarıcı.

Adam ona bilmiş bir bakış gönderdi ve kadın içini çekti. "Peki." Bu konu hakkında düşündü. "Saatlerce aynı üç uygulama arasında geçiş yapmaktan hoşlanıyorum.

ve yıllardır dinlediğim şarkıları dinliyorum."

"Sen bir hayalperestsin."

Şok içinde ona baktı, çünkü hiç *kimse*, *hiç kimse* onun hakkında böyle bir şey tahmin etmemişti; sosyal medyayı beyin dinlendirmek için kullanırken ya da müzik dinlerken, genellikle kendini Wendy gibi kendi ailesine sahip olmak gibi gerçekte asla gerçekleşmeyecek durumlarda hayal ediyordu.

Owen ona bir gülümseme attı ve o da ona başını salladı. "Gösteriş."

"Ama ben haklıyım."

Bunu kabul etmeyecekti. "Sıra sende." "Tüm hayatım bir hobi."

Başını iki yana salladı. "Gerçeği söylemek zorunda kalmamak için yaptığın bir kaçamak bu. Unutuyorsun, ben de kendi işimi yürütüyorum. Çok iyi biliyorum ki, işini çok sevdiğin ve iş gibi hissetmediğin zamanlarda bile, insanların gördüğünden çok daha fazlası var. Zor bir iş. Stresli. İnsanların inanmasını istediğiniz şey ne olursa olsun, her şey eğlence ve oyun değil."

Adam başını salladı ama bir şey söylemedi ve o da bu kadar olduğunu düşündü. Adam açılmayacaktı.

Ama sonra kamyonetinin karanlık ve samimi iç mekânında sessizce konuştu. "Balık tutmayı seviyorum. Sessiz ve rahatlatıcı ve beynimi sakinleştiriyor. Ayrıca, eğer uzun bir hafta ya da ay geçirdiysem, bütün bir gün boyunca kumandalı bir kanepede oturmak beni en mutlu eden şey oluyor."

"Görünüşe göre ikimiz de stres atmak için yalnız kalmayı seviyoruz." "Ya da birlikte stres atacağımız doğru insanla tanışmadık." Ya da . . .

O daha ne olduğunu anlamadan, adam restoranın önüne park etmişti. Adam ona doğru baktı ve içinde bir sürü kötü çocuk barındıran bir sırtışıyla parladı.

Unutmayın: Kötü çocuklarla işiniz bitti!

"Hepimizin sırları var," dedi. "Buna saygı duyuyorum. Ama sanırım seninkilerden biri de benden biraz hoşlanıyor olman."

Nefesini içine çekti çünkü adam yanılıyordu. Ondan biraz daha fazla hoşlanıyordu.

Onun sessizliğinden rahatsız olmayan adam sadece gülümsedi. "Merak etme. Sana alışacağım."

Korktuğu şey de buydu. "Böyle bir şey olmayacak. Tamamen farklı hayatlar yaşıyoruz. Ve sen insanları eğlendirmek için kendi hayatını tehlikeye atıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Hayatımı asla tehlikeye atmam, eğlence için değil. I

Ne yaptığımı biliyorum ve Ky ile benim sunduğumuz her macera için çok fazla hazırlık, planlama ve araştırma yapıyor." Durakladı, bakışları onunkileri esir aldı. "Bunu sana kanıtlamama izin vermelisin. Bir ara seni dışarı çıkarabilirim. Yeni bir şeyler yap. Belki kampa gideriz."

Midesi dibe vurdu. "Bunu ben de yaşadım," dedi acımasızca, hiçbiri iyi olmayan anılar aklına üşüşürken.

Gözleri sıcak, meraklı ve şefkatliydi. "Sanırım bir an için seni kaybettim."

"Kötü deneyimler hepsi bu," dedi elinden geldiğince hafifçe. "Maceraya atılmak, flört etmek gibi, bana göre değil. Her ikisinde de bir şeyler hep ters gider."

"Gibi . . . ?"

Anlatması en kolay hikâyeyi seçti. "Babam bir keresinde beni ve Wendy'yi kampa götürmüştü. Şımarıklık ettim, yol boyunca şikayet ettim, sonra da kurulumu yardım etmek yerine uyuyakalmışım. Uyandığımda yalnızdım. Şaka yaptıklarını düşünerek beni tek başıma bırakmışlardı."

Gülümsemesi solmuştu. "Kaç yaşındaydın?"

"On. Yerimde kalmalıydım ama korktum ve kaçtım.

Patikadan kayarak uçuruma düşüp bileğimi kırdığımda işler kötü bir şaka olmaktan çıkıp tehlikeli bir hal aldı." Başını iki yana salladı. "Korkunç hissettiler ve ben

beni gerçekten terk etmeyeceklerini daha iyi bilmeliydim."

"Saat 10'da değil." Konsolun öbür ucuna uzanıp onun elini tuttu. "Sen dedin ki

deneyimler," dedi Owen. "Çoğul. Yaralandığınız başka durumlar da var."

"Evet, ama muhtemelen düşündüğünüz gibi değil."

"Aklımdan kötü şeyler geçiyor," dedi. "Kaç deneyimden bahsediyoruz?"

"Sadece birkaç kişi daha."

Eli onunkine karşı sıcaktı, avuç içi nasırlardan dolayı biraz pürüzlüydü. Yolcu tarafındaki camdan dışarı bakmak için başını onların birbirine dolanmış parmaklarının görüntüsünden çevirdi. "İkinci sefer yaklaşık beş yıl önceydi.

Şimdi, Desolation Wilderness'da üniversiteli bir erkek arkadaşımla. Beni birkaç günlüğüne kampa gitmeye ikna etmişti. Birinci gece büyük bir kavgaya tutuştuk ve Adam ... gitti. Aslında ilk başta şaka yaptığını düşünmüştüm, tıpkı yıllar önce kız kardeşim ve babamın yaptığı gibi, ama ..." Başını iki yana salladı. "Bütün gece uyumadım, geri gelmesini bekledim. Şafak vakti kendi başıma yürümeye başladım ve bir ayıyla karşılaştım."

Derin bir nefes aldı, sonra sakinleşmeye ihtiyacı varmış gibi bıraktı. "Yaralandın mı?"

"Hayır." Aslında sert bir kahkaha attı. "Ayı ve ben birbirimize şöyle bir baktık ve ikimiz de ciyaklayarak kış üstü düştük. O daha çabuk ayağa kalktı ve kaçtı. Ben de aynısını yaptım, ters yöne doğru. Neyse ki çok fazla kaybolmadan önce hoş bir çift bana acıdı ve beni dışarı çıkardı."

Bir an sessiz kaldı, başparmağını onunkinin üzerinde gezdirirken ona baktı. "Peki ya diğer sefer?"

Başını iki yana salladı. Oraya gitmeye hazır değildi. Hiçbir zaman da olamayabilirdi. "Bana seninkilerden birini anlat."

Kadın adamın bakışlarının ağırlığını hissetti ama adam zorlamadı. Bunun yerine, "Sevdiğimi sandığım biri tarafından kalbim ezildi," dedi. Durakladı. "Onun için yeterli değildim. Liseden beri birlikteydik ama o Beni tamirci olarak gördüler. Ama ben tamir edilmek istemedim. O daha çok para kazanan, iyi yaşamayı yüksek maaş çekinin önüne koymayan birini istiyordu."

"Özür dilerim, Owen."

"Olma." Bir omzunu kaldırdı. "Benim için ders oldu. Birkaç yıl önce ona rastladım. Ky ve ben başarılı olmuştuk ve o da hata yaptığını kabul etmişti."

"Sakin bana onu affettiğini söyleme."

"Onu affediyorum." Gülümsedi. "Bu unutmakla aynı şey değil." O da gülümsedi. "Sen zaten daha iyisini hak ediyorsun."

"Sen de öyle."

Bir şekilde ona doğru eğilmişti, o kadar yakındı ki vücudunun sıcaklığını ve nefesini dudaklarında hissedebiliyordu.

"Anna?"

Bakışlarını adamın fazlasıyla seksi ağzından ayırdı.

"Hmm?" "Seni öpmek istiyorum."

Ama o yapmadı. "Bir 'ama' mı geliyor?" diye sordu. "Çünkü bir ama hissediyorum."

"Ama ..." Gözleri hem kızgın hem de eğleniyordu. "Seni kendime çekmeden, ağzımı seninkinin üzerine koymadan ve ikimize de bir otoparktan çok daha özel bir yerde olmayı diletmeden önce bunu da istediğini söylemen gerekecek."

Vücudu buna ilginç tepkiler verdi, o sabah duş masaj aletini kötüye kullandığı düşünüldüğünde hepsi oldukça şok ediciydi. "Evet."

Kaşlarını kaldırdı. "Evet?"

"Evet! Evet, beni öpmeni istiyorum, lanet olsun."

Adamın hızlı bir sırtışını yakaladı ve sonra adam aradaki mesafeyi kapattı ve tüm kızgınlık yok oldu. *Her şey yok oldu*, çünkü dudakları sıcaktı ve bir şekilde hem yumuşak hem de sertti ve sonra dili onunkine dokundu ve bildiği bir sonraki şey, konsolun üzerine tırmanıyordu - bir çift güçlü, kararlı kolun yardımıyla - ona sarılmak için.

"Tanrım, tadın çok tatlı," diye mırıldandı, bir eli saçlarında, diğeri kıkında, kendi yumuşak iniltisini duyduğunda. Owen'ın haklı olduğunu *bilmese, hissetmese* utanırdı.

orada onunla birlikte. Ne de olsa kanıtların üzerinde sallanıyordu ve tek düşünebildiği *evet* lütfen-

Bir telefon

çaldı.

Onun.

Telefonu çalmaya devam ederken donup kaldılar, gözleri birbirlerine kilitlendi.

Yavaşça geri çekildi, hayal kırıklığına uğramıştı ama bir yandan da rahatlamıştı çünkü bugün kötü kararlar verecek zamanı yoktu.

Owen Anna'nın uzaklaştığını hissetti, duvarlarının kendini ona kapatmaya başladığını da hissetti. "Benimle kal," diye fısıldadı.

Ve öyle de yaptı, lezzetli bir şekilde uzun bir an daha, ama sonra telefonu hemen tekrar çalmaya başladı ve ekrana baktı. "Özür dilerim." Tek bir kalp atışı için alnını onunkine dayadı. "İşten arıyorlar."

Kendini geri çekti, bu onun hayatında bir öncelik olmadığını ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacağını içgüdüsel olarak hatırlatıyordu. Bu filmi kesinlikle izlemiş ve sonunu beğenmemişti. Boştaki eli hâlâ saçlarında olduğu için bunu kabullenmek biraz zordu. Daha iyi değildi, şu anda hâlâ iki avuç dolusu çok tatlı bir kık tutuyordu.

"Evet," dedi telefonuna. "Hallediliyor." Elini bıraktı ve sonra artık ona bakmıyordu bile.

Tatlı istekli Anna, onun dokunuşuyla eriyen Anna ortadan kaybolmuştu ve onun yerinde ofisinde ilk kez tanıştığı inatçı, gergin kadın vardı.

Onu korkutmuştu.

Daha da kötüsü, onu görmezden gelmekle kalmamış, sanki lanet olası bir sandalyeymiş gibi doğrulmuş ve kucağına oturmuştu. Sonra şoför kapısını açtı, adamın üzerinden kayd ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

Derin bir nefes aldı, görevden alındığını hissediyor ve bundan pek hoşlanmıyordu. Buna ihtiyacı yoktu, gerçekten yoktu. Şu anki bekâr yaşam tarzı ona uyuyordu, hem işte hem de iş dışında sadece gündelik karşılaşmalar. Ve Anna'yla ilgili hiçbir şey sıradan olamazdı-

Pencereye hafifçe vurunca yüzüne baktı. Pencereyi kapattığında elini telefonuna götürdü. "Az önce Wendy'den bir mesaj aldım, Will'in yarına kadar çalışmayacağını öğrenmiş, akşam vardiyası, saat beşte başlıyor. Eğer burada buluşmak istersen saat dört buçukta burada olmayı planlıyorum. Ama şimdilik gitmem gerekiyor, ofisimde bana ihtiyaç var."

"Bu saatte mi?"

"Davalarım genellikle yedi gün yirmi dört saat sürüyor." "Atlayın, sizi arabanıza götüreyim."

Yaraya tuz biber ekercesine başını salladı ve adamın bakışlarına zar zor karşılık verdi. "Merak etmeyin. Ben zaten bir Uber çağırdım."

Evet. Onu kesinlikle ürkütmüştü. Ve belki kendisini de. Gecenin geri kalanını kendine bunun kesinlikle en iyisi olduğunu söyleyerek geçirdi.

Bölüm 10

Ertesi gün öğleden sonra Anna ofisinde bilgisayarının başındaydı, Mari de yanındaydı. Bir müşterinin ön kapı kamerasından alınan görüntülere bakıyorlardı. Bu vakada, müvekkil boşanma davasında evi kazanmış, ancak eski eşi çocuk bakım ücretini ödemekten kaçınmak için ortadan kaybolmuştu.

Anna onu bulmak için tutulmuştu ve tam da bunu yapmıştı.

"Bu çok ürkütücü." İkisi de kayıp kocanın sabahın ikisinde gizlice ön kapıdan girişini izlerken Mari başını salladı. İç mekan sayesinde Anna'nın müşterisine içeri girip giremeyeceğini sorduğu kameralar, adamın üst kata çıkmasını ve oradan da tavan arasına tırmanmasını izlediler.

"Şok oldum," dedi Mari inanamayarak. "Onu dolandırıyor. Burnunun dibinde yaşıyor."

"Daha doğrusu, burnunun üstünde."

Mari arkasına yaslandı. "Aşk kokuyor." "Sana daha fazla katılamazdım."

"Ama aynı zamanda," dedi Mari, "yalnız olmaktan nefret ediyorum."

Anna omuz silkti. "Bir dahaki sefere kendini yalnız hissettiğinde, damarlarında akan ve seni korumak için ölebilecek on beş milyar antikor olduğunu hatırlayabilirsin."

"Çok fazla okuyorsun."

"Böyle bir şey var mı ki?" Anna sordu.

"Hey, çok kolay aşık olmama engel olamıyorum. Tamamen kırmızı bayraklardan oluşan birine aşık olmak, onu düzeltmeye çalışmak, incinmek ve sonra onu unutmak için üç aylık bir alem yapmakla ünlü olduğumu bilmiyor değilim."

"Üç ay değildi," dedi Anna. "Üç gündü, bunu biliyorum çünkü seni Meksika'da buldum ve eve getirdim."

Mari başını Anna'nın omzuna koydu. "Sana teşekkür ettim mi?"

"Bolca. Tekilayla."

"Doğru." Mari gülümsedi. "Güzel zamanlar."

Anna saate baktı ve ayağa kalktı. "Gitmem gerek. Kilitleyelim mi?"

"Elbette." Mari'nin gülümsemesi sinsileşti. "Seksi Paralı Adam'la çıkacağın bu randevunun ayrıntılarını sabah isteyeceğim."

"Owen Harris'i mi kastediyorsun?"

Mari sıırttı. "Demek onun seksî olduğunu düşünüyorsun." Anna bunu duymazdan geldi ve kapıya yöneldi. "Benim yapmayacağım bir şey yapma!"

Bunu da görmezden geldi, çünkü Mari'nin yapmayacağı hiçbir şey yoktu. Saat dört buçukta restoranın önüne park etmiş, Wendy'yi kulağına, telefonunu da cebine koymuştu çünkü kız kardeşi de gelmek için ısrar etmişti.

Karşılığında Anna, Wendy'nin konuşmayacağına dair söz almıştı. Çünkü Owen, Will ve Wendy ile aynı anda uğraşamazdı.

Otoparkta yürürken etrafına bakındı. Owen'ın kamyonetini görmedi. Muhtemelen dün aptalca bir şekilde kendini onun öpücüğüne kaptırdıktan sonra en iyisi buydu. Bunun hiçbir anlamı olmadığına, hiç ortak noktaları olmadığına inanmak istedi. Ama o bile bunun önemli olmadığını biliyordu.

Anna restorana girip bara oturduğunda Wendy, "Umarım bu sefer rimel sürmüşsündür," diye fısıldadı.

Evet, rimel sürmüştü ve daha da kötüsü, aklını kaçırmış ve gerçekten bir elbise giymişti. "Şşş." Tekrar saate baktı ve tam telefonuna gelen bir mesajla avuçları terlemeye başladı.

Yoldayım. Lütfen gitme.

Bir garson geldi ve içki isteyip istemediğini sordu.

"Evet," dedi Wendy.

Anna'nın neden bir kadeh şarap istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sorun değil, diye karar verdi. Bunu bir kılıf olarak kullanacaktı. Ancak içki geldiğinde, birkaç yudum hemen ağzına atıverdi.

İyi haber şu ki, Owen on dakika sonra geldiğinde kendini çok daha rahatlamış hissediyordu. Ve lanet olsun, kot pantolon ve beyaz düğmeli bir bluzla yenilebilir görünüyordu, ki bunun şarabın suçu olduğuna karar verdi.

"İyi misin?" Wendy onun kulağına sordu. "Sadece inledin."

Bunu görmezden gelerek Owen'ın bakışlarını tuttu. "Sen, um- Sen . . ." Sırıttı. "Seni suskun mu bıraktım?"

"Ohmigod, ne giyiyor? Detaylar!" Wendy talep etti. "Hayır," dedi hem Owen'a hem de kız kardeşine.

Owen gülümsedi. "Şarap içiyorsun. Keten bir masa örtüsü var. Çok seksi bir elbise giyiyorsun ve saçların yine açık. Bu bir randevu mu? bebeğim?"

Kahretsin. Saç konusunda bir adım fazla ileri gittiğini biliyordu. "Kesinlikle olmaz. Yine de, düğmeli gömleğe iyi dokunmuşsun. Benim için giyinmene gerek yoktu. *Bebeğim*."

Hem "bebek" hem de muhtemelen ondan etkilenmemek için ne kadar çabaladığı için eğlenmiş görünüyordu.

"Yani." Derin bir nefes aldı. "Dün için sana bir özür borçluyum."

"Huh." Onun yanına oturdu. "Daha önce hiç kimse bir öpücük için benden özür dilememiştir. Yani hoşuna gitmedi."

Eğer daha fazla hoşuna gitseydi, oracıkta kendini patlatırdı. "İyiymi." Tam söz konusu öpücük hakkında konuşurlarken, adam eğildiğinde bunun bir daha asla gerçekleşmeyeceğini eklemek üzereydi.

"Eğer sadece iyiye," dedi sesi boğuklaşarak, "o zaman üzerinde çalışmam gereken bir şey olduğu açık."

Anna homurdandı çünkü bir bok üzerinde çalışmasına gerek yoktu. O sihirliydi ve bunu biliyordu.

Wendy kulağının dibinde soluk soluğa kalmıştı. "Bana öpüştüğünü söylemedin! *Ne zaman?*"

Muhtemelen onun sessizliğini yanlış yorumlayan Owen gülümsemesinin solmasına izin verdi. "Geç kaldığım için de özür dilerim. Seni ektiğimi düşünmenden korktum."

Omuz silkti ve gerçekten de unuttuğu Will'i arıyormuş gibi yaptı.

"Dil var mıydı?" Wendy sordu.

"Anna," dedi Owen. "Bana bakar mısın?"

Arkasına döndüğünde adamın kendisini pişmanlık ve ciddiyet karışımı bir duyguyla izlediğini gördü.

"Seni asla ekmem," dedi.

Göğsü sıkıştı. Çünkü daha önce de ekilmiş ve bunun sırtından atılmasına izin vermiş olsa da, Owen tarafından ekilmenin gerçekten canını yakacağını fark etmişti. Ve bu başlı başına öpücükten on kat daha korkutucuydu.

Adamın eli masanın üzerinde duran kadının elini kapattı. "Anna-"

İçki servisi yapan kadın bar masalarının önünden geçerken durdu ve Owen'ı görünce kaşlarını kaldırıp takdirle ona baktı. Anna anladı, Owen'a bakmak son derece güzeldi ama kadının bakışlarında bir aşinalık, görmezden gelinemeyecek bir samimiyet vardı.

"Bakın kedi kimi sürüklemiş," dedi sunucu. Owen gülümsedi. "Hey, Caitlin."

"Hey sen. İyi görünüyorsun. Bu da çok sinir bozucu. Nasıl hiç yaşlanmıyorsun?"

"İyi genler mi?"

Caitlin ona homurdandı ve Anna'ya baktı. "Bu adamla birlikte misin?"

"Eski sevgilin mi?" Wendy onun kulağına sordu. "Güzel mi? Onu alabilir misin?"

Caitlin şakacı bir şekilde Anna'yı dürttü. "Tatlım, sana Owen Harris hakkında biraz tavsiye vereyim."

"Çabuk, yaklaş da bir şey kaçırmayayım," dedi Wendy. "İşler ilginçleşmeye başladı."

"Bir kadını nasıl eriteceğini biliyor," dedi Caitlin. "Ona vereceğim O." Sesini sahne fısıltısına indirdi. "Sadece ona kalbini verme."

"Ah," diye mırıldandı Owen.

"Merak etme," dedi Wendy. "Eski sevgililer her zaman acıdır."

"Endişelenme," dedi Anna. Yalan tabii ki. Yaklaşık yüzde 99'u endişeden oluşuyordu. "Kalbim sıkıca kilitlendi."

"Bir ah daha," dedi Owen.

"Akıllı kız." Caitlin Owen'a gülümsedi. "Nasılsın tatlım?" "Şikâyet edemem." Gülümsedi, "endişe yok "un resmiydi. "Sen korkutmaya çalışmaktan bıktınız mı?"

"Randevun mu var?" Yine Wendy. "*Yaşasın!* Bana tüm yolu tıraş ettiğini söyle. Kuzey Kutbu'na kadar-"

"Bu bir randevu değil," dedi Anna duyabilen herkese.

Caitlin ona gülümsedi. "Senden hoşlanıyorum. Şarabın benden." Caitlin gittiğinde Anna sadece Owen'a baktı.

"Çok uzun zaman önceydi," dedi. "Beş yıl önce gibi mi?" Telefonu çaldı ve ekrana baktığında yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, teyzemin bakıcısı arıyor. Buna bakmam gerek."

"Endişelenme," diye tekrarladı, çoğunlukla kendisi için. Hatırlatmaya ihtiyacı vardı.

Owen minnettar bir gülümsemeyle, muhtemelen daha sessiz bir yerde telefona cevap vermek için ayağa kalktı. O gittiğinde Caitlin elinde menülerle geri geldi. "Garsonunuz her an gelebilir. Owen'ı uzun zamandır mı tanıyorsun?"

Anna bunu düşünmek zorunda kaldı. Sadece bir hafta mı olmuştu? Sanki onu sonsuza dek tanıyormuş gibiydi ve bu onu ürkütmüştü. "Yeterince uzun zamandır," dedi, neden böyle cevap verdiğinden emin değildi. Kıskanmıyor muydu? Kahretsin. Caitlin ve Owen arasında süregelen bariz arkadaşlığı *tamamen* kıskanmıştı.

Wendy onun kulağına, "Üzgünüm, işemem gerekti," dedi. "Seni yatakta bıraktım. Ne kaçırdım?"

"Bak," dedi Caitlin, "gerçekten iyi birine benziyorsun. Sana karşı dürüst olabilir miyim?" "Ohhh," dedi Wendy. "Evet de!"

"Uh-"

"Dinle, biz kızlar birbirimize destek olmalıyız, değil mi? Owen harika bir adam, gerçekten.

Sadece kalbinize dikkat edin, çünkü o dikkat etmeyecektir."

"Herkesin eski sevgilisi vardır," dedi Wendy. "Bu bir şey ifade etmez." "Harika gittiğimizi sanıyordum," dedi Caitlin.

"Yanılmışım." O

durakladı. "Her hafta annesinin mezarını ziyaret edip beni hiç götürmediğinde anladım. Bir kere bile. Onu koruyan görünmez bariyerleri vardı ve beni dışarıda tutuyordu. Gerçek şu ki, ben daha fazlasını istedim ve o bunu bana veremedi. Bunu kimseye veremez."

Anna ne yapacağını bilemez bir halde gözlerini kırptırdı. "Uh ..." Vay canına, bugün ne kadar da güzel konuşuyordu.

Caitlin onun elini okşadı. "Tüm bunlar bir yana, bence hâlâ harika bir adam ama sonsuza dek birlikte olacağımız adam değil." Sonra o gitti ve o harika, sıcak, şefkatli adam telefonunu cebine atmış masaya doğru geri döndü.

Bölüm 11

"Teyzen iyi mi?" Owen yerine otururken Anna sordu.

"Olabildiğince iyi."

Anna kaybetmeyi bilirdi ama daha önce hiç hayatta olan birini kaybetmemişti. Bu zor olmalıydı. Sonra restoranın karşısındaki Caitlin'i gördü. *Sakın sorma.* "Onu özlüyor musun?" Kahretsin, ağzı ne kadar da büyüktü.

Owen onun bakışlarını takip etti. "Caitlin mi? Hayır, çünkü biz hâlâ arkadaşız."

Anlamış gibi başını salladı. Ama anlamamıştı, gerçekten. "Ve yürümedi çünkü ... ?"

Owen bir omzunu kaldırdı. "Bilmiyor musun?"

Adam onun bakışlarına karşılık verdi, alaycı bir mizah vardı. "Ah, biliyorum. Sadece benim için pek gurur verici değil."

Tamam, bu onu gülümsetti. "Bunu duymak zorundayım."

Yüzünü buruşturdu. "Benim aptallığım sayesinde kendini daha iyi mi hissetmek istiyorsun?"

"Evet."

Adam başını geriye atıp güldü ve açıkçası kadının gözleri kamaştı. Ki bu gerçekten sinir bozucuydu. "Hey, sana hikayelerimi anlattım." "Hepsini değil."

Doğru.

Gözleri onunkileri tuttu, içeri girmesine izin verdi. "Caitlin ve ben ayrıldık çünkü bana ulaşamadığını söyledi. Konu derin şeylere geldiğinde, benim tek kişilik bir ada olduğumu söyledi. Bunun dışında bir erkekte istediği her şey benmişim."

"Onu çok seviyorum," dedi Wendy. "Lütfen onu yanımızdan

ayırmayalım." Anna Owen'a küçük bir gülümseme verdi. "Biz çok iyi bir çiftiz."

"Tüm söylediğim bu!" Wendy söyledi.

"Evet." Owen'ın gözleri hâlâ yoğun bakıyordu. "Öyleyiz. Geç kaldığım için tekrar özür dilerim. Suda acil bir durum vardı. Bir aile kano yapıyordu ve biri takla attı. Tabii ki can yeleğini çıkarmış olan genç kızdı."

"Aman Tanrım. O iyi mi?"

"O iyi," dedi. "Ona zamanında ulaştım ama ödümü kopardı. İnsanların kurallara uymamasından nefret ediyorum, bunun bir sebebi var."

Ona bakakaldı. "Ne?"

Başını iki yana salladı. "Bu şimdiye kadar söylediğin en seksi şey."

"Gerçekten mi? Tadının tatlı olduğunu söylediğimde öyle olabileceğini düşünmüştüm."

Wendy boğuldu ve Anna elini cebine atıp sesi kıstı.

"Wendy kulağında mı?" Owen sordu. "Selam, Wendy."

"Ona selam söyle!"

Anna onu görmezden geldi. Sıcak yüzünü yelpazeledi ve Will'i aradı. Henüz gören olmamıştı. Sonra başka bir şey aradı, güvenli bir konu. "Ben de dünle ilgili bir şey söylemek istiyorum. Bazen kendimi işime o kadar kaptırıyorum ki, kendimi unutuyorum. Seni öylece başından savmak istememiştim."

Wendy onun kulağına homurdandı. "*Bazen mi?*"

Anna bakışlarını Owen'dan ayırmadı. "Kaba bir davranıştı. Bunun için özür dilerim." Bir süre onu inceledi. "Başka bir şey var mı?"

Sertçe yutkundu ve aniden ortaya çıkan sinirlerinin belli olmamasını umdu. "Başka ne olabilir ki?"

"Bilemiyorum. Belki de bana karşı filizlenmekte olan hislerin olduğu için korkuyorsundur."

Wendy kıkırdadı.

Anna ifadesini düzgün tutmak için elinden geleni yaptı çünkü elbette ona karşı hisleri olduğunu anlayabilirdi. Ama bunu yüksek sesle itiraf etmeye hiç niyeti yoktu.

Gülümsüyordu ama alaycı bir gülümseme değildi. Nazikti, neredeyse ... şefkatliydi. "Olabilecek en kötü şey değil," dedi. "Birbirimizden hoşlanmamız."

Bu onun içindi. Kalp acısıyla işi bitmişti. Bitmişti. Bitmişti. Bitmişti. "Bunun olmayacağını söylemiştik. Birbirimiz için yanlış kişiyiz." Sesindeki çaresizlikten hoşlanmamıştı. "Ve bu hâlâ doğru."

"Emin olmak için bunu araştırmamamız için bir neden var mı? Ya da bir son kullanma tarihine ihtiyacınız varsa, dava bitene kadar deneyeceğimizi söyleyebiliriz."

Kalbi küt küt atmaya başladı.

"Ohmigod, evet de," dedi Wendy. "Hey, Owen! Evet diyor!" Owen gülümsedi. "Yardıma olacaksa seni tekrar öpebilirim."

"Gerek yok," dedi Anna hızla, sonra kulağına gelen tuhaf çıtırtı karşısında durakladı. "Patlamış mısır mı yiyorsun?"

Owen gözünü bile kırpmadı. Belli ki Wendy'nin üçüncü tekerlek olmasına alışmaya başlamıştı.

"Şaka mı yapıyorsun?" Wendy sordu. "Bu *Days of Our Lives*'i izlediğim zamanlardan daha iyi. Evet, patlamış mısır yiyorum. Ve neden ona cevap vermek yerine benimle konuşuyorsun? Evet de, bunu keşfedeceksin!"

İstiyor muydu? Vücudu *evet, lütfen* diye yalvarıyordu. Ama beyni uyarı sinyalleri veriyordu, tüm bunlar olurken Owen orada sakin ve emin bir şekilde oturuyordu.

"Bunu çözmek için bir cinayet masasına mı ihtiyacınız var?" diye sordu.

Onu işaret etti ve cevap vermek için ağzını açtı ama göz ucuyla Will'in arkadan yere indiğini gördü. Tanrı'ya şükür.

Kötü bir karar vermek için zaman yok. "Gösteri zamanı."

Will başını eğmiş, önlüğünü bağlayarak onlara doğru ilerliyordu. Yaklaştığında Anna adını söyledi ve Will başını kaldırıp baktı. Gözlerini kırıştırdı. "Anna mı? Vay canına, geçmişimden bir kesit. Harika görünüyorsun." Bakışları onun üzerinde gezindi. "Gerçekten harika. Sigara gibi sıcak harika."

Owen boğazını temizledi ve Anna ona döndü. "Owen, bu Will. Will, Owen."

Will, Anna'ya gülümsemeye devam ederken dalgınca Owen'ın elini sıktı. "Uzun zaman oldu." Onun yanına çömeldi. "Wendy nasıl? Baban nasıl?"

Boğazı düğümlendi. Bu hikâyeyi binlerce kez anlatmış olmasına rağmen, ne zaman biri babasını sorsa, bu hâlâ kalbine saplanan taze bir bıçak gibiydi. "Sanırım duymadınız. Bir yıl önce vefat etti."

Will acı dolu bir ses çıkardı. "Kasabaya yeni taşındım." Onun elini sıktı. "Özür dilerim. Birini kaybetmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Joe hakkında araştırma yapmıştı ve onun daha önce, kendisi ortaokuldayken bir kez hapse girdiğini biliyordu. O zamanlar Will

bir gün onunla okula gidip ertesi gün gitmişler. Babasına bunu sorduğunda, nereye gittiklerini bilmediğini söylemişti. Ya da öyle söylemişti. Ama Joe'yla ilgili derin araştırmalarından Will'in koruyucu aileye verildiğini biliyordu.

Anna'nın annesi öldüğünde, onu büyütecek babası vardı. Will'in kimsesi yoktu.

Will, Anna'ya dönmeden önce Owen'a baktı. "Bir randevuyu mu bölüyorsunuz?"

"Hayır," dedi.

"Evet," dedi Owen.

Wendy Anna'nın kulağına homurdandı. "Kimin aletinin daha büyük olduğunu kontrol ediyorlar. Onlara bir dakika vermek isteyebilirsin."

Anna onun bağlantısını kesti, sonra Will'e baktı. "Aslında buraya seni aramaya geldim."

Will şaşırması görünüyordu. "Gerçekten mi?"

"Evet. Sana baban hakkında birkaç soru sormak istiyordum."

Will'in gülümsemesi kayboldu. "O orospu çocuğuyla üç yıldır konuşmadım. Ondan ne istiyorsun ki?"

"Ruby Red adlı kayıp bir kolyeyi ve çok nadir bulunan bir para koleksiyonunu araştırıyoruz."

"Çalınan Ruby Red ve bozuk para koleksiyonu," dedi Owen, Will'e telefonundaki resimleri göstererek, resimleri incelerken yüzünü izledi.

Will başını salladı. "İkisini de hiç görmedim ya da babamın onlar hakkında konuştuğunu duymadım.

Ve o bir palavracı - bu yüzden hapis yatıyor. Yaptığı büyük bir işle övündü ve yakalandı."

Anna, Owen'ın bakışlarını üzerinde hissetti ve her haliyle dürüst bir adam olan babasının neden Joe gibi biriyle birlikte olduğunu merak ettiğini biliyordu.

Ve gerçek şu ki, bilmiyordu.

"Will, babamı tanıydın," dedi. "Sence bu olayla bir ilgisi olabilir mi?"

Will bunu düşündü. "Tam olarak söyleyemem ama eskiden babamla birlikte en az bir soygun yaptığını biliyorum."

Anna nefesini içine çekti. Babasının sabıkalı olduğunu öğrenmek yeterince kötü olmuştu. Sonya'nın onun da karanlık bir geçmişi olduğunu kabul etmesi daha da kötüydü. Ama bu. Bu onun en büyük kâbusunun gerçekleşmesiydi ve Wendy'yi kesinlikle öldürecekti. "Bu ... bu doğru olamaz."

Will şaşkın ve muhtemelen incinmiş görünüyordu. "Sana neden yalan söyleyeyim? Çocukluğumuzdan beri arkadaşız."

Gerçek bir hikaye.

Owen hâlâ Will'i izliyordu. "Babanın bu özel işten hiç bahsetmediğine emin misin?"

Will başını salladı. "Hayır." Ayağa kalktı ve etrafına bakınarak bölümünü gözden geçirdi. "İşe gitmem gerekiyor."

Owen, "Ve bu konuda hiçbir istihbaratınız ya da bilginiz yok," dedi.

Anna sessizce, "Owen," dedi ama Will'le göz temasını kesmedi. Will de ona bakıyordu. "Beni bir şeyle mi suçluyorsun?" "Özür dilerim," dedi Will'e, üzerindeki bunaltıcı havayı dağıtmaya çalışarak.

aşırı testosteron yüklemesi. "Buraya sizi bir şeyle suçlamaya gelmedik."

Will, Owen'la bakışmayı bıraktı ve ona baktı. "Bunun için endişelenme. Yardım edemediğim için üzgünüm ama gerçekten gitmem gerekiyor. Bir şey sipariş etmek ister misin?"

"Tabii. Ben de yemek isterim. Belki sürgü ve patates kızartması." Owen'a baktı. "Paylaşmak ister misin?"

Will başını sallayıp konuşmayınca, kadın içten içe gözlerini devirdi - *adamlar*- sonra ayağa kalkıp Will'e sarıldı. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Owen'a dönmeden önce onun gidişini izledi.

"Joe'nun işin içinde olup olmadığını bilmediği konusunda yalan söylüyordu," dedi. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Vücut dili. Nasıl bilemezsin?"

Normalde bir iş üzerindeyken zihinsel mesafesi vardı ve beden dili de dahil olmak üzere bir kişinin davranışlarını değerlendirebilirdi. Ama bu işte zihinsel mesafesi sıfırdı. Bu utanç vericiydi, çünkü hiçbir zaman profesyonelden daha azı olmamıştı. Bir gün önce onun kamyonetine nasıl bindiğini hatırladı. Evet, profesyonellik pencereden dışarı çıkmıştı. "Will babasıyla hiç anlaşılamadı. Onun hakkında bana yalan söyleyeceğini sanmıyorum."

Owen başını salladı. "Bu bulmacanın bazı parçalarını kaçırmışım gibi hissediyorum.

Aranızda bir şey mi vardı?"

"Hayır." İçini çekti. "Onun için üzülüyorum, tamam mı? Oldukça zor bir hayatı oldu."

"Herkesin bir noktada sıkıntıları olmuştur. Bu diğer insanlara zarar vermeyi mazur göstermez."

Owen'ın, babası hayatının bir parçası olmamayı seçtiğinde ve ayrıca annesini kaybettiğinde ve başka kimsesi olmadığına incindiğini biliyordu.

büyük teyzesi hariç. Sonra sevdiği bir kadın tarafından terk edildiğinde yine incinmişti. Terk edilme sorunlarını anlıyordu.

Onun bakışlarını tutarak elini kendi elinin içine aldı. "İncinmiş olmandan nefret ediyorum."

Parmaklarını birbirine dolamak için elini çevirdiğinde omuz silkti. "Artık iyiyim ve bu benimle ilgili değil. Ama bilgin olsun, ben de senin incinmiş olmandan nefret ediyorum. Bana kendine sakladığın birinden bahseder misin?"

Şarabından bir yudum daha aldı ama bunun yeterli olmayacağından oldukça emindi. "Fiziksel olarak ya da onun gibi bir şey değildi." Neden bunu yapıyordu ki?

Bu mu? Ama nedenini biliyordu. Yaşadığı kalp kırıklıkları konusunda ona karşı dürüst davranmıştı ve o da aynısını yapmak istiyordu. "Yaklaşık bir buçuk yıl önce bir adamla çıkıyordum. Michael çok heyecanlı ve büyük riskler alan biriydi, bense değildim.

Çok az kuralı olan ya da hiç olmayan özgür ruhlu bir babayla büyüdükten sonra . . ." Sözünü kesti. Yüzünü buruşturdu. "Babam hakkında size yanlış bir fikir vermek istemem. Onu çok seviyordum, ama hiçbir kuralın, beklentinin olmadığı gevşek ve süssüz ev hayatını sevmiyordum."

"Ve bunlar sizi güvende hissettiren şeylerdir."

Bunun doğru olmasından ne kadar nefret etse de, buna karşı çıkamazdı. Ve hayatındaki insanlardan bunları alamadığında, kendini işine, dünyasını kontrol edebildiği tek yere gömmüştü. Ama yine de kendini bulmakta zorlanmış, başıboş ve yalnız hissetmiş, kimseyle, hatta bazen kız kardeşiyle bile bağ kuramadığını düşünmüştü.

"Michael nasıl olduysa engellerimi aştı." Unutmaya çalışmıştı ama görünüşe göre kimse aşık olmanın insanı ne kadar aptallaştırdığını unutamıyordu. "İlk kez bir erkeğe gerçekten aşık olmuştum, benden daha farklı olamamasına rağmen. O bir vakıf fonu bebeği, ve . . ." Eğlenceli. Seksi. Ama aynı zamanda ... vahşi ve pervasız, hayatın kurallarıyla her zaman sert ve hızlı oynayan. "İşin özüne indiğimizde, hayattan farklı şeyler istiyorduk."

"Zengin olduğu için mi?"

"Çünkü kanun gibi sinir bozucu küçük şeylerin üstünde olduğunu düşünüyordu. Sonunda vergi kaçırmaktan hapse girdi."

Yüzünü buruşturdu. "Oh kahretsin."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti, oysa o zamanlar *gerçekten* önemli bir şeydi. Tam bir şok olmuştu ve yıkılmıştı.

Harap olmanın ötesinde.

Daha da kötüsü, Owen'dan ne kadar etkilenirse etkilensin, Owen da

Michael gibi özgür bir ruha sahipti. Suçlu olma kısmı hariç elbette, ama bu bir

neden ona aşık olamayacağını hatırlattı. Hayatta olmazdı, çünkü Owen, şimdiye kadar tanıştığı herkes arasında, onun dikkatli kontrolünü denemeden bile patlatabilirdi. Ve bu dikkatli kontrol, onun zarar görmesini engelleyen tek şeydi.

Nefesini tuttuğunu fark etti ve bırakması için kendini zorladı. Ayrıca, normalde ne zaman Michael'ı düşünse göğsünde keskin bir acı hissederdi. Ama şu anda hissettiği tek şey ... hiçbir şeydi. Kendi kendine başını salladı. "Benim hakkımda çok fazla şey biliyorsun."

Gülümsedi. "Eğer yardımı olacaksa, bildiklerimi seviyorum." "Biraz zaman ver," diye espri yaptı.

Gülümsemedi. Onun yerine gözleri karanlık ve ciddiye. "Daha fazla zaman sadece sorunumu artıracak."

"Öyle mi? Peki bu nasıl bir sorun?"

"Düşüyorum. Senin için." Bakışları kızın ağzına kaydı ve kız vücudunun tahmin edilebileceği gibi tepki verdiğini hissetti ama asıl sürpriz kalbinin hızla çarpmasıydı.

"Sana aşık olamam Owen," diye fısıldadı.

"Bu aşık olduğun anlamına mı geliyor?"

Düşüyor musun?"

Sert ve hızlı. "Beni duymadın mı?" diye sordu, sesinde kendi hayal kırıklığını ve lanet olası üzüntüsünü duyarak. Kendini ele vermek istemiyordu, zaten onun için çok fazla şey hissettiğini bilmesini istemiyordu. Owen Harris, kendisi hakkında neye inanırsa inansın, gerçek bir koruyucuydu.

O değildi. "Biz berbat bir fikriz. Tepelere doğru koşuyor olmalıydın."

"Ben kaçmam." Sesi düşünceliydi, gözleri sadece ona odaklanmıştı.

"Ama aynı zamanda, birbirimize karşı dürüst olduğumuz sürece, ne yanlış gidebilir ki?" "Şaka mı yapıyorsun? Sadece *her şey*!"

Ona baktı, sonra başını salladı. "Bana güvenmiyorsun."

"Dürüst olmak gerekirse, ben kimseye güvenmiyorum."

"Anna, sana karşı başından beri dürüst oldum. Bu değişmeyecek."

"Tamam," dedi yavaşça. "Ama dürüst olmak istiyorsan, o zaman dürüst olalım."

Dürüst ol. Senin gibi erkekler benim gibi kızlarla ilgilenmez."

Belli ki afallamıştı, sandalyesine geri oturdu. "Sen neden bahsediyorsun, 'benim gibi adamlar' mı?"

Bu soru onu neden savunmacı ve öfkeli yapmıştı? "Senden sadece niyetin konusunda bana karşı açık olmanı istiyorum. İyi davranıyorsun. Teyzen yüzünden. Ona olanlar yüzünden buradasın, ama aynı zamanda

babamın kim olduğu yüzünden de buradasın - bu da sana anlatmam için bana güvenmediğın anlamına geliyor

Bu davayla ilgili öğrendiğim her şeyi. Bu yüzden lütfen bana bir iyilik yapın ve bırakın aynı tarafta olmayı, aynı sayfadaymışız gibi davranmayın." Sonra da masaya bir miktar para bırakıp uzaklaştı.

Çünkü işler zorlaştığında yaptığı şey buydu. Devam etti. Keşke önce bir kaydırıcı alsaydı.

Bölüm 12

Wendy çok sıkılmıştı. Kitap okumuş, televizyon seyretmiş ve telefonunda birkaç oyun oynamıştı. Belki de çiğnemekte olduğu kaçak kurabiye paketini bitirdikten sonra biraz kestirebilirdi. Evet, kestirmek kulağa mükemmel geliyordu. Sanılanın aksine, onu heyecanlandırmak için fazla bir şey gerekmiyordu. Biraz yemek. İyi bir uyku, salyalarınız yanağınızı yastığa yapıştırırken uyandığınız türden bir uyku. Yumuşak bir yoga pantolonu.

bir yoga sınıfını görmek. Hiçbir sosyal yükümlülüğüm yok.

Ve şimdi buna hamile olmayı da ekleyebilirdi. Çünkü şu anda Rose, Ivy ve Daisy için bir araçtan biraz daha fazlası olmasına rağmen -belki de- insanlar ona şımartılmış bir prenses gibi davranıyordu.

Birinin eve girdiğini duyunca irkildi ve kurabiye torbasını hızla yastığının arkasına itti. "Eğer hırsızsan," diye bağırdı, "ne istiyorsan al, ama lütfen önce bana bir buzlu şeker getir! Çikolata. Hayır, bekle! Vanilyalı! Çilekli!"

Birkaç saniye sonra Anna elinde bir buzlu şekerle kapıda belirdi. "Çilekli," dedi ve uzattı. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. Sadece büyüyen bebekler. Burada görülecek bir şey yok." Dikkat dağıtmak için gülümsedi. "Rose, Ivy ve Daisy hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sevimli, özellikle de bahçivansanız."

Wendy iç çekti çünkü ikisi de onun gezegendeki en kara başparmağa sahip olduğunu biliyordu.

"Belki de Aurora, Belle ve Jasmin ile gitmelisin." Anna durdu, dramatik bir şekilde havayı kokladı. "Bir şeyler yiyorsun."

"Hayır." Wendy başını salladı. "Ben değilim."

"Uh-huh." Anna, Wendy'nin tişörtünden bir şey aldı. "Ve sanırım üzerinizdeki bu kurabiye kırıntıları gökten mi düştü?"

Kahretsin. "Bunlar mı? Daha önce yediğim tostun kırıntıları."

Anna yıldırım hızıyla Wendy'nin yastığının arkasına uzandı ve aile boyu kurabiye paketini çıkardı. "Vay canına."

"Hey, doktor acil bir durumda ne istersem yiyebileceğimi söyledi."

"Anlat."

"Kendimi huysuz hissediyordum," dedi Wendy. "Şeker huysuzluğa iyi gelir. Sakın onları yemeye kalkma."

Anna başını salladı, bu saçma yalandan hiç etkilenmediği belliydi.

Ve haklıydı. Wendy daha iyisini yapabiliirdi. "Bunlar bitter çikolatalı," dedi kendini savunurken. "Herkes sağlıklı olduğunu bilir. Ayrıca bebekler sağlıklı beslenmeme *bayılıyor*. Ve tadı cennet gibi."

"Tadı da utanç gibi miydi?" Wendy

iç çekti. "Belki biraz."

Anna kalçasını yatağına dayadı. "Gerçekten nasılsın?"

"Nasılım?" Wendy kendini işaret etti. "Bana bakın. Bir evden daha genişim. Onları göremiyorum ama ayak parmaklarım sosis gibi. Meme uçlarım acıyor.

Ve benim va-jay-jay'im *çok fazla* şey

hissediyor." Anna yüzünü buruşturdu.

"Hey, sen sordun."

"Benim hatam. Her saat başı kalkıp bir tur mu atıyorsun?"

"Yataktan çıkamıyorum. Battaniyelerim beni kendilerinden biri olarak kabul etti ve şimdi gidersem güvenlerini kaybederim. Patlamış mısırınız var mı?"

Anna çantasından bir elma çıkardı ve uzattı.

Wendy gözlerini dikip baktı. "Bu hayatımda gördüğüm en tuhaf patlamış mısır." "Hayden bana, yemeğin bitmediği sürece sana tuzlu şeyler yedirmememi söyledi.

Kontrol."

"Merhaba!" Wendy elini kaldırdı. "*Kontrol*den çıktı! Anlayamıyorum musun?"

"Seninle mi?" Anna omuz silkti. "Gözlerinin beyazını ne kadar görebildiğime göre ölçüyorum."

"Her neyse." Hamilelikten önce kız kardeşine saldırırdı ve biri pes edene kadar güreşirlerdi ama saldırmak artık geçmişte kalmıştı. Tıpkı kurabiyeler, vahşi goril seksi ve pantolon giyip giymediğini görebilmek gibi.

Anna etrafına bakınarak, "Yatak odan bir savaş odası," dedi.

Wendy olayı kız kardeşinin gözünden görmeye çalıştı ve onun haklı olabileceğini kabul etti. Bir duvarda tüm bölgenin haritası vardı, iki duvarda da

Biri cinayet tahtası olmak üzere diğesinde beyaz tahtalar vardı. Diğeri ise şu ana kadar şüpheliler hakkında yaptıkları araştırmaların renk kodlu yapışkan notlarıyla doluydu. Organizasyon onun güçlü yanı değildi ama içindeki Anna'yı yönlendirmişti ve kendisiyle gurur duyuyordu.

Ya da en azından kız kardeşi etrafı temizleyip düzelttikten sonra Wendy'nin notlarını asma şeklini yeniden düzenleyene kadar öyleydi. İşini bitirdiğinde her şey sıraya dizilmiş ve mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti. "Sen bir ucubesin, bunu biliyorsun, değil mi?"

Anna homurdandı. "Biliyorum, çünkü bana her zaman söylüyorsun."

"Will'le konuşmak için GoPro'yu takmadığına hâlâ inanamıyorum."

"Gerçekten mi? Gizli kalmaya çalıştığım bir restorana alnıma kamera takıp girmeyeceğime ve bir müşteriden bilgi almayacağıma inanamazsınız. tanık?"

Tamam, Wendy sorunu gördüğünü kabul edebilirdi.

"Ve seni önceden aradım, hattı açık bıraktım ve beni hala duyabilmen için bir kulaklık taktım. Uslu duramaman benim suçum değil."

"Broş içinde küçük bir kamera alabiliriz," dedi Wendy, telefonundan Amazon'daki ürünlere bakarken.

"Ve belki doksan yaşında olsaydım, bunu kabul ederdim." Anna volta atıyordu.

Şimdi. Bir kez daha geçti, sonra bir ayağının üzerinde dönerek Wendy'nin yatak odasını tekrar adımladı.

"Yeni Costco koşucumu yıpratacaksın." Bir pas daha.

Wendy, "En azından mutfağa doğru yürü ve bana yiyecek bir şeyler getir," dedi.

"Bütün mutfağı yemişsin."

"Lanet olsun. Şu yaptığın şeyi yaptığında çok acımasız oluyorsun." "Ne şeyi?"

"Ne olduğunu biliyorsun. *Tam olarak* ne olduğunu biliyorsun. Hayatında iyi bir şey oluyor ve sen onu sabote ediyorsun. Öz bakımınız on üzerinden sıfır."

"Hey, bu sabah egzersiz yaptım. Yüz maskesi bile yaptım." Anna durakladı. "Ve tamam, ayrıca on bin miligram kafein aldım ve seksen tane pizza yedim." İçini çekti. "Bazen kişisel bakım ile kendini yok etme arasındaki çizgi çok ince olabiliyor."

"Kabul et," dedi Wendy. "Sevmekten korkuyorsun."

"Bu çok saçma."

"Gerçekten mi? 'Senin gibi erkekler benim gibi kızlardan hoşlanmaz' mı? O da neydi öyle? Anna, sen tanıdığım en iyi insansın." Kahretsin, boğazı düğümlendi. "En iyisi," fısıldadı.

"Bekle." Anna volta atmayı bırakıp ona baktı. "Bunu nasıl duydun? Bunu söylemeden önce senin bağlantısını kestim."

Wendy, "Kaçırdın ya da öyle bir şey," dedi. "Sen Uber'e bindiğinde telefonumun şarjı bitene kadar her şeyi duydum." Burnunu çekti.

Anna dondu kaldı. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. Gözüme bir şey kaçtı, hepsi bu." Anna iç çekti. "*Lütfen* ağlama."

"Sen kendine inanmaya başladığında ağlamayı bırakacağım."

"Yine mi bu?" Anna ellerini havaya kaldırdı. "Ben kendime inanıyorum! Tanrım."

Wendy bunun sadece kısmi bir gerçek olduğunu biliyordu. Anna işiyle, arkadaşlarıyla ve genel olarak hayatıyla ilgili olarak kendi değerine inanıyordu. Ancak iş kalbini açmaya geldiğinde, yüzde 100 güvensizlikle doluydu ve bir davuldan daha sıkı kapalıydı.

"Bak," dedi Anna, "öyle söyledim çünkü ... şey, o beni kızdırıyor." "Seni kızdırıyor ya da ..."

Anna'nın gözleri kısıldı. "Sakın söyleme."

". . içini yumuşacık ve duygusal mı yapıyor?"

"*Kesinlikle* kızdırıyor."

Wendy homurdandı. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" "Azıcık bile değil."

"Bence hala kırık bir kalbe bakıyorsun ve bunun için kızgınsın. Babamı seviyordun ama o öldü ve sen kızgınsın. Michael kalbini kırdı ve buna da kızgınsın-"

"Bu konu hakkında konuşmayacağız."

"Oh, gerek yok," dedi Wendy. "Ben zaten biliyorum. Bu yüzden hayatında olmak isteyen herkesi terk ediyorsun. Onlar gidemedi sen gidiyorsun."

Anna kollarını kavuşturdu. "Bilgin olsun, Michael'ı ben terk etmedim. O hapse girdi."

"O bir pislikti. Adam da öyleydi. Hazır olmadığın halde seni birini bulmaya zorladığım için ben de öyleyim. Geri çekileceğim."

"Bunu yazılı olarak alabilir miyim?" "Kesinlikle hayır."

Anna sert bir kahkaha atarak ayakkabılarını çıkardı ve Wendy'nin yanındaki yatağa süründü.

Hayden'ın yastığında uyuyan Jennifur uykulu bir şekilde başını kaldırdı. Anna onun burnunu öptü, sonra yerleşti ve tıpkı küçükken olduğu gibi, Anna ne zaman sevgiye ihtiyaç duysa başını Wendy'nin omzuna koyup sarıldı.

Kalbi eriyen Wendy kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. Günler, haftalar ve aylar boyunca nasıl annelik yapacağını bilemediği için stres yapmıştı. Ama şimdi, tam burada, annelik duygularıyla Kız kardeşi, en iyi arkadaşı ve tek kan bağı olan akrabası için içini kemirirken, gözlerini yaşartacak kadar güçlü bir rahatlama ve sevgi duygusu hissetti. "İyi olacağım," diye fısıldadı, bunu yüksek sesle söylemek istemiyordu.

"Çok sevindim," dedi Anna, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Peki ya ben? Ben iyi olacak mıyım?"

"TBD."

İkisi de güldü ve sonra bebekler Anna'ya karşı birlikte kıpırdandılar, o da saf sevgi dolu küçük bir ses çıkardı ve Wendy'nin karnını nazikçe ovdu. "Yakında sayıca az olacağız."

"Biliyorum."

"Korktun mu?"

"Sadece benden kaçmayı planlıyorsan."

Anna başını kaldırdı ve Wendy'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Bana iğrenç lav kakalarını mı değiştireceksin?"

"Hayır."

Anna güldü. "Yalancı."

Wendy gülümsedi. "Eskiden senin bezini değiştirdim. Bana borcunu ödemen adil görünüyor."

"Tabii, o kartı oyna." Anna doğrulup oturdu. "Acıktım. Mutfağınızı yağmalayacağım. Bir şey ister misin?"

"Evet. Kendine neden bu kadar yüklendiğini bilmem gerek."

"Bunun için bol miktarda alkole ihtiyacımız var ama hamile olduğun için atıştırmalıklarla idare edelim. Bekleyin lütfen." Ortadan kayboldu.

Beş dakika sonra Anna elinde bir fırın tepsisiyle kapıda belirdi. Jennifur başını tekrar kaldırdı.

"Bu kadar hızlı ne pişirdiniz?" Wendy sordu.

"Peynir, kraker, üzüm, aromalı dondurularak kurutulmuş bezelye - her ikisi de barbekü ve turşu aromalı zeytinler, sırf siyah

jumbo olanlara karşı koyamadığımı biliyorsunuz- ve oh! Biraz dilimlenmiş hindi vardı, onu krem peynirle kapladım ve sardım. Sen hoş geldiniz."

"Sadece ikimiz varız, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Beş," dedi Anna sırtarak ve Wendy'nin karnını hafifçe okşadı. "Peki bu kocaman tavanın sebebi ne?"

"Yeterince büyük bir tabak bulamadım." Tekrar yatağa tırmandı ve yemeğe daldılar. "Bütün konuşmayı yakaladığınızı bilmeliydim. Toplantıdan sonra bana Will'i sormadın. *Ve* sen de onu Şüpheliler."

"Katılmıyor musun?"

"Hayır." Anna ona baktı. "Babam hakkında ne dediğini duydun."

"Söyledim. Sadece ona inanmıyorum." Wendy sahte bir barbekü cipsi aldı ve sanki vücuduna yetecek kadar tuz ve trans yağ yokmuş gibi zevkle içini çekti. "Normal cipslerin bir porsiyonunun on tane olduğunu biliyor muydun? On cips. *Toplam.*"

Anna homurdandı. "Kilerinizde durup ne yemek istediğime karar vermeye çalışırken en az on tane yedim."

Wendy güldü. "Bir porsiyon büyüklüğü 'daha iyi hissedene kadar' olmalı."

"Evet, o zaman tıbbi olduğu için besin bilgilerinin bir önemi kalmazdı."

"Fudging A." Wendy bir hindi ve krem peynirli dürüm aldı. "İyi atıştırmalıklar yapıyorsun. Bazen arıyorum ve gerçekten iş yapmak zorunda kalmayacağım bir şey bulamıyorum, bu yüzden atıştırmalık beklentilerimi düşürüyorum ve tembellik ettiğim için gerçekten istemediğim bir şey yiyorum. Ama sen asla tembel değilsin."

"Şu anda tembel hissediyorum."

Wendy ona baktı. "Arada bir tembellik yapmayı hak ediyorsun." Bir elindeki dürümü ve diğer elindeki cipsi salladı. "Pekâlâ, dinleyelim bakalım. Owen'a söylediğin şeyi neden söyledin?"

"Bu uzun bir hikaye."

Wendy karnını işaret etti. "Birkaç haftam var. Birkaç haftadan daha uzun bir hikaye mi?"

Anna gözlerini devirdi.

"Sen bundan daha iyisin," dedi Wendy. "Şimdi söyle bana. Başlamana yardım edeyim." Wendy başparmağındaki krem peynir kalıntılarını yaladı ve bir yığın krakere uzandı. "İlk cümle 'Owen' kelimesiyle başlamalı."

"Parmaklarını yaladıktan sonra cidden her şeye dokunacak mısın?"

"Evet. *Konuş.*"

"Tamam. Owen'ın hayatına bakalım. Bir macera şirketi işletiyor. O Altı metrelik dalgalarda rüzgar sörfü yapıyor. Dağlara tırmanıyor. Eğlenmek için. Buna karşılık ben işe gidip kağıt karıştırıyorum."

"Peki ya bir yatta sigorta dolandırıcılığı davası açtığınızda, gözetleme yaparken yakalandığınızda yat sahiplerinin size ateş ettiği zamana ne demeli?"

"Bu sadece benim açımdan şanssızlıktı," dedi Anna. "Bana neredeyse hiç ateş edilmez."

"Hayır, bazen bıçakla tehdit edilirsiniz."

Anna omuz silkti. "Demek istediğim, heyecan aramaya gitmiyorum, bazen tesadüfen karşılaşıyorum."

"Kendini duyuyor musun? Bu her şeyi daha da heyecanlı ve vahşi kılıyor!"

"Ama mesele de bu, Wen. Heyecanlı ve vahşi olmak *istemiyorum*. Adam heyecan verici ve vahşiydi, ona ayak uydurmaya çalıştım ama beni korkuttu. Ve sonra Michael bir yıka ve tekrarla oldu. Hiçbir şey öğrenemedim."

"Dikkatsiz davrandılar," dedi Wendy. "Korkmakta haklıydınız. Bu sadece sağduyu." Durakladı. "Ve ne söylemediğini biliyorum, babam da aynıydı."

Anna elindeki hindi sarmayı bıraktı. "Onu daha fazla sevemezdim," dedi sessizce. "Ama evet, o da çok risk aldı, mesela evimizi kaybettiğimizde ve taşınmak zorunda kaldım. Bu ..."

"Dehşet verici," diye kabul etti Wendy, göğsü gerilerek. "Daha üç yaşındaydın ve taşındıktan sonra uzun süre kâbuslar gördün." CPS'in birkaç ziyaretinden sonra kendi kâbuslarını hatırlayabiliyordu. Ellerinden alınabilirlerdi ama neyse ki alınmadılar. "Yine de ondan sonra kendini topladı. Düzenli bir iş buldu ve işler bir daha asla o kadar kötü olmadı."

Ve ikisinin de söylemediği şey, belki de bunun bilmedikleri olası başka bir gelir kaynağı sayesinde olduğuydu. "Owen'ın pervasız olmasından korkuyorsun."

"Demek istediğim şu ki, bunun gerçekten bir önemi yok çünkü ben uzun vadeli bir erkek aramıyorum. Bu sefer, ne olursa olsun *sadece* şimdilik, daha fazlası değil. Alabileceğim tüm eğlenceyi almaya karar verdim çünkü onu gördünüz. Çok seksi ve beni kimsenin hissetmediği kadar canlı hissettiriyor. Bu yüzden bir, belki de iki saniyeliğine bunun tadını çıkaracağım."

"Onu terk ettiğini unuttun mu?" Anna'nın yüzündeki ifadeye güldü.
"Unuttun."

"Özür dileyeceğim."

Wendy bir an sessiz kaldı ama dilini tutamadı. "Yerleşiyormuşsun gibi hissediyorum."

"Ve kendimi akıllı gibi hissediyorum."

Birkaç dakika rahat bir sessizlik içinde yemek yediler. Ya da en azından Wendy öyle yaptı, ama sonra Anna'nın onu izlediğini fark etti. "Ne?"

"İyi saklıyorsun ama bir şeyler ters gidiyor. Neyin var?"

Omuz silkti. Abla olarak zayıf görünmek istemiyordu. "Bir ev kadar büyük olmam dışında iyiyim."

"Şimdi kim gerçeği saklıyor?" Anna sordu. "Dökül yoksa atıştırma malzemeleri alırım. Bunu ben de yapabilirim, beni yakalayacak kadar hızlı koşamazsın." Wendy'nin kocaman hamilelik göğüslerine baktı. "En azından morarmış bir göz olmadan."

Wendy bezelyeleri iterek gerçek cips olmalarını diledi. "Dün bir grup arkadaşım geldi - hiçbirinin henüz bebeği yok - Ve ne kadar büyük olduğuma, sınırlarıma ve ne kadar kolay yorulduğuma şaşırdıklarını söyleyebilirim." Omuz silkmeye çalıştı.

"Sen her zaman herkesi bir arada tutan yapıştırıcı oldun ve şu anda muhtemelen çok yorgunsun."

"Evet." İç çekti. "Dışa dönük, insanları memnun eden, herkesin en iyi arkadaşı olmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Kötü bir gün geçiriyor olsam da, her zaman neşeli ve güler yüzlü olmam gerektiğini hissediyorum."

"Evrensel olarak bu kadar sevilme zor mu?" Anna gülerek sordu. "Dinle, çünkü enerjin bulaşıcı. Bir bakışınızla herkesin gününü değiştirebilir ya da bozabilirsiniz. Neyse ki güçlerini iyilik için kullanma eğilimindesin."

Wendy bunu bir iltifat olarak kabul ediyordu ama aynı zamanda bir yükü de. Anneleri öldüğünde ve babalarının kalbi inanılmaz derecede kırıldığında, ailedeki parlak ışık olmayı kendi kişisel misyonu haline getirmişti. Ama son zamanlarda bu ışığın söndüğünü hissediyordu.

Çocuklarını koruma sorumluluğu

Bebeklerin sağlıklı olması ve dışarı çıkmaları güvenli olana kadar içinde kalmaları onu gerçekten zorlamaya başlamıştı. "Herkesi hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum." "Ben değil." Anna bir an sessiz kaldı. "Bekle. Sana böyle hissettiriyor muyum?

nasıl?"

"Bazen."

Anna irkildi ve Wendy onun elini tuttu. "Hayır, dinle. Her zaman senin gibi olmak istemişimdir. Odaklanmış. Düzenli. Azimli. Yani, evet, eskiden öğretmendim ama kreş fiyatları yüzünden bir süre daha öğretmenliğe geri dönebileceğimden şüpheliyim. Ben sadece yürüyen, konuşan bir bebek taşıyıcısıyım."

Anna gülümsedi. "Sen ve babam için daha ilginç ve heyecan verici olmaya çalıştığımı biliyor muydun, böylece uyum sağlayabilirdim?"

Bunun üzerine Wendy timsah gözyaşlarına boğuldu. "Çok özür dilerim! Ama sen uyuyorsun. Her zaman. Sonsuza kadar!"

Anna ona bir kutu mendil uzattı.

Wendy burnunu sümkürdü. "Bilgin olsun, Owen'a katılıyorum. Bence Will sana yalan söylüyordu. Bunu babam yapmadı. Asla, asla ve Will'in sana aksini düşündürmeye çalışması bana söylediğinden daha fazlasını bildiğini gösteriyor."

"Ama ya babam yaptıysa?"

"Bunu nasıl söylersin? Babam asla-" "Wen, kanıtlar tam da onu işaret ediyor."

Wendy başını salladı, boğazına bir kraker takılmıştı. "Peki ya Shady Joe? Bana öyle geliyor ki, kanıtların asıl işaret ettiği yer orası."

Anna, "Ancak elinde bozuk parayla yakalanan tek kişi babam," diye belirtti.

Anna Wendy's'den çıkarken Hayden'ın caddeden geldiğini gördü. El salladı, sonra da kız kardeşini aradı. Kulaklıklarının arasından "Hey," dedi.

"Kocan şu anda senin sokağından geliyor." Bakmadan bağlantıyı kesmek için uzandı ve evine doğru bir mil sürdü. Arabadan inip telefonunda mesaj olup olmadığını kontrol etti, sonra bir kez daha Wendy ile bağlantısını kesmediğini fark edince gözlerini kırıştırdı. Hayır, onun yerine yanlışlıkla beklet düğmesine basmıştı.

"Aptal" dedi kendi kendine ve aramayı beklemeğe aldı. Sonra aramayı kesmeye gitti ama dondu kaldı çünkü Wendy konuşuyordu, muhtemelen Hayden'la.

"Dört demek istiyorsun," diyordu kız kardeşi. "Doğum yaptıktan sonra dört çocuğum olacak."

Anna şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Anlaşılan Hayden da şaşırmıştı, çünkü Wendy durumu açıkladı.

"Üçüzler ve Anna." Anna donakaldı. Ne-

Hayden, "Her zaman bir yavrunun tamamını istiyordun," dedi.

Wendy güldü. "Yeterince doğru." Sonra kahkahası sesini terk etti.

"Onun için endişeleniyorum, Hayden."

"Blanche mı, Rose mu, Dorothy mi?"

"Üçüzler olmaz! Altın Kızlar'a da kesinlikle hayır."

Hayden kıkırdadı. "Peki, tamam. Peki Anna için neden endişeleniyorsun?"

Anna telefonu kapatması gerektiğini, Wendy'nin telefonlarının hâlâ bağlı olduğunu bilmediğini biliyordu ama kıpırdıyamadı.

"Bebeklerle birlikte Anna'ya bakacak zamanım kalmayacağından, onun iyi olmayacağından endişeleniyorum. Tekrar spiral geçirecek diye."

Tekrar.

"Bebeğim, Anna büyük bir kız. Ve sen yeterince karıştın."

"Madalyonun değerini hesaplamasını isteyerek tüm bu olayları nasıl başlattığımdan bahsediyorsanız-"

"Kendi kafasından çıksın diye onu bir maceraya zorlamak için yaptığın-"

"Teşvik etmek, zorlamak değil," diye düzeltti Wendy. "Ve evet, her şeyin ne kadar ters teptiğinin farkındayım. Babamın adının herkesin önünde çamura batırılması ve mirasının yok edilmesi benim hatam."

"Karışmayı bırakmak için bir neden daha," dedi Hayden, sesi yumuşak ve nazikti.

Anna taşa dönmüş, elini kalbine götürmüştü. Çünkü ne. Ne. Cehennem.

"Ben sadece ona biraz eğlenmek için bir bahane vermek istemiştım," dedi Wendy. "Senin için nasıl gidiyor?"

Wendy bir iç çekti.

"İtiraf etmelisin," dedi Hayden. "Ona gerçeği söyle. Onu asla babanın masumiyetini kanıtlamak zorunda kalacağı bir duruma sokmak istemediğini söyle."

"Merhaba, onu tekrar spiral yapma konusundaki endişemi duymadınız mı?"

Hayden, Anna'nın kaçırıldığı bir şey mırıldandı. Umurunda değildi, çünkü ihanet onu göğsünden vurmuş, nefesini kesmiş, kalp atışlarını hızlandırmış, öyle ki tek duyabildiği kulaklarına çarpan ses olmuştu. Her nasılsa Telefon bağlantısını kesmeyi başardı ve alnını, yürüdüğünü bile fark etmediği ön kapıya doğru düşürdü.

.*tekrar dönecek*

Kendine bir an acımış, sonra omurgasını bulup düzeltmiş ve içeri girmiş.

Clawdia girişte oturuyordu, uyumsuz mavi ve yeşil gözleri ona dikilmişti. Muhtemelen Jennifur'un kokusunu almıştı. Kız kardeşler birbirlerinden nefret ederlerdi. Kedi kardeşler, o ve Wendy değil. Gerçi aralarında günler . . .

"Geç kaldım. Özür dilerim." Onu kucağına alıp kucakladı ve yüzüne bir kafa darbesi aldı -Clawdia'nın sevgi biçimi. "Cep telefonun olmadığına *sevindim*."

Clawdia, ayar yapılması gereken eski bir kaslı araba gibi gürleyen bir mırıltıya başladı. Anna soyunup dairesinin en sevdiği bölümüne, küvetine girerken o da banyoda oturuyordu. Sıcak, buharlı su boynuna kadar yükselmişti ve Anna derin bir iç çekerek başını arkaya yasladı.

Utaniyor muydu, üzüyor muydu, yoksa kızıyor muydu karar veremiyordu ama her üçünü de yapmaya çalışıyordu. Kapısı çalındığında neredeyse uykuya dalmak üzereydi. Hayır, görmek istediği kimse yoktu. Tek bir kişi bile.

Tamam, belki Owen.

Kapı tekrar çalındığında, herhangi bir şeyi olup olmadığını hatırlamaya çalıştı.

Paketler geliyor. Muhtemelen Wendy'nin yeni casus malzemeleri. İç çekerek kendini küvetten çıkardı, bir havluya sarındı ve kapıya doğru yürüdü. Parmak uçlarında yükselip gözetleme deliğinden dışarı baktı ve donakaldı.

Owen

değil.

Will.

Cehennem gibi bir güne dönüşüyordu. Will, "Nefes alışıma duyabiliyorum," dedi.

Bu bir yalandı, çünkü hiç nefes almıyordu.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu odunların arasından.

"Şu an iyi bir zaman değil. Neden ofisimde buluşmuyoruz?"

"Lütfen, Anna? Bir zamanlar arkadaştık. Umarım bunun benim için olduğu kadar senin için de bir anlamı vardır."

Kahretsin. Sağ tarafındaki palto dolabına döndü. Yazın zirvesiydi ve gece sıcaktı ama örtünmesi gereken tek şey uzun ceketiydi. Onu üzerine çekti ve fermuarını çenesine kadar çekti. Sonra derin bir nefes aldı ve ön kapıyı açtı.

Will onun başının üzerine yığılmış, buhardan ıslanmış saçlarına baktı. Sonra hiç şüphesiz pembe olan yüzüne ve altından çıplak ayakları görünen

ceketine baktı. Kaşlarını kaldırdı.

"Küvetteydim" dedi. Üzerinde kokladığı alkol müydü? "Sizin için ne yapabilirim?"

Onun arkasından bakmaya çalıştı. "Yalnız mısın?" "Neler oluyor Will?"

Gülümsemi ve bir an için bir zamanlar tanıdığı o savunmasız çocuğu gördü. "Beni içeri almıyorsun, ha?"

"Bu gece olmaz, üzgünüm."

Başını salladı, gülümsemesi soldu ve uzun zaman önceki çocuğun o hızlı göz kırpması gitti, yerini uçurumun kenarındaki bir adam aldı.

"Sadece konuya gel, öyle mi?" diye sordu. "Peki. Parayı görmek istiyorum."

Gülümsemesi gitmiş, Shady Joe'nun hatırladığı haline çok benziyordu. Kenarları sert. Kapalı. Kendisini savunmasız hissettirmesinden hoşlanmamıştı. "Sana gösteremem."

"Neden?"

"Çünkü burada değil," dedi.

"Nerede?"

"Yetkililerle birlikte." Paltosunun altında çırılçıplakken ve kendini fazlasıyla açıkta hissederken tamamen rahat görünmeye çalıştı. "Ne de olsa benim değil."

Daha önceki samimiyetinin son kırıntısını da kaybetti. "Sana inanmıyorum." "Neye istersen ona inan. Bu konuşma bitmiştir." Kapıyı kapatmaya başladı.

ama botunu içeri iterek kapının tamamen kapanmasını engelledi.

Anna derin ve düzenli bir nefes aldı. "Oyun oynamıyorum, Will."

"Bundan emin misin? Çünkü benimle oynuyormuşsun gibi hissediyorum. Beni içeri al, Anna. Konuşmamız gerek."

"Geri çekilin yoksa polis çağırırım."

Uzun bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttu, sonra ciddi olduğuna karar vermiş olmalı ki ayağını çekti.

Will'in bundan sonra ne yapacağını görmek için beklemedi. Kapıyı kapattı, kilide ve sürgüye bastı ve Will gittikten sonra uzun süre gözetleme deliğinden dışarıyı izledi.

Whelp. Artık uyumasının imkânı yoktu. Aşırı ısınmasına neden olan ceketini çabucak çıkardı, ardından yatak odasındaki dolaba gitti ve düşünmek için en sevdiği ikinci noktaya gitmeden önce bir güneş elbisesi giydi.

Çatısı.

Bölüm 13

Gece yarısı Owen'ı yatağında tavana bakarken buldu. Uyuması gerekiyordu, çok yorulmuştu ama yapamıyordu. Tek düşünebildiği, o akşam Anna'nın kendisinden uzaklaşmadan hemen önce yüzünde beliren ifadeydi.

Senin gibi adamlar benim gibi kızlardan hoşlanmaz.

Onun ne demek istediğinden bile emin değildi ama kendisi hakkında böyle bir şey düşünmesi bile kalbini sızlatmıştı. "Hayır," dedi ve yataktan kalktı.

Turbo kocaman başını kaldırdı ve uykulu gözlerle ona baktı. Turbo'nun stres yüzünden uykuya dalmakta zorlanıyordu. Köpeği stresin anlamını bilmiyordu. "Uyumaya devam et."

Kot pantolonunu giydiğinde Turbo içini çekti ve gerindi, yataktan zıpladı, kuyruğunu salladı. Macera her neyse, o da içindeydi.

"Hayır," dedi Owen ayakkabılarını ararken. Yatağın altında Turbo büyüklüğünde diş izleriyle dolu bir tane buldu. Köpeğine pis bir bakış attı ve Turbo'nun kuyruğu daha da sert sallandı - köpekçe bir inkâr.

Owen diğer ayakkabısını kapının yanında buldu. Ayağını içeri soktu ve Turbo tükürüğünden oluşan bir ağ topağıyla karşılaştı. Müthişti. "Hâlâ gelmiyorsun."

Turbo kapıya doğru
koştı. "Hem de hiç."

Turbo, sanki coşkusuyla kapıyı açabilecekmiş gibi burnunu kapının koluna dayadı.

"Ben ciddiylim."

Beş dakika sonra, Owen gülünç köpeğine emniyet kemeri bağlıyordu. "Uslu duracaksın. Kasık koklamak yok. Bir şey yemek yok. I

Ciddiyim. Seni Ruby's'e götürdüğümde herkesin apış arasına burnunu soktuğun ve bir kanepeyi yediğin zamanki gibi değil."

Turbo pişman görünmek için elinden geleni yaptı. Tamamen yalan.

Owen onları karanlık, durgun gecede götürürken, şimdiye kadar yerleşmesine izin vermediği düşünceler oluşuyordu. Anna'nın babasının masumiyetinden bu kadar emin olması. Onun Ruby'nin bir kurban olduğundan bu kadar emin olması.

Ama şimdiye kadar yüzeye çıkmasına izin vermediği bir gerçek vardı. Ya Ruby kolyeyi ve paraları kendisi kaybettiye ya da yanlış yere koyduysa?

Anna'nın sokağına park ettiğinde, onun iki katlı dairesini inceledi. Karanlıktı ama içindeki her şey ona Anna'nın da uyumadığını söylüyordu. Ve sonra çatının peri ışıklarıyla aydınlatıldığını fark etti.

Oradaydı.

"Sence iyi midir?" diye sordu Turbo'ya.

Turbo bilmiyordu.

Çitlere tırmanmadıkça ulaşamayacağı yangın merdivenine baktı ama onu ölümüne korkutmak istemiyordu. Ayrıca, Turbo arabada kalmak zorunda kalacaktı. Köpeğine bir göz attı. Muhtemelen en iyisi yine de bunu yapmasıydı. Cep telefonunu çıkardı ve ona baktı. Bir seks görüşmesi için oradaymış gibi görünmeden ona nasıl mesaj atacaktı? Sonra telefonu elinde vızıldadı.

ANNA: Sanırım birisinin evine seks görüşmesi için gittiğinizde "var mısın?" diye mesaj atmanız adettendir.

Seks çağrısı değil. Seni görebilir miyim? Sadece konuşmak için?

Gördün mü, evet. Konuş, zor pas.

Turbo esnedi.

Owen Turbo'ya baktı. "O iyi değil. Ben yukarı çıkıyorum. Sen burada sabırla ve kendini kontrol ederek bekleyeceksin."

Turbo uzandı ve gözlerini kapattı.

Owen dışarı çıktı ve çitleri inceledi. Muhtemelen kendi ağırlığını taşıyabilirdi. Çabucak tırmandı, sonra yangın merdivenine uzandı. Onu da indirdikten sonra tırmanışın geri kalanı çocuk oyuncağıydı.

Çatıya çıktı ve doğruldu. Küçük ama temizdi ve dört tarafı saran, komşu apartmanlardan koruma görevi gören dış mekan mahremiyet perdesi sayesinde tamamen özeldi. Yeşil kadife bir kanepe, derme çatma bir sehpa için devrilmiş bir palet kutusu vardı,

ve sehpa olarak küçük bir portatif buzdolabı. Peri ışıkları köşeden köşeye dizilmişti ve ayrıca başlarının üzerinden çaprazlama geçiyordu.

Ve yeşil kadife koltukta, bacaklarını palet kutusuna uzatmış, düşünmeden edemediği kadın oturuyordu.

Kucağında büyük bir Doritos poşeti, çıplak ve çapraz ayaklarının yanında altılı bira paketi vardı. Yüzünü göremiyordu ama bir şeylerin ters gittiğini anlamak için görmesine de gerek yoktu. Gerçekten yanlış. Kadında alışık olmadığı bir durgunluk vardı, her zamanki canlı, atılgan enerjisi dinlenmişti.

Etrafına gece kadar karanlık bir hüznün çökmüştü.

Kanepenin ön tarafına doğru geldi. Üzerinde sade, mavi bir güneş elbisesi vardı ve saçlarını başının üzerine yığmış, yıldızlara bakarken de arkaya doğru yatırmıştı. "Beni gördünüz, şimdi gitmekte özgürsünüz."

Yaklaştı. Onu sıkıştırmak istemediği için yanına oturmadı. Bunun yerine onun yanına çömeldi ve yüzünü inceledi.

Kesinlikle üzücü.

Kesinlikle ağlıyordu. "Sorun ne?"

diye sordu sessizce.

"Konuşma yasağımı kaçırdın mı?"

Ona baktı. Yaralanmamıştı, en azından dışarıdan. Bir tanesi Sundress'inin spagetti askıları bir omzundan kaymıştı. Ayakları kutunun üzerindeyken etek ucu kalçalarına kadar kaymış, bacakları bir mil uzunluğunda görünmüştü. Başka bir an olsa, bacaklarını kendisine dolamasını hayal ederdi. "Anna."

"Peki." Omuz silkti. "Küvetteyken Will'in sinir bozucu ziyaretiyle sona eren boktan bir gündü."

Gerildi. Adamı ilk gördüğü andan beri ondan hoşlanmamıştı ve bunun karşısındaki kadına karşı hissettikleriyle hiçbir ilgisi yoktu. "Nasıl can sıkıcı?"

Sesindeki bir şey onu uyarmış olmalı çünkü başını çevirip bakışlarıyla buluştu. "Kendimi idare edebileceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Bence sen tanıdığım en yetenekli kadınsın."

Bu onu yatıştırmış gibi görünüyordu. "Parayı görmek istedi," dedi. "Yalan söyledim, bende olmadığını ve yetkililere verdiğimi söyledim."

"İyi düşünmüşsün."

"Bana inanmadı."

İçindeki mağara adamının kıpırdadığını hissetti. "Yani o ... ne? Sessizce gitti mi?"

"İçki içiyordu." Bir omzunu kaldırdı. "Biraz cesaretlendirmek gerekti."

Bakışlarını kızın üzerinde gezdirip herhangi bir yaralanma belirtisi olup olmadığına bakarken içinde öfke çalkalanıyordu. "Ne tür bir cesaretlendirme?"

"Onu dövmen gerekip gerekmediğini bilmek istiyorsun."

"Evet."

Başını iki yana salladı. "Yumruk değil, kelimeler kullandım ve o da gitti."

Daha fazla bilgi almak için baskı yapmak istiyordu ama aynı zamanda onun kendi başının çaresine bakabileceğine güvendiğini bilmesini de istiyordu. "Peki ya boktan gününün geri kalanı?" diye sordu soğukkanlı olduğunu düşündüğü bir ifadeyle.

Uzun bir süre konuşmadı ve o da her şeyin bittiğini düşündü. Ona başka bir şey söylemeye niyeti yoktu, bu da onu öldürüyordu çünkü *başka ne olmuştu?*

"Kız kardeşimle kavga ettim." Durakladı. "Aslında bu sefer kavga ettiğimizi bilmiyor." Kadının gözleri doldu ama dökülmedi ve o güne kadar tanıdığı en güçlü kadının savunmasız olduğunu görmesine izin vermesine tanık olmak kadar alçakgönüllü bir şey olmadığını fark etti.

"Aptal telefonum yüzünden," dedi usulca. "Kulaklıklarımın hâlâ takılı olduğunu ya da aramayı kesmek yerine beklemeye aldığımı bilmiyordu." Gözlerini kapattı. "Hayden'a başlangıçta beni madeni para konusunda nasıl boşa kürek çektiğini anlatıyordu, böylece ben de"- tırnak işareti kullandı -"'biraz eğlenmek için bir bahanem olsun.'" Başını iki yana salladı. "Çünkü Wendy'nin hayatına devam etmesi ve bebek sahibi olmasıyla birlikte benimle ilgilenmek için aynı miktarda zaman."

Adam hiçbir şey söylemedi ve kadın başını çevirip ona baktı, parlak gözleri acı ve ihanetle doluydu.

Ayağa kalktı ve ona yanındaki yeri işaret etti.

"Oturabilir miyim?" Kadın başıyla onayladı ve adam onun yanına oturdu. "Özür dilerim Anna."

Ona doğru eğildi ve başını yavaşça onun omzuna koydu. Adam kolunu ona doladı, onu kendine yakın tuttu ve kadın usulca iç çekti.

"Onun ne düşündüğünü umursamamalıyım. Beni sürekli manipüle etmeye çalıştığı için kızgın olmalıyım. Ayrıca, neden hep güzel kokuyorsun?" Yüzünü onun göğsüne çevirdi ve derin derin içine çekti. "Ve neden bana dokunduğunda diğer her şey kaybolup gidiyor?"

Çok nazikçe, şakağındaki gevşek kumral dalgayı okşadı ve kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ben de sana."

Kadın gözlerini kapattı ama adamın onun mutsuz olduğunu anlaması için gözlerini görmesi gerekmiyordu. "Eğer yardımı olacaksa, bence sen tanıdığım en yetenekli, en güçlü, en dirençli, en büyüleyici ve en zeki kadınsın."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Evet, ama bunun tek nedeni benimle yatmak istemen."

"Şey, evet. Yani, kendini gördün mü?" diye gülümseyerek alay etti ve bakışlarını onun üzerinde tutarken gülümsemesinin solmasına izin verdi. Ayrıca dilini de tuttu çünkü istemediğini söylemesine rağmen konuşmaya meyilli görünüyordu ve yoluna çıkmadan bunu yapması için ona alan vermek istedi.

Onun esprisine küçük bir gülümseme attı ama gözlerini kaçırdı. "Hayden'a bir daha spiral yapmamı istemediğini söylemiş."

İçten içe onun için üzüldü. Çünkü spiral ... *yine* mi? "En kötü kısmını bilmek ister misin?"

Elini uzattı ve hafifçe sıktı. "Evet."

"Kızamıyorum bile. Çünkü geçmişte kendimi kaybettim. İki kez. Bir kez on altı yaşındayken, annemin doğum sırasında benimle birlikte öldüğünü öğrendiğimde. O zamana kadar onun bir araba kazasında öldüğünü sanıyordum. Babam bana böyle söylemişti ama İngilizce dersinde en büyük travmamızla ilgili bir kompozisyon yazmam gerekiyordu ve ben de annem hakkında daha fazla bilgi edinmek için onun adını Google'da arattım."

"Ah, Anna," diye nefes aldı, onun için acı çekiyordu.

"Neden yalan söylediğini anlıyorum. Onun ölümü için kendimi suçlamamı istemedi.

Ne yazık ki tam olarak böyle oldu." Adam ağzını açtığı anda, "Sorun değil. Daha iyi bir yere geldim."

"Peki ya tekrar kısmı?" diye sordu sessizce.

Gözlerini kaçırdı. "Michael hapse girdiğinde, hiçbir şey bilmediğimi iddia ettiğim ve ona karşı yürütülen soruşturmaya yardımcı olamadığım için bir an için zan altında kaldım."

Hayatındaki erkeklerin ona bu kadar kötü davranmasından nefret ediyordu. Eliyle çenesinin bir tarafını kavrayarak yüzünü nazikçe kendisine çevirdi. "I

Umarım yetkilileri masum olduğunuza ikna edebilmişsinizdir."

"Masum olduğumu nereden biliyorsunuz?"

"Biliyorum işte."

Bu ona küçük bir gülümseme kazandırdı. "İçimden bir ses bunun da benimle yatmak istemenle ilgili olduğunu söylüyor."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Konuyu değiştirmeye çalıştığını bilmediğimi sanma."

"İyi. Gerçekten hiçbir şey bilmiyordum ve polisi de buna ikna etmeyi başardım. Ama şüpheler, fısıltılar, söylentiler ..." Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, içime girmesine ve beni yiyip bitirmesine izin verdim. Ben ... dağıldım. Annemi ve Wendy'nin bile bu sırrı benden sakladığını öğrendiğim zamanki kadar kötü değil ama yatağa girdim ve çıkmak istemedim. Biraz danışmanlık ve ilaç aldım. Eğer Wendy olmasaydı, iyi Mari ve Nikki gibi arkadaşlarım olmasaydı muhtemelen hâlâ yatakta olurum. Onlar her gün gelip beni yalnız bırakmayı reddettiler."

Parmaklarını birbirine doladı ve birleşen ellerini onun için sızlayan kalbine götürdü. "Bunu yaşadığın için üzgünüm," dedi, söylemek *istediği* şey yerine, eski sevgilisinin peşine düşmek ve ona aklının bir parçasını ve muhtemelen yüzüne bir yumruk ver.

"Bir de benim gizli korkum var. Wendy'nin yapacağından korkuyorum ..." Sertçe yutkundu. "Doğumda ölecek."

Onu kendine çekerek sıkıca sarıldı, rahatlamaları için ikisini de biraz salladı, ne diyeceğini bilemiyordu. *Her şey yoluna girecek* mi? Bunu kimse bilmiyordu.

Merak etmiyor musun? Ona asla bu şekilde patronluk taslamazdı.

"Mesele şu ki," dedi yüzünü onun göğsüne gömülü tutarak, "Wendy'nin endişelenmesi hakkında: Anlıyorum. Anlıyorum. Ama ..." Başını iki yana salladı. "Büyüdüğüm için mi, yoksa yavaş yavaş kendime geldiğim için mi bilmiyorum ama kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Hem içten hem dıştan. Ve Wendy bunu biliyor ya da bilmeli, her zaman onunlayım. Bu yüzden benden şüphe duymasına hiç gerek yok."

"Belki o da korkuyordur."

Yüzünü kaldırdı. "Ne için?"

"Kendi hayatı o kadar çılgınlaşıyor ki, senden bir parça kaybedebilir." "Buna neden olacak olan kendi hayatı değil, durduramadığı

benimkini yönlendirmeye çalışıyorum."

Dilini tutma konusunda gerçekten çalışması gerekiyordu, çünkü akışı engellemek istemiyordu. Onun hakkında, gerçek kadın hakkında daha fazla şey öğrenmek onu büyülüyordu. Büyüleyiciydi. Karmaşıktı. Güzeldi.

Ona uzun uzun baktı ve "ver" işareti yaptı. "Hadi dinleyelim." "Neyi dinleyelim?"

"Az önce söylediğim bir şey hakkında karşıt bir fikre sahipsiniz."

"Bu senin hayatın, Anna. Ben asla senin için onu yönlendirmeye çalışan kişi olmayacağım."

"Yine de söyle."

"O senin tek kan bağı olan ailen. Yaptığı şeyle ilgili bir sorunun varsa, kızgınlığının ilişkinizi koparana kadar içinde birikmesine izin vermek yerine ona söylemelisin." Durakladı. "Kardeşim yok ama annem vardı ve neredeyse birbirimizi büyüttük. O artık yok ama onu geri kazanmak için her şeyimi, *her şeyimi* verirdim, onunla bir kez daha tartışmak için bile olsa."

"Sence Wendy'ye benim hakkımda söylediklerini duyduğumu söylemeli miyim?" "Bence senin için doğru olan neyse onu yapmalısın."

Ona baktı, sonra başını salladı. "Onunla yüzleşmem. Zaten çok fazla stres ve endişesi var, bir de ben eklemeyeyim."

Wendy için korkmasından ve bu gerçeği bunca zamandır kendi yükü olarak saklamasından nefret ediyordu. Onunla ilgili pek çok şeyden etkilenmişti ama bu onun en sevdiği şey olabilir: ne kadar önemsediyi.

"Yani, gerçek olduğu ortaya çıkan bu bozuk para şeyiyle beni bir maceraya sürüklemeye çalıştığı için kızgın mıyım?" diye sordu. "Evet. Öfkeliyim. Ama gerçek şu ki, o doğduğumdan beri benim patronum olduğunu iddia ediyor. Bu durumu düzeltmiyor ama uzun zaman önce bir şeyler söylemeliydim."

"Anna." Nasırla pürüzlendirilmiş avucunu sırtından ensesine doğru kaydırды, parmakları saçlarına dolandı. Kız titredi, bu da adamın bunu tekrar yapmak istemesine neden oldu, ama önce, çünkü duyguları gömme konusunda onun kadar iyi değildi: "Bana bir söz ver."

Yüz ifadesi biraz temkinli bir hal aldı. "Söz vermiyorum."

Doğru. "Sadece bu: Bunu derinlere gömme. Sadece seni yiyip bitirir." Bir elini onun göğsüne koydu. "Beni önemsiyorsun."

"İstediyimden çok daha fazla. Ve biz burada duygulardan bahsederken, Benim gibi erkeklerin senin gibi kızlardan hoşlanmadığını söylerken ne demek istediğini bilmek istiyorum."

Derin bir nefes aldı. "Sana ilişki geçmişimi anlattım. Kalbimi verdim ve saklayacak kadar heyecan verici değildim."

Yüzünü avuçladı. "Bu onların kaybı, çünkü sen tanıdığım en heyecan verici, en büyüleyici kadınsın."

Anna bakışlarının onun gözlerinden ağzına düştüğünü hissetti, ki bunu tekrar kendi gözlerinde görmek istiyordu. Bunu kendi konuşmasını duymak istediğinden çok daha fazla istiyordu. Açıkçası, kendisinden ve duygusal bir hız treninde olmaktan oldukça yorulmuştu. Owen'la birlikteyken tüm duyguları

yerleşti. Sakinleşti. Daha önce hiç böyle bir Şey yaşamamıştı. Daha önce hiçbir Şeye bağımlı olmamıştı -belki dondurmaya- ama bir Owen Harris'e bağımlı olmak istediğini hissedebiliyordu. Onun adını söylemek için ağzını açtığı anda Harris de kendi adını fısıldadı.

Bakışları kilitlendi ve birbirlerine kenetlendiler; adamda, belki de kadının dikkate alması gereken nadir bir tereddüt vardı. Kendini dizginlemek için uzun süre ve çok çalışmıştı. Gevşemekten, kontrolü bırakmaktan hiçbir zaman iyi bir Şey ıkmamıştı. Her dürtüsünün peşinden gittiği o günler çoktan geride kalmıştı.

Uzun.

Gitti.

Hayır, hayır. Owen ne kadar seksi olursa olsun, hiçbir Şekilde onlara teslim olmayacaktı.

Ve Tanrım, adam olabildiğince seksiydi. Ama aynı zamanda tehlikeli bir yaşam tarzı olan bir adamdı.

maceracı tarafı. Neden yapsın ki? Kendisi için çalışmasını sağlamıştı.

Ama Anna için işe yaramadı.

Yine de bir Şekilde bu onu daha da çekici kılıyordu. Ellerini gömleğinin içine sokarak onu kendine çekmeye çalıştı.

Yalnızca o sağlam durdu, dudakları kadın daha fazla dayanamayana kadar onunkilerin üzerinde gezindi. "Kahretsin," diye fısıldadı onlara karşı. "Senden olması gerekenden çok daha fazla hoşlanıyorum." Ellerini onun saçlarının arasına kaydırarak milimetrelik bir boşluk bıraktı ve onu öptü. Adam başını kaldırdığında kadın titriyor ve ağır ağır nefes alıyordu.

"Ben de senden olması gerekenden çok daha fazla hoşlanıyorum," dedi sessizce. "Ama kendini savunmasız hissettiğin bir anda senden faydalanmayacağım. Bu gece pişman olacağın bir Şey olmadan önce gitmeliyim."

"Pişman olacağımı sana düşündüren nedir?" Hem söz konusu "Şey "in düşüncesiyle hararetleniyor hem de bir Şekilde havayı yumuşatmak istiyor, buna ihtiyaç duyuyordu. "Sen . . . kötü müsün?"

Bir gülümseme bekliyordu. Onun yerine gözleri kızardı. "Başka Őartlar altında olsa *beni dene* derdim. Ama şu an doğru zaman değil. Zor bir gün geçirdin, çok Şey yaşıyorsun. İhtiyacın var-"

"Bana gerçekten neye ihtiyacım olduğunu söylemeye çalışmayacaksın, değil mi?" Gözlerinde alaycı bir gülümseme belirip kayboldu. "Hayır."

Gülümseyerek karşılık verdi ve kendini tamamen ona doğru bastırarak nefes alış verilişindeki aksaklıktan heyecan duydu. Adam yüzünü ellerinin

arasına aldı, gözleri

Parmaklarının sert pedleri çene çizgisi boyunca kayarken onunkiler. "Seni istiyorum, Anna. Çok fazla, ama-"

"Aması yok," diye nefes aldı, ağzının bir köşesini, sonra diğer köşesini öptü, uzaklaşmasını engellemek için elini gömleğine soktu. "Bu gece kal," dedi. "Lütfen-"

Neyse ki ağzını onunkine yapıştırarak onu susturdu; artık konuşmak istemiyordu. Artık incinmiş ve ihanete uğramış hissetmek istemiyordu. Tek istediği buydu. Geri çekilerek dizlerinin üzerine kalktı ve Owen'la yüzleşmek için döndü.

"Bir planın var," dedi.

Söyledi. Ama şu anda anlatmak değil göstermek istiyordu, bu yüzden onun kucağına tırmandı. Ona Wendy'yle olanları anlatmayı beklemiyordu, ortaya çıktığında birine tahmin ettiğinden daha fazla ihtiyaç duyduğunda onun gelmesini de beklemiyordu.

Ona. Ona ihtiyacı vardı.

Ondan konuşmamasını istemişti ve o da konuşmamıştı. Sadece dinlemiş, kızın da ona verdiği şeyin bir kısmını ona vermek istemesine neden olmuştu.

O da öyle yaptı.

Adamın elleri kalçalarına gittiğinde, kalçalarının iç kısımları adamınkilerin dış kısımlarına yapışacak şekilde ona binmesi için onu yönlendirdiğinde, kadın ona doğru eğilmişti bile.

"Bana bu plandan biraz daha bahset," diye mırıldandı boğuk bir sesle, parmakları onun sırtında aşağı yukarı geziniyor, kıcını avuçluyordu.

Gülümseyerek, sıcak tenine ulaşmak için ellerini gömleğinin altına kaydırды. "Nihayet. Sonsuza dek elde edilmesi zoru oynayacaksın sanıyordum."

Güldü.

"Planım," dedi ona sırtarak, "düşünemeyelim diye ikimizin de aklını başından almayı içeriyor. Düşünmekten yoruldum."

Bir şey söylemek için ağzını açtı, ama ne olur ne olmaz diye kadın onu öptü.

Serbest bırakmaya niyetlendiği kelimeler sert, heyecan verici erkeksi bir iniltiye dönüşene kadar onu öptü. Nefes almak ve gömleğini çıkarmaya çalışmak için öpüşmeye ara verdiğiğinde, adamın dudakları günahkâr bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Benimle alay etme," dedi. Onun kıyafetlerini çıkarması gerekiyordu. Ona içinde ihtiyacı vardı.

Dün. "Burada mı, Anna?"

Evet, evet. Bin kere evet, lütfen. Tam burada, hemen şimdi.

Kızın meşgul ellerini kendi elleriyle yakaladı ve ağzı kızın çenesinden kulağına doğru kayarken kızın hayal kırıklığı içinde inlemesine neden oldu.

O

Adını öyle bir fısıldadı ki gözleri fal taşı gibi açıldı, çünkü adamın sesinin koyu kadife tınısı bile günahkâr bir baştan çıkarma gibi içinde yankılandı. İşleri kolaylaştırmaya çalışarak ellerini serbest bıraktı ve adamın gömleğini çıkarmaya çalıştı.

"Senin için yapabileceğim pek çok şey var," dedi. "Ama bunu aceleyle getirmek onlardan biri değil." Ona sıkıca sarıldı, 175 kiloluk yağsız kas ve yüksek motivasyonlu ve kararlı erkek testosteronu onu çevreliyordu. Kızın içini ürperten hınzır bir gülümsemeyle boğazından aşağıya doğru öpücükler kondurdu ve kızdan bir zevk sesi çıkardı.

"Bu sesi seviyorum," diye mırıldandı.

Ellerini adamın giysilerinin içine sokmuş, onu soymaya çalışıyordu.

"Owen." "Tam burada." Parmakları elbisesinin diğer askısını aşağı doğru itti.

ve küçük bir teşvikle, kumaş beline kadar kayd ve ona ve geceye karşı çıplak kaldı. "Mmm, ve tadın . . ." Başını eğerek, ortaya çıkardığı her şeyi öptü. "Ve özellikle böyle görünmene bayılıyorum."

"Merhametine sığınıyorum demek istiyorsun."

"Bunu tamamen yanlış anlamışsın." Adam tişörtünü çıkardı, kız ona takdirle bakarken bir an için afalladı. Onu daha önce de plajda üstsüz görmüştü ama bu etkisini azaltmamıştı.

Kollarını onun boynuna dolayarak, vücudunun sert düzlemlerine olabildiğince yaklaştı ama daha fazlasına ihtiyacı vardı, bu yüzden kot pantolonunu açmak için aralarına uzandı.

Birden durdu, gözleri özür diler gibiydi. "Anna, üzerimde hiçbir şey yok."

Adamın ne dediğini anlamak seks bağımlısı beyninin bir anını aldı. "Oh. Ben, um . . . Hap kullanıyorum. Ve diğer endişelere gelince, bunu bir süredir yapmadım. Çok uzun zamandır."

Onun yüzünü kavradı, kendi yüzü de ciddiye. "Aynı."

"Evet, doğru." Onu dürttü. "Unutuyorsun, senin fetihlerinden ikisiyle zaten tanıştım."

Gülümsedi. "İnanması zor olabilir ama benim için de uzun zaman oldu."

"Ne kadar sürecektir?"

"Altı ay, belki daha fazla."

Az konuşan bir adamdı ama bu az kelimeyi nasıl değerlendireceğini biliyordu. Derin bir nefes aldı ve onun parmak uçlarına konsantre oldu.

omurgasında aşağı yukarı geziniyor, ayak parmaklarına kadar hissettiği bir ateş bırakıyordu. Gözlerini açtı ve onun gözlerine baktı, bulmayı beklemediği bir şey gördüğünde kalbi sıkıştı.

Duygu.

Hamdı ve dile getirilmemişti ama kalbinin atışları kadar belirgindi. Adam dudaklarını onunkilere değdirdiğinde, kadın parmaklarını adamın saçlarına dolayarak onu kendine yakın tuttu. "Gecenin 'burada, şimdi' kısmına geçebilir miyiz?"

Alçak, seksi bir kahkaha atarak elbisesini kalçalarına doğru itti ve küçük siyah iç çamaşırlarını görünce içten bir inilti çıkardı. Adamın parmakları, nefes nefese kalana kadar ipeksi kumaşın üzerinden onu okşarken nefesi kesildi. Onlar

İyi bir pozisyon almak için kıpırdandılar, birbirlerine çarptılar, gülüştüler ve küfürleştiler. Sonunda, gidebildiği kadar derine inene kadar onun üzerine batmasına izin verdi. Kadın kalçalarını onunkilere doğru yuvarladığında, adamın başı geriye düştü, gözleri kapandı, yüzünde çığ bir zevk ifadesi belirdi.

"Yavaş," diye gürledi sesi.

Denedi. Gerçekten denedi. Ama kendini tutamadı ve görünüşe göre o da tutamadı. İkisi de aklını yitirene kadar birbirlerini sert ve hızlı bir şekilde aldılar.

Gözlerini açıp Anna'nın gözlerinin içine baktıktan sonra ona çarpık bir gülümseme verdi. "Bilesin diye söylüyorum, *senin* merhametine kalmışım Anna. Her zaman."

Aynı. Daha da şok edici olanı, gerçek doğasının ortaya çıkmasına izin vermesiydi. Az önce yaptıkları şey spontane ve biraz çılgıncaydı ve bunu o başlatmıştı. Merhaba. Merhaba. Bu oydu. Kötü etki yapan oydu. *O* olmuştu Ellerini kendine saklayamayan.

Ve yine de, söz verdiği gibi, hiç pişmanlık duymadı.

Hâlâ kanepede sarmaş dolaş oturuyorlardı ki sokaktan gelen yüksek sesli bir korna sesi onu yerinden sıçrattı.

Korna tekrar çaldı, kısa bir patlama daha ve ardından bir tane daha. "Kahretsin," diye mırıldandı Owen.

"Ne?"

"Turbo çok beklediğini hissettiğinde kornaya basıyor. Eskiden sadece koltuk yerdı ama başının belaya girmesinden bıktı. Korna onun yeni favori şeyi."

Anna gülerken, Owen elbiselerini tekrar giydi. Manzara oldukça harikaydı ve yumuşak bir kıkırdama duyduğunda gözlerini onun bedeninden ayırıp eğlenen bakışlarıyla buluştu.

"Ne?" dedi. "Bakmayı seviyorum."

Sırıttı. "Bildiğim iyi oldu-" Bir korna sesi daha, bu sefer daha uzun.

Owen tekrar küfrederek ayaklarını eski püskü koşu ayakkabılarının içine soktu ve yangın merdiveninin başladığı çatının kenarına doğru ilerledi. "Oh, ve, Anna? Ben de sana bakmayı seviyorum."

Ve sonra gitmişti.

Bölüm 14

Wendy yatakta uykusuz yatıyordu, zihni sanki geri kalanının bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi hareketlenmişti. Uzun zaman önce onu görmezden gelmemeyi öğrenmişti.

Bazen garip bir huzursuzluk hissi, bir şeylerin ters gittiği ya da yanlış olduğu anlamına geliyordu.

Ama ne olduğunu bilmiyordu. Sage, Rosemary ve Thyme -hmm, muhtemelen değil- hepsi oradaydı ve içinde harika vakit geçiriyorlardı. Nabzı normaldi.

Sorun ne olabilir ki? Hayden iş yerinden bir telefon almıştı. sistem çökmüş ve içeri girmişti. Muhtemelen bir süre geri gelmeyecekti. Ve Anna ... huh. Saat gece yarısıydı ve Wendy kız kardeşinin bugün onu aramadığını ya da mesaj atmadığını fark etti.

Kız kardeşi Radar mırıldanıyordu.

Kozasından çıkıp telefonuna uzandı ve Anna'ya "*İyi misin?*" diye mesaj attı. Hemen yanıt alamayınca -ki bu da başlı başına garipti çünkü Anna'nın her zaman yanında olacağına güvenebilirdi- soru işareti içeren bir mesaj attı. Ayak tırnak cilasının yontulup yontulmadığını merak ederek dikkatini dağıttı ama Anna'dan hâlâ yanıt alamayınca aradı.

Ve sesli mesajını aldım.

Daha sonra Find My uygulamasını kontrol etti ve Anna'nın evde, muhtemelen uyuyor olduğunu görünce rahatladı.

Ama hâlâ yaklaşmakta olan bir kıyamet hissi vardı. Bu da uyumanın neredeyse imkânsız olduğu anlamına geliyordu. Yemek muhtemelen yardımcı olurdu. Bu yüzden yataktan çıktı ve hızlıca bir şeyler atıştırmak için mutfığa gitti, ardından yatak odasına geri döndü. Bir sürü yuva inşa etmek ve yastık bükmek gerekti ama birkaç gün sonra

dakikalar sonra karaya oturmuş bir tekne gibi kucaklanmıştı ve nihayet uyumaya hazırды.

Neredeyse.

Ugh. Aptal mesane.

Tuvalete gidip yuvayı yeniden inşa ettikten sonra nihayet uyuyakalmayı başardı ve yalnız olmadığı anlamına gelen hava basıncındaki belirgin değişikliği hissedene kadar uyanmadı.

Hayden odadan geçerken neredeyse hiç ses çıkarmadı. Kapıyı geri çekti. selamlamak için göbeğini öpmek için battaniyeler. "Siz çocuklar annenizi yine yordunuz mu?"

Bebekler cevap olarak dürtüp kıpırdandılar. "Victoria, Ginger ve Mel sizi özledi," diye mırıldandı.

"Bebeklerimize Spice Girls'ün adını vermeyeceğiz."

Şaşkınlıkla nefesi kesildi. "Spice Girls'ün isimlerini biliyor musun? Siz kimsiniz ve kocama ne yaptınız?"

Yüzünü buruşturdu. "Anna'ya söyleyeceksin, değil mi?"

"Elbette arıyorum. Aslında, şimdi onu arayacağım-" Kısa kesti çünkü bir, Anna'dan hâlâ bir yanıt alamamıştı, iki, aniden bir şey hatırladı.

Dün gece Anna, Hayden'in eve geldiği saatte evden çıktığında dikkati dağılmıştı. Hayden içeri girmişti ve konuşuyorlardı ki yatağının üzerinde duran telefonundan bir ses duydu. Üç kısa bip sesi, bir arama kesildiğinde duyulan türden bir ses. At

O sırada yorgunluktan bir şey düşüneyecek kadar kendinden geçmişti.

Ama şimdi beyni hızla çalışıyordu. Çünkü Anna arabayla uzaklaşırken onu kısa bir süreliğine aramış ve Hayden'in geldiğini haber vermişti. Anna telefon bağlantısını kesmişti. Ama ya yapmadıysa? Ya yanlışlıkla onu tekrar beklemeye aldıysa? Wendy, Hayden'la ne hakkında konuştuğunu hatırlamaya çalıştı.

Lanet olsun.

Hayden'la *Anna* hakkında konuşuyordu.

Oh, Tanrım. Ne kadar endişeli olduğunu ve Anna'yı meşgul etmeye çalışarak tüm bu kâbusu nasıl başlattığını söylemişti.

Ya Anna onu duyduysa? Sakinleşti, çünkü gerçekten, şansı neydi ki? Ama kalbinin hızla çarpmasına bakılırsa şansı yüksekti. "Uh-oh."

Hayden kaşlarını kaldırdı. "Bu senin bir şey yaptım-kötü 'uh-oh'un. Ne yaptın sen?"

"Ben mi?" Karnına doğru büyük bir jest yaptı. "Bir şey yapabilecek gibi mi görünüyorum? Bu bir yanlış anlaşılma!" Tamamen kendi hatası olan çok büyük bir yanlış anlaşılma, ama suçunu kabul etmesine gerek yok. Henüz. "Bir saniye telefonunu ver."

Elini uzattı, sonra Wendy'nin kız kardeşinin numarasını tuşlayıp beklemesini merakla izledi. Ve tabii ki Anna cevap verdi, sesi kısık ve boğuktu, sanki onu uyandırmış gibiydi. "Yaşıyorsan," diye tersledi, "telefonuna cevap verirsin!"

Bağlantıyı kes.

Wendy, Hayden'ın telefonunu kulağından çekip ona baktı. "Vay canına."

"Ne?"

"Telefonu yüzüme kapattı!"

Hayden'ın telefonu çalmaya başladı. Elini uzatma hareketi yaparak parmaklarını oynattı, Wendy de öyle yaptı. "Hey," dedi, belli ki Anna'ya. Bir süre dinledi. "Hı-hı," dedi, gözleri Wendy'yi takip ederek.

Ruh-roh.

"Uh-huh," dedi tekrar.

Evet, bu kötüydü. Çok, çok kötüydü.

Hayden iç çekti. "Bugünlerde insanlar erkeklerin eşlerini kontrol etmeye çalışmasını hoş karşılamıyor ama bana daha fazla ayrıntı verirseniz ne yapabileceğime bakarım." Biraz daha dinledi. Ağzı asıktı. "Anlaşıldı." Bağlantıyı kesti ve Wendy'ye baktı.

"Ee?" diye sordu.

"Hiçbir şey yapmadığınızı söylediğiniz önceki ifadenizi gözden geçirmek ister misiniz?"

"Sana ne söyledi?"

"Bana hiçbir ayrıntı vermedi. Tek söylediği, bebekler, senin sağlığın ya da bebeklerin sağlığı söz konusu olmadığı sürece seninle konuşmaya hazır olmadığıydı. Onu aramanız ya da mesaj atmanız için tek neden bunlar. Aksi takdirde haberdar edilir. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var." Onu kendine doğru çekti. "Neden biraz zamana ihtiyacı var, Wen?"

Wendy burnunu çekti. "Dün geceki konuşmamıza kulak misafiri oldu."

Bir an sessiz kaldı, konuşulanları kafasından geçirdiği belliydi. Yüzünü buruşturdu. "Yani ... ona yer vereceksin, değil mi?"

"Sence ne kadar alana ihtiyacı var?"

"Wendy."

"Şaka yapıyorum. Onu rahat bırakacağım." Muhtemelen. Belki. Umarım . .
"Açıkçası, onun hakkında söylediklerimizi duymamış olmasını dilerdim."

"Biz mi?"

Nefesini içine çekti ve gözlerinin tekrar dolduğunu hissetti. Çünkü, kahretsin, o haklıydı. Hepsi onun suçuydu.

"Peki nasıl duymuş olabilir?" Hayden sordu. "O çoktan gitmişti. Bir şey için mi içeri geldi?"

"Hayır, çıkarken beni aradı ve geleceğini haber verdi. Telefonum yastığımdan kaymıştı ve ona kolayca ulaşamadım, bu yüzden aramayı kesmesine izin verdim. Aslında bağlantıyı kesmediğini, yanlışlıkla beklemeye aldığını tahmin ediyorum, ki bunu daha önce de yapmıştı. Sanırım hatasını fark ettiğinde aramayı beklemeye aldı ve ben de, bilirsiniz, onun hakkında bir şeyler söylüyordum."

"Yani, daha kötülerini de yaptın." Kızın şakağına bir öpücük kondurdu. "Ama eminim bir özrün yardımı dokunacaktır."

"Tam olarak ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Madeni para konusunda onu bir kaz kovalamacasına gönderdiğinden ve bir daha dönmemesini umduğundan bahsettin."

Söndü. "Gerçekten 'spiral' mi dedim?"

"Evet."

Tamam, bu kötüydü. Gerçekten kötüydü.

"Wen, bunu kabul et. Bunu onunla konuş, endişelendiğini ama onu asla bilerek incitmeyeceğini söyle."

İç çekti. "Bu durum hakkında benim kadar aşırı dramatik davranacak birini ararken, sağlam bir mantık ve muhakeme kullanmandan nefret ediyorum."

"Bebeğim." Ona doğru eğildi ve ağzını onunkine değdirdi. "Dinle, şu anda bu konuda yapabileceğin bir şey yok. Başka bir şey düşün. Bugün ne yaptın?"

"Bilmiyorum. Çok nefes aldım. Çok iç çektim. Çok işedim. Liste uzayıp gidiyor."

Sempatik bir şekilde gülümsedi. "Sana çok seveceğin bir şey getirdim. gibi." Bir anlığına ortadan kayboldu ve tepesinde krem şantiyle yapıştırılmış bir dağ çileği olan bir kekle geri döndü.

"Seni hiç bu kadar sevmemiştin," diye fısıldadı saygıyla.

"Umarım sana şekersiz olduğunu söylediğimde de böyle hissedersin." "Çatal."

Adam arka cebinden plastik bir çatal çıkardı ve kadın bir kahkaha attı. "Beni iyi tanıyorsun."

"İstiyorum." Adam gömleğini çıkardı ve kadın durakladı, çatal ağzının yarısına kadar geldi, adam duş almak için banyoya yönelirken manzaranın tadını çıkarmak için. "Oh ve hey," diye bağırdı onun geri çekilen ve çok seksi olan sırtına. "Ne oldu? daha kötü bir şey yaptım mı?"

Kafasını tekrar dışarı çıkardı. "Bu da şu retorik sorulardan biri mi?"

"Hayır, gerçekten bilmek istiyorum."

"Peki, onu arkadaşlık sitesi sandığın ama aslında ilişki sitesi olan bir siteye kaydettiğin zamana ne demeli?"

"O bir kazaydı!"

Başını salladı. "Ve onun için kötü olacağını bildiğin bir adamla onu tanıştırdın? Michael'la mı?"

"Onun için kötü olacağını bilmiyordum, eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Ve böyle olduğu için kendimi bok gibi hissediyorum. Başka bir şey var mı?"

"Telefonunun şarj aletini aldığı için ona bağırdığın, ama bir hafta sonra onu çantanın dibinde bulduğun ve ona hiç söylemediğin zaman."

Gah. Kendime not: Onun kötü bir kardeş olduğuna dair daha fazla örnek isteme.

Wendy kıpırdayan bebekler ve guruldayan bir mideyle uyandı. Kocasına uzandı ama orada değildi. Yine de çarşafı sıcağı ve duşun sesini duyabildiğini fark etti. Bu, kocasının onu uyandırmadan koşarak gittiği anlamına geliyordu ki bu bir ilkti. Adam ateşliydi ama kendi hayatını kurtarmak için sessiz olamazdı.

Uyanmış ve güne hazırlanıyor olması, umarım onu hemen doyurmak için planları olduğu anlamına geliyordu. O krep ve sosis hayalleri kurarken, adam banyodan çıktı, buhar etrafını sarmıştı.

Çıplak bir halde şifonyerine doğru yürüdü, tamamen doğaldı, kıyafetlerinin içinde olduğu kadar dışında da rahattı. Neden rahat olmasındı ki? Haftada birkaç kez arkadaşlarıyla basketbol oynuyordu, aynı zamanda bir hokey takımındaydı ve aktif bir şey yapmadığı günlerde koşuyordu.

İsteyerek.

Bogging. Ama ona bakması için güzel bir şey ve istediği zaman dokunması için daha da güzel bir şey verdiği kesin.

Ona baktı ve güldü. "Seks ya da yemek hakkında düşünüyorsun."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü ağzının suyu akıyor." Kız ciddi olma ihtimaline karşı çenesini kaydırınca sırttı. "Hangisi? Seks mi, yemek mi?"

"Tahmin et."

"Merak etmeyin. Krep ve sosis karşısında ne durumda olduğumu biliyorum." "Bu seni üzüyor mu?" diye sordu aniden endişelenerek.

Yumuşak bir kahkaha attı. "Bebeğim, bir numaralı adamın olduğum sürece her gün yemeğin yanında ikinci keman olurum."

Kalbi eridi. "Her zaman."

"O zaman iyi ki lokantadan paket sipariş etmişim. Krep ve sosis." Yatağın üzerine eğildi ve önce karnını, sonra da ağzını öptü. "Anna'dan haber aldın mı?"

"Hayır, ben de yalakalık yapmaya çalışıyorum. Hâlâ konuşmayı planlıyorum."

"Konuşma yapmak istemiyor. İlk içgüdünü dinle ve yalvar." Başının üstünü öptü. "Sonra görüşürüz."

Adam yatak odasını terk ettiğinde, arkasına yaslandı ve kendi kendine mırıldandı, "Seni seviyorum Wendy yok. "Güvende ol, Wendy." Olgunca, dilini yatak odasının kapısına doğru uzattı. "Beni eğlenceli bulduğunu biliyorum ama küçük bir romantizm seni öldürmez." Bunun tamamen haksızlık olduğunu biliyordu. O romantikti. Sadece sözden çok eylem adamıydı. Ama bazen bir kızın kelimelere ihtiyacı olurdu.

Yatak odasının kapısı açıldı ve sıcak, güçlü kolların arasına çekildi. Hayden onu dizleri bükülene kadar öptü. "Seni seviyorum, kendine dikkat et," dedi kısık bir sesle. Sonra sırttı, kızın at kuyruğunu şakacı bir şekilde çekiştirdi ve tekrar dışarı çıktı.

Sırttı ve Anna'yı aramak için telefonuna uzandı ama çevirmek yerine tereddüt etti. Arkasına yaslanıp gözlerini tavana dikti. Büyüme çağlarının çoğunda Wendy bebek bakıcısı, anne, baba, öğretmen olmuştu, Şartlı tahliye memuru ve Anna'yı ilgilendiren her konuda otorite. Ve her nasılsa, o bakmıyorken, Anna herkesten yüzde 100 bağımsız biri olarak büyümüştü.

Wendy de dahil.

Anna'yla bu ve daha pek çok şey hakkında konuşmak, ona sıkıca sarılmak, sözler vermek, özür dilemek ve arayı düzeltmek istiyordu ama hiçbir şey istemeyen Anna biraz yalnız kalmak istemişti.

Ve Wendy, kız kardeşini geri almak için bir şans istiyorsa, buna mecbur kalacaktı.

Bölüm 15

Owen, gölde mehtaplı bir gece ve çıplak bir Anna'yı içeren erotik bir rüyadan, telefonu komodininin üzerinde vızıldamaya başladığında çekildi. Saat sabahın altısıydı ve arayan rüyasındaki kadındı.

"Uyandırdıysam özür dilerim," dedi Anna.

Bir elini yüzüne götürdü ve şehvetli sisi üzerinden atmaya çalıştı. Turbo, yüzünü yalamak için vücuduna tırmanarak ona yardım etti. "İyi misin?" diye sordu Anna'ya, nazıkçe ittiği köpeğe değil.

"Bir sorum var," dedi.

Rüyasında onun da bir sorusu vardı; vücudunda aşağıya doğru öpücükler konduruyor ve dudaklarının her dokunuşundan sonra ona yaptıklarından hoşlanıp hoşlanmadığını soruyordu.

"Yani?" diye sordu.

Sorusunu kaçırmişti ve rüyayı uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı. "Bu telefon işinin nasıl yürüdüğünü anladığından emin değilim," dedi.

"Kelimeleri gerçekten kullanmalısınız."

"Belki de kelimelerimi başka şeyler için kullanmayı tercih ederim."

"Ah, demek ki günlük belirli bir kelime sayınız var. Biliyordum." Sesinde şimdi bir eğlence vardı. "Ne kadar? Yüz mü? İki yüz mü?"

Gülümsedi. "Anna."

"Bir."

Güldü.

"Oh, kahretsin," dedi. "Gitmeliyim, diğer hattım kapanıyor."

"Sorunuz-"

Ama o gitmişti.

Birkaç saat sonra gölde çalışırken aniden çıkan sert bir rüzgâr onu kürek sörfünden düşürüp yüzüstü suya düşürdüğünde hâlâ onu düşünüyordu.

Yüzeye çıktığında Ky o kadar çok gülüyordu ki neredeyse kendi tahtasından düşüyordu. "İyi misin prenses? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Ky'ye orta parmağını uzattı ve sörf tahtasına geri tırmanarak göz alabildiğine uzanan suda beliren vahşi beyaz dalgalara baktı. On beş deniz mili olmalıydı, ki bu kesinlikle günlük hava durumu notunda yoktu. Ama Tahoe böyleydi işte - hava durumu konusunda öngörebileceğiniz tek şey tahmin edilemez olduğuydu.

Bir saat önce sona eren bir kano dersi vermişlerdi ve şimdi yeni tahtaları deniyorlardı. "Birisi ne yaptığını düşünmüyordu," dedi Ky. "Birinin aklı çok uzaklardaydı. Muhtemelen onu tepetaklak eden ve içini dışına çıkaran kadında -tıpkı o son rüzgâr gibi rüzgar."

Owen gözlerini devirdi. "Ortağımın kıcını nasıl tekmeleyip kıyıya geri getireceğimi düşünüyordum ki öğle yemeği ısmarlamak zorunda kalsın."

"Sıra sende. Üç, iki . . ." Ve Ky havalandı.

"Hileci!" Owen bağırdı.

Binlerce kez yaptıkları gibi, çılgın dalgaları ellerinden geldiğince takip ederek sahile doğru koştular. Ky, Owen'ın bir tahta boyu önünde, arkasına dönüp kendini beğenmiş bir ifadeyle ona baktığında, Owen sırtıttı. Ky'nin kendini beğenmiş gülümsemesi arkasını döndüğünde soldu ama artık çok geçti.

Yüzüne doğru büyük bir darbe aldı ve fırladı. Owen o kadar çok güldü ki, tutunmak için dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı.

Ky kekeleyerek yüzeye çıktı. Owen tekrar ayağa kalkıp yanından geçerken, "Bunu yapmak istemiştin," dedi.

"Hey, kardeşlik kurallarına ne oldu!" Ky arkasından bağırdı. "Kardeşin düştüğünde duracaksın!"

"Eğer 'kankan' hilekârsa olmaz!" Kıyıya yaklaştıkça sırtıyordu. Ky satın almak zorunda kaldığında öğle yemeğinin tadı hep daha güzel olurdu-

Ky onun yanına geldi ve Owen'ı uçarak yakalamak için tahtasından fırladı. Daha sonra birbirlerini boğmaya çalışarak on dakika geçirdiler, bu durum kahkahalarıyla daha da kolaylaştı çünkü her ikisi de ağızları açık bir şekilde bir dalgaya yakalanmaya devam ettiler. Neyse ki Owen biraz daha iyi bir yüzücüydü ve rüzgârın etkisiyle sörf tahtasına geri dönmeyi başardı.

Öldü. "*Ciddi
misin?*"

Ky ona yaklaşırken sırtıttı ve Owen hayatı buna baēlıymıř gibi kürek çekmeye başladı. Ky'den yarım saniye önce sahile varmıştı. Muhteşem bir yaz güneşinin altında oflayıp puflayarak uzandılar.

"Tamamen şans," diye iddia etti Ky. "Kendine bunu söylemeye devam et."

Kurulanıp tahtaları kilitledikten sonra nefes almak için bir süre sahilde oturdular. "Bir şişe ışıltılı bir şeyle, bu bir tarih," dedi Ky.

"Tipim deēilsin."

"Kumral saçlarım ve güzel kahverengi gözlerim olmadıēı için mi?" Ky sırtarak sordu.

"Çünkü sen bir aptalsın." Ama şimdi Anna'yı düşünüyor, ona Will'in ziyaretinden söz ettiēinde yüzünde beliren ifadeyi hatırlıyordu. Sesi sakindi ama vücut dili hiç de öyle deēildi. Will onu korkutmuştu. "Bu işi bırakmayı düşünüyorum.

Kayıp paralar ve kolyeyle ilgili her şey," dedi. "Anna için tehlikeli olmaya başladı."

Ky şaşırmış görünüyordu. "Onu senin kadar tanımıyorum ama bundan nefret edeceēini biliyorum, dostum." Owen'ı inceledi. "Ve belki de bu onun için o kadar da sizin için olduēu gibi?"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Ky öyle makul bir ses tonuyla konuştu ki Owen onu yumruklamak istedi, "Yani, bence geri çekilirsen kendini daha güvende hissedersin çünkü o zaman onu hayatında tutup tutmamaya karar vermek zorunda kalmazsın. Ki ikimiz de bunu istediēini biliyoruz."

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

Ky gülümsedi ama çabucak soldu. "Bak, ikimiz de uzun zamandır yalnızız.

Kimsenin umursamamasına alışkınız. O senin için iyi."

Owen başını salladı. Mesele bu deēildi. Önemli olan, kendisinin ve teyzesinin iyiliēi için onu bu davayı çözmeye zorlamış olmasıydı. Ve şimdi psikopat Will'i kıcından yakalamıştı. Duygularının yoluna çıkmasına izin vermişti ve şimdi kız tehlikedeydi, bunu iliklerinde hissediyordu. "Sami'yi seviyor musun?"

Ky'nin kafası döndü ve Owen'a sanki ikinci bir kafası çıkmış gibi baktı. Boynuzları olan. "Ne?"

"Ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum ve sorun değil. Onun da sana karşı hisleri var."

Ky far ışığında geyik gibi kalmıştı. "Ama sen iki-"

"Birbirimiz için iyi değildik ve duygularımız hiçbir zaman arkadaştan öteye gitmedi," dedi Owen. "Sorun değil. Sen onun için iyisin. Onu önemsiyor musun?"

Ky bir kez göz kırptı, bir baykuş kadar yavaştı. "Cidden bunun hakkında konuşacak mıyız?"

"Evet."

Ky içini çekti. "İyi. Evet. Evet. Onu önemsiyorum."

"Ve onu koruyacaksın, değil mi? Uzaklaşmak anlamına gelse bile? Çünkü onu seviyorsun."

"Anna'ya aşık olduğunu mu söylüyorsun- Kahretsin." Ky ellerini yüzünde gezdirdi, nefesinin altında küfretti. "Bak dostum, bir dahaki sefere duygusal bir çöküş yaşamaya karar verdiğinde bana mesaj at ki hasta olduğumu söyleyebileyim."

"Erime değildi," dedi Owen ama kendi kendine konuşuyordu çünkü Ky ayağa kalkmış ve uzaklaşıyordu.

Ve belki de bu bir erimeydi. Ya da onun gibi bir adamın olabileceği kadar yakındı. Tam merkezin ön kapısından içeri girerlerken Ky'ye yetişti. Turbo girişteki yatağından sıçradı ve Owen'a doğru koştu, tüm arka tarafı kıpır kıpırdı, kuyruğu havayı kırbaçlıyordu. Bir kez salladığında kuyruğunu kapı aralığında o kadar sert sallamıştı ki sert ahşap çerçeveye takılıp kırılmıştı. Bu onun heyecanını azaltmamıştı, sadece girişlerde sallamamaya dikkat ediyordu.

Owen yere çöktü ve kollarını açtı. Turbo hemen kollarına atıldı ve onu çenesinden alnına kadar yaladı. "Seni yanımda götüremediğim için üzgünüm." Turbo kürek sörfü yapmayı çok severdi. Tahtanın ön tarafına oturmuş, rüzgâr yüzüne vuruyor, ağzı sırtıyor, dili dolanıyordu. "Rüzgar çok fazlaydı.

Belki yarın."

Bu ona bir bağışlanma daha kazandırdı.

Sami orada durup küçük bir gülümsemeyle olanları izledi. "Onu yürüyüşe çıkardım. Cooper onu o kadar korkuttu ki onu kucağıma almak zorunda kaldım."

Cooper sırlıslık 8 kiloydu, kakadu ve şeytan karışımı bir şeydi. Yandaki tekne tamircisinin evinde yaşıyordu ve Turbo'ya dehşet saçmaya bayılıyordu. Her şey geçen yıl Cooper'ın donmuş bir teknenin etrafında daireler çizerek koşmasıyla başlamıştı. yerinde duran Turbo, büyük köpeğin topuklarını ısıırıyordu. Sonunda Turbo

bir bacağını kaldırdı ve küçük adamın üzerine işedi.

Hiç unutmayan. "O senin için çok ağır."

"Affedersiniz," dedi Sami, hakarete uğramış bir ifadeyle. "Ağırılık çalışıyorum. Senin köpeğini kaldırabilirim. Kıçını da tekmeleyebilirim. Belki şu anda değil çünkü onu ikinci kez olukların üzerinden kaldırmak zorunda kaldım. geri."

Turbo bir iç çekti.

"Sorun değil," dedi Sami ona. "Seni hâlâ seviyorum." Çocuklara döndü. "Yerel izci kız grubu bir ay önce düzenledikleri rafting gezisi için burada ve programda kimse yok. Hem Braden hem de Antonio müşterileriyle dışarıda. Siz iki ahmak hanginiz götüreceksiniz?"

Owen ve Ky ro-sham-bo yaptı ve Owen kaybederek inledi. İş harikaydı ve her müşteri onlar için önemliydi, ancak on iki altıncı sınıf kızını nehirde iki saatlik bir geziye çıkarma fikri kesinlikle eğlenceden çok işe yönelikti.

Telefonu çaldı ve bir bakışta tamamen başka bir nedenden dolayı inledi. Arayan teyzesinin bakıcısıydı.

"Ruby zor bir gün geçiriyor," dedi Nan telefonu açtığında. "Üzgünüm ama bu olay olduğunda seni aramamı istemiştin."

"Üzülme, kesinlikle aramanı istedim, bu yüzden teşekkür ederim. Neler oluyor?"

"Bugün kahvaltıda karşılaştığı herkese Noel Baba'nın odasına girip bir şeyler çaldığını söyledi."

Bu ilk kez olan bir şey değildi. Ruby'nin orada değerli bir şeyi yoktu, tüm eşyaları hâlâ evindeydi. Bir elini yüzünde gezdirdi.

"Her şeyi hallettik," dedi Nan. "O güvende ve başka hiçbir sorun yok. Sadece bilmeni istedim."

"Minnettarım." Bağlantıyı kesti, sonra bir süre orada durup Telefonu. Ruby'nin karşısına çıkan her sorunla nasıl başa çıkacağını bilen insanlar tarafından bakıldığı için ne kadar şanslı olduğunu biliyordu ama yine de bunu kendi başına yapamamak, başkalarına güvenmek zorunda kalmak çok zordu.

"Sorun nedir?"

Kafasını kaldırdığında Ky ve Sami'nin hâlâ orada durduğunu ve endişeli göründüklerini gördü. Yapmak istediği en son şey bu konu hakkında konuşmaktı. Hayır.

Çünkü bu onun için çok zordu. Ama büyük teyzesi o kadar gururlu bir kadındı ki, şimdi onun hayatının nasıl olduğunu paylaşmak ona ihanet gibi geliyordu.

"Görünüşe göre zor bir sabah geçirmiş. Yine hikâyeler uyduruyor. Gidip onu görmem gerekecek."

"Anlıyorum," dedi Ky ve sonra içini çekti. "Tamam. Rafting gezisini kabul edeceğim. Ama bana borçlusun."

Sami Ky'ye, "Ben her şeyi hazırlayacağım," dedi. Owen'a sarıldı ve uzaklaştı.

Ky onu izliyordu. "İyi misin dostum?"

"Evet." Başını iki yana salladı. "Herkes Noel Baba'nın odasına girdiğini ve ondan bir şeyler çaldığını söyledi."

Ky alçak sesle sempati dolu bir ıslık çaldı.

"Başka neler uydurduğunu merak ediyorum."

"Soruşturmanın yanlış tarafında olduğunu mu düşünüyorsun?"

Cidden merak etmeye başlamıştı. Anna gerçekler ve mantıkla hareket ediyordu ve bunu ifade edebileceğinden çok daha fazla takdir ediyordu. "Anna babasının bu işte parmağı olduğunu düşünmüyor ve ben de aynı şeye inanmaya başlıyorum."

"Gerçekten dikkatini çekti, değil mi?" Owen gözlerini kıstı.

Ky ellerini kaldırdı. "Hey, dostum, seni güldürebilen ve onun kadar zeki ve seksi bir kadın var mı? Buna tutunsan iyi edersin."

"Bunu tartışmayacağız."

"Oh, çünkü zaten duygusal çöküntü yaşadın ve şimdi iyi misin?"

"Çünkü senin koca bir ağzın olduğunu hatırladım. Altıncı sınıf öğrencisi gibi dedikodu yapıyorsun."

Ky sırtıttı. "Yanlış yönlendirme olarak aptalca hakaretlere başvurmayalı uzun zaman oldu."

"Bu Ruby hakkında."

"Uh-huh."

Sami geri geldi ve Ky'yi işaret etti. "Onu dürtmeyi bırak."

Ky güldü. "Hadi ama, o ve Anna hakkında daha fazla bilgiyi en az benim kadar istediğini biliyorsun."

"Şey, tabii ki," dedi. "Ama biliyorsun ki sen ne kadar zorlarsan, o da o kadar susacak." Ofis telefonu çaldı ve kadın içini çekti. "Not al," dedi Ky'ye ve onları yalnız bıraktı.

Ky Owen'a baktı. "Not almayacağım, yani beni öldürürse suç sende."

"Bu Anna ve benimle ilgili değil. Ruby ile ilgili. Artık onunla gerçeği kurgudan nasıl ayıracağımı bilmiyorum. Ve onun da bildiğini sanmıyorum. Bunu kendisi için asla istemez."

Ky'nin ifadesi ciddileşti. Owen ve Sami dışında bir ailesi yoktu. En azından birlikte anılmak isteyeceği bir ailesi yoktu. "Sana sert davranıyor, bazen de düpedüz zalim oluyor."

Owen başını salladı. "İşte bunama bu."

"Yine de pek çok insan senin gibi adım atmaz. Onu çevredeki en iyi destekli ve hafızalı bakım tesislerinden birine yerleştirdiniz ve borçlarını ödemek için sigorta şirketiyle sürekli savaşıyorsunuz. Onların karşılamadığını da sen karşılıyorsun. Ayrıca eviyle de sen ilgileniyorsun. Daha ne yapabilirsin ki?"

Bilmiyordu ama yeterli gelmiyordu. "Babam annemi temizleyip gittiğinde, Ruby beni ve annemi sokaktan aldı, tamamen parasız ve evsizken bize destek oldu. Bu, hayatımızın gidişatını sonsuza dek daha iyiye doğru değiştirdi. Ona borcumu asla ödeyemeyeceğimi hissediyorum."

Ky şaşırmış görünüyordu. "Senin hakkında her şeyi biliyorum ama bunu bilmiyordum.

-Babanızın sizi temizlediğini ya da evsiz kaldığınızı."

Owen omuz silkti. "Hakkında konuşmak bir yana, düşünmek bile istemediğim bir şey."

"Bazen konuşmak işe yarar," dedi arkasından biri.

Turbo, yere çömelip kollarını köpeğine en iyi arkadaşlarmış gibi dolayan Anna'yı selamlamak için ayağa fırladı. Owen'ın onu gördüğünde hissettiği rahatlama şok edici derecede güçlüydü. Aralarındaki kimyayı bir kenara bırakmaya çalıştığı bir sürü duyguyla mücadele ediyordu. Birlikte uyurlarsa her şeyin biteceğinden o kadar emindi ki.

Ama onu orada dururken görünce yanıldığını anladı, çok yanıldığını. Ona duyduğu çekim her zamankinden daha güçlüydü, belki de yakınlaştıkları için.

Solmuş bir kot pantolon, Tahoe Gölü rengine bir atlet ve eski püskü bir spor ayakkabı giymişti. Elinde nefis kokan bir çanta vardı ve adamın rahatlaması, ruhunun derinliklerindeki her köşeye yayılan bir sıcaklığa dönüştü.

Her nasılsa, her zamanki tipi olmayan, her fırsatta ona meydan okuyan bu kadın . . . onu rahatlattı. Bundan da öte, uzun zamandır ilk kez gerçekten ayaklarının yere bastığını hissetti.

Ona yönelttiği "hey", köpeğine verdiğiinden çok daha sessiz bir selamlama olsa bile. "Merhaba," dedi anlamsızca.

"Hey," dedi Ky, neşeli bir şekilde, bir kulaktan diğerine sırtarak. "O da tam seni düşünüyordu."

Anna önce Owen'a, sonra Ky'ye baktı. "Nasıl anladın?"

"Yüzündeki o aptal ifade, her şeyi ele veriyor."

Anna güldü.

Owen gözlerini ondan ayırmadı. "Ky." "Öyle mi?"

"Git başımdan."

Ky sırttı ama uzaklaştı.

Owen Anna'ya gülümsedi. Sonra Ky'nin haklı olduğunu fark etti. Yüzündeki aptal ifadeyi tam anlamıyla hissedebiliyordu. "Kahretsin, hâlâ orada, değil mi? Geçen gece eve geldiğimde fark ettim ve hâlâ geçmedi."

Kadın yine güldü ve adam bu sese bayıldı. Onun da çatıda olanların her saniyesini kendisi gibi defalarca tekrarlayıp tekrarlamadığını merak etti. Öyle olduğunu umarak eğildi ve onu usulca öptü.

O da onu öptü, sonra alt dudağını dişleyerek ona baktı. Evet. Tekrar oynuyordu.

Ve sonra, ikisi de kronik aptal oldukları için, bir süre daha birbirlerine baktılar.

"Bir sorunuz vardı," dedi sonunda.

"Öğle yemeği için müsait olup olmadığınızı öğrenmek istedim. Olma ihtimalini düşünerek geldim. Yemek getirdim." Tereddüt etti. "Bu bir özür yemeği."

Will ile restoranda buluştuktan sonra söylediğim şeyler."

Doğru ya. Dünyanın en güzel öpücüğünü paylaştıklarında ve sonra o öpücüğü aldığında ...

"Geçen gece özür dilemek istemiştım ..." Yarım bir gülümseme verdi.

"Ama dikkatimiz dağıldı."

Sahip olduklarını. "Seninle öğle yemeği yemeyi çok isterim," dedi Owen.

"Ne yazık ki fazla vaktim yok, teyzemi görmeye gitmem gerekiyor."

"Anlaşıldı."

Dışarı çıktılar ve Owen, Turbo'yu sokağın karşısına -ve ızgaraların üzerinden göle- taşımak için itinayla kucağına aldı. Köpeği yere bıraktığında Anna'yı başını sallarken ve gülümserken buldu.

"Sana söyledim, her şeyden korkuyor," dedi Owen. "Özellikle küçük şeylerden, küçük köpekler gibi. Ve kediler. Oh, ve meyvelerden." Owen başını salladığında

güldü. "Şaka bile yapmıyorum. Bir muz ya da elma çıkarırsa onu eve kadar taşımak zorunda kalacağım."

"Meyve yok, söz veriyorum," dedi Turbo'ya, hepsi yan yana kumlara oturup sıcak günü serinleten hafif rüzgar eşliğinde piknik yaparken. Anna ev yapımı burrito getirmişti ve adam inleyerek onları yedi. "Sen iyi bir aşçısın."

"Wendy'den öğrendim. Bunu çok sık yapmıyorum, kendin için yemek yapmak o kadar eğlenceli değil."

Ona gülümsedi. "İstediğin zaman benim için yemek yapmaktan çekinme. Eğer barbekü ya da peynirli makarnaya hayır demezseniz, bu iyiliğinize karşılık bile veririm. Mutfak becerilerim bu kadar."

"Makarna ve peynir en sevdiğim yiyeceklerden biridir." Elini ağzına götürdü. "Şimdi fark ettim. Sanırım yüzümde aptal bir gülümseme de var."

"Evet, öylesin." Tanrım, ona bayılıyordu. "Sadece senin üzerinde çok tatlı."

"Sözünü geri al," dedi gülerek. "Ben sevimli değilim. Sevimli olmayı reddediyorum." "Eğer yardımı olacaksa, sen de çok seksisin."

"Yani, buna kızgın değilim." Uzun bir süre ona baktı. "Ne?"

"Sana teyzeni ve iyi olup olmadığını sormak için nazik bir yol bulmaya çalışıyorum."

Bu basit ifade onu erittiye, hisleri yüzeye çok yakındı. "Kibarlığa ihtiyacım yok," dedi.

"Senin için çok şey ifade ediyor," dedi. "Ve şimdi nedenini biliyorum. Babanın sana yaptıklarından nefret ediyorum. Sen ve annen böyle bir şey yaşadığınız için çok üzgünüm. çok."

"Gerçekten çoğunun farkında bile değildim. İşte o kadar iyi bir anneydi." Başını iki yana salladı. "Kahretsin, bu kadar yoksul olduğumuzu bile bilmiyordum. Ta ki ben büyüylene kadar."

"Onu çok özlüyor olmalısın."

"Her gün."

Bakışları kilitlendi ve adam onun, diğerlerinin aksine, anladığını biliyordu. Yüksek rakımlı, sıcak güneş onları yukarıdan ısıtırken, altlarındaki kum onları serin tutuyordu. Yüzünü güneşe döndü, gözleri kapalıydı, ayaklarının dibindeki suyun sesini duyuyordu ve kendini huzurlu hissediyordu. Hayatını olduğu gibi sürdürmeye çalıştı. Mümkün olduğunca baskıdan uzak, ama onun da belirttiği gibi, işi yürütmenin stresli yanları vardı, özellikle de sadece o olmadığı için. Ky ona güveniyordu ve

Çalışanları da öyle. Ama burada Anna'yla otururken, bunların çoğu kayboldu ve onu rahat bıraktı. Mutluydu.

"Teyzen harika bir insana benziyor," dedi.

"Öyle. Hayatta sahip olduklarından daha iyisini hak ediyor."

"Onun tek akrabası sen misin?"

"Evet. On altı yaşındayken evlendi ama kocası sadece birkaç yıl sonra öldü. Depresyona girmek yerine zamana meydan okuyarak kendine bir iş ve ev buldu ve hayatını istediği gibi yaşadı."

"Yeniden evlenmedi ya da çocuk sahibi olmadı mı?"

"Hayır, yine de bana hep kendi çocuğuymuşum gibi davrandı. İsteddiği ama asla sahip olamadığı çocuğu."

"Onun hayatında olmasına çok sevindim."

"Ve Wendy'ye sahip olduğun için mutluyum." Gözleri onunkileri tuttu. "İkimiz de çok şey kaybettik. Belki de çok fazla."

"Her zaman beni herkesten farklı kıldığını düşünmüşümdür."

"Bu da insanları içeri almayı zorlaştırıyor."

Gözlerini ona dikti. "Aynen öyle." Suyu doğru baktı. "Aslında, benim durumumda, daha çok onları dışarı itiyorum."

Omuz silkti. "Çünkü tek başına olmak, çok uzun süre kalıp yaralanmaktan daha güvenlidir."

"Evet." Kısa, sempatik bir kahkaha attı. "Birkaç hafta önce, ortak bir noktamız olacağını asla düşünemezdim."

"Ben de."

Derin bir nefes aldı. "Bilmen gereken bir şey var."

Lanet olsun. O günün gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu bilmeliydi. "Uh- oh."

Ağzını açtı, sonra kapattı. İki kez. Turbo, onun ani gerginliğini açıkça hissederek bir kucak köpeğiymiş gibi kucağına tırmandı ve çenesini yaladı. "Sorun yok," dedi aptal köpeğine, kollarını ona dolayarak. "Sadece sahibine beni alt üst ettiğini ve içimi dışına çıkardığını söylemem gerekiyor. Benim için ona söyleyebilir misin?"

Turbo tekrar çenesini yaladı.

Owen'ın kalbi sıkışmıştı. "Sırrın ikimizin arasında güvende," dedi sessizce. "Peki ya Anna? Aynı şekilde."

Turbo'nun koca kafasının üzerinden onun bakışlarıyla buluştu. "İçgüdülerim bana senin tehlikeli olduğunu söylüyor."

Onu kendine çekti, sarıldı ve sarılırken çıkardığı alçak, mutlu sesin tadını çıkardı. "Peki ya kalbin?" diye sordu. "Kalbin sana ne söylüyor?"

"Mesele de bu. Sessizliğe gömüldüm." Elleri onun üzerinde sıkılaştı. "Şimdi bedenim mi? Vücudumun söyleyecek çok şeyi var - en çok da 'daha fazla, lütfen'." Adam gülünce kadın da gülümsedi. "Henüz kimi dinleyeceğime karar vermedim."

"Karar verdiğinizde bana haber verin."

Arka cebinden telefonu çaldı. Görmezden gelerek, telefonunu almadı. ellerini onun üzerinden çekti. Aslında, parmakları biraz keşfediyordu ve adam durmasından korktuğu için nefes almaya bile cesaret edemiyordu.

Telefonu çalmaya devam edince adam geri çekilmeye başladı ve kadın parmaklarını sokup onu daha sıkı kavradığında şaşırdı. "Anlamıyorum," dedi.

Kadının çenesini kaldırdı ve aniden stresle dolan gözlerine baktı. "Neler oluyor?"

Başını onun göğsüne yasladı. "Hayat."

Başının arkasını avuçladı ve onu kendine yakın tuttu. "Daha açık konuşabilir misin? Wendy'nin sana ulaşmaya çalışmadığını nereden biliyorsun?"

"Onun için özel bir zil sesim var. Aramalara ve mesajlara gelince, onlar Will'den." Adam gerildiğinde başını kaldırdı. "Onunla konuşmak istediğine emin misin? biliyor musun?"

"Kesinlikle," dedi suratsızca.

"Arayıp mesaj atıyor, parayı görmek istiyor."

İçten içe öfkелendiği pek görülmüş şey değildi ama Will içindeki bu duyguyu ortaya çıkarmıştı. "Onunla konuşacağım."

"Hayır." Onun elini tuttu. "Teklifiniz için minnettarım ama ben kendi başımın çaresine bakarım."

Konuyu tartışmak istedi ama yapamadı. İnanılmaz derecede kendine güvenen, dirençli ve güçlü bir kızdı. Ona inanmadığını düşünmesine izin veremezdi. Bu da, her ne kadar nefret etse de, yardım isteyene kadar beklemek zorunda olduğu anlamına geliyordu. "Çok dikkatli olacaksın ve bana ihtiyacın olursa haber vereceksin, değil mi?"

Gülümsedi. "Söz veriyorum, baltalı bir katil ortalıkta dolaşırken bodruma tek başına inen aptal bir kız olmayacağım." Ayağa kalktı ve kot pantolonunun paçalarını fırçaladı. "Şey, bu çok acı verici değildi. Normalde özür dileme konusunda berbatımdır."

Owen güldü. "Özür dilemedin." "Evet, diledim."

"Hayır, yapmadın."

Kıpırdamadan durdu, sonra konuştuklarını zihninde tekrar gözden geçirdi. "Söyledim. Geçen gün söylediklerim için üzgün olduğumu söyledim."

"Hayır, bunun için özür dilemeye geldiğini söyledin ama aslında bunu yapmadın."

"Oh. Peki o zaman." Onu ayağa kaldırdı ve aralarında hiç boşluk bırakmadan içine girdi. "Ben ..." Adamın başını kendi başına doğru çekti. "Çok üzgünüm. . ." Ağzını onunkinin bir köşesine değdirdi. "Söylediğim şeyler için..." Ve sonra ağzı diğer köşeye dokundu. "Açken söylediklerim için."

Bir eli kızın saçlarına dolanmış olan adam, onu kendine doğru çekip dudaklarını kızın dudaklarının üzerinde gezdirirken kabaca güldü. "Benimle dalga geçiyorsun." Onu hafifçe öptü, sonra o kadar da hafifçe değil, kendi alay etme versiyonu, yumuşak bir inilti çıkardığında gülümsedi.

"Bunu bilerek yaptın." "Sen başlattın."

"Hayır, kişisel alan baloncuğuma girdiğini ve bana o seksi bakışı attığını çok net hatırlıyorum."

Gülümsedi. "Ne yani, dudakların kazara benimkilere mi değdi?"

Ellerini havaya kaldırdı. "İşte bu yüzden çalışmıyoruz. Kimin kimi öptüğü konusunda bile anlaşıyoruz. Davayı çözdüğümüzde bu işin biteceği konusunda anlaşmış olmamız iyi bir şey."

Öyle miydi? Kitabında yazmıyor.

"Teyzene gitmen gerekiyor," dedi. "Benim de işe gitmem gerek."

Onu arabasına kadar götürdü. "Yemek için teşekkürler. Ve öpücük için."

Kadın homurdandı ve sonra ona isteksiz bir gülümseme verdi. "Zıt taraflarda olsak bile bunu benimle yaptığın için teşekkürler."

"Öyle miyiz?"

Durakladı. "Öyle değil mi?"

"İkimiz de adalet ve hakkaniyet konusunda tutkuluyuz. Burada yapmaya çalıştığımız şey de bu, değil mi? Gerçeği bulmak? Gerçeğin ne olduğu önemli değil mi?"

"Evet." Başını salladı. "Sen ve Ruby için."

"Ben değil," dedi. "Bu Ruby ile ilgili, bu da onu duygusal bir ihtiyaç haline getiriyor, çünkü geri almanın onu rahatlatacağını düşünüyorum. Sadece birinin ondan faydalanmasından nefret ediyorum."

"Biliyorum. Ben de." Bir süre gözlerini kaçırdı, sonra onun bakışlarıyla buluştu. "Wendy hâlâ babamızın masum olduğuna yüzde yüz inanıyor."

Vücudunun her bir çizgisindeki endişeyi gördü. "Peki ya sen?"

Başını iki yana salladı. "Kanıtlar ikinci dereceden ama görünüşe göre artıyor ..."

Owen onun için üzülmüyordu, gerçekten. Babasıyla ilgili güzel anıları bu soruşturma yüzünden lekelenmeye başlamıştı. Tıpkı teyzesiyle ilgili güzel anılarının, yavaş yavaş dönüşmeye başladığı öfkeli ve tedirgin kadın yüzünden körelmeye başlaması gibi. "Babandan henüz vazgeçme."

Ona baktı, başını salladı, sonra parmak uçlarına kalkarak dudaklarına nazik bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler."

"Bazen tek bir ada olmamak iyidir." "O kadar ileri gider miydim bilmiyorum."

"Bir şüpheci," dedi.

Sert bir kahkaha attı. "Birini tanımak için biri gerekir."

Buna itiraz etmek zordu. Birini içeri almak çoğu zaman söz vermek anlamına geliyordu ve bu da asla çekmek istemediği duygusal iplerdi.

"Eski sevgililerle arkadaşsın," dedi. "Herkesle dostça ayrılıyor gibisin; zarar yok, faul yok, kolay gelsin, kolay gitsin, kıskançlık ya da gariplik."

"Tamam, belki hafif bir alerjim vardır," diye itiraf etti.

"Bunun sonunda harap olma şansımın yüksek olduğunu tamamen anlıyorum," dedi. "Ama o zamana kadar, bu işte birlikte olduğumuz için minnettarım."

Arka lambaların virajda kayboluşunu izleyene kadar ...sonuç ne olursa olsun bu işte birlikte olmayı umursamayacağını fark etti. Ve ötesinde.

Bölüm 16

O gece Owen kanepesine uzanmış beyzbol maçını izliyor ve yatmayı düşünüyordu ki tanımadığı bir numaradan bir telefon geldi. "Alo?"

"Owen? Ben Wendy."

Kadının sesindeki acil tonu duyunca doğruldu. "Sen ve çocuklar iyi misiniz?"

"Evet." Durakladı. "Ama sorduğun için teşekkür ederim. Ben, um . . .

Biliyor musunuz?

Boş ver. Özür dilerim, uyumaya devam et-"

"Uyumuyordum." Çoktan ayağa kalkmıştı. "Sorun nedir, nasıl yardımcı olabilirim?"

Bir nefes verdi. "Muhtemelen aptallık ediyorum. Ama sana Will'in buraya gelip madeni parayı aradığını söylemek istedim.

Babamın ganimetin geri kalanına sahip olduğunu ve onu görmek istediğini söyledi." Owen kapıya doğru gidiyordu. "Yola çıkıyorum."

"Hayır, sorun değil. Seni rahatsız etmemeliydim. Hayden geç saate kadar çalışıyor, üç aylık bir teslim tarihi varmış ve bunu birine söylemem gerekiyordu. Anna'ya değil, çünkü babamıza olan güveni zaten sarsılmış durumda ve ... şey, aptallık ettim ve çuvalladım ve şimdi ona istediği boşluğu vermeye çalışıyorum."

"Özür dilemeyi denedin mi?"

"Kız kardeşin var mı, Owen?"

Tamam, bunun nereye varacağını biliyordu.

"Hayır." "Bir kardeş mi?"

"Hayır," dedi. "Ama gerçekten Will hakkında bilgi edinmek isteyeceğini düşünüyorum-"

"Normalde sana katılırdım ama onu herkesten daha iyi tanıyorum." Sesi endişe doluydu. "Eğer ona Will'in buraya geldiğini söylersem, bütün bahisler kapanır. Tek başına gidip ona *aklından* bir parça verir. Fark ettin mi bilmiyorum ama Anna hiç çaba harcamadan insanları gerçekten kızdırabiliyor."

Bu konuda beşinci savunmayı yapmaya karar verdi.

"Bu yüzden şahsen onu görmezden gelmemizin en iyisi olduğunu düşünüyorum" dedi.

Owen şahsen Will'e küçük bir ziyaret yapmasının iyi olacağını düşündü. başka ziyaretlerden vazgeçirmek. "Bence bu mükemmel bir karar." *Sizin için. . .*

İç çekti. "Bu konuda satır aralarını okuyabiliyorum. Dinle, lütfen, ne yaparsan yap, Anna'ya söyleme. İçki içiyordu ve-"

"İzin ver bu endişeyi senden alayım, tamam mı? Başında yeterince dert var zaten."

Tereddüt etti. "Sen iyi bir adamsın, Owen Harris. Dikkatli ol."

"Her zaman." Telefon bağlantısını kestikten sonra dizüstü bilgisayarını çıkardı. Will'in adresini bulmak şaşırtıcı derecede kolaydı. *Teşekkürler Google*. Anahtarlarını kaptığı gibi gecenin karanlığında dışarı çıktı.

Will kapıyı boxer'ından başka bir şey giymeden açtı, hâlâ sarhoşmuş ve kendini bok gibi hissediyormuş gibi kaba görünüyordu. Owen'a kaşlarını çattı. "Dostum, ne oluyor lan? Gecenin bir yarısı."

"Görünüşe göre gece toplantılarına alışkınsınız."

Will yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Bunun benim için bir anlamı olması mı gerekiyor? Bu saçmalıklar için vaktim yok."

"Zaman ayırın," diye önerdi Owen. "Ve sadece meraktan soruyorum, Anna ve Wendy'nin sahip olduğunu düşündüğün şey nedir?"

"Seni ilgilendirmez."

"Yanlış cevap." Owen'ın Will'den iki santim üstünlüğü olabilirdi ama adam ondan elli kilo daha fazlaydı ve yüzü öfkeden kıpkırmızı olurken çok daha sertti.

"Dostum, senin sorunun ne?"

"Benim sorunum," dedi Owen, "gecenin bir yarısı her birinin kapısına sarhoş bir şekilde gelmiş olman."

"Yani? Biz eski arkadaşız."

Owen başını salladı. "Öyle değil. Sen bir şeylerin peşindesin."

"Ne gibi?"

"Belki de söylediğinden daha fazlasını biliyorsundur. İtiraf et."

Will güldü. "İtiraf etmem gereken bir şey olsaydı, gideceğim son kişi sen olurdun. Ganimetin nerede olduğunu bilseydim, hâlâ bu izbe yerde yaşayan bir komi olacağımı mı sanıyorsun cidden?"

"Nerede olduğunu bilmiyor olabilirsiniz ama belli bir şeyi aradığınız çok açık."

"Kanıtla." Will gülümsedi. "Bekle, kanıtlayamazsın."

Owen yumruğunu adamın kendini beğenmiş suratına indirerek bir şeyler kanıtlamak istedi ama bu aptalca olurdu. Ve artık aptallık yapmamak için gerçekten çok çabalıyordu.

Will, "Polisleri arayacağım," dedi.

"Hayır, değilsin. Ama Anna ve Wendy'den uzak dur, yoksa ben dururum." Owen kamyonetine bindi, bulmacanın tam olarak kaç parçasını kaçırdığını ve Anna'nın da onları kaçırıp kaçırmadığını ya da açıklamadığı bir şey bilip bilmediğini merak ediyordu. Böyle düşünmek istemiyordu ama bu kez sadece beyniyle çalışmıyordu. Kalbi devreye girmişti ve ne yazık ki onun için,

Ona karşı olan hisleri hiç düşünmediği kadar derindi.

Arabayla eve gitti ve yatağa girdi, ama uyku onu ele geçiremedi. Onun yerine tavana baktı ve Anna'yı güldürdükten sonra yüzünde beliren ifadeyi, son zamanlarda gülecek pek bir şeyi yokmuş gibi belli belirsiz bir şaşkınlığı hayal etti.

Ve sonra onu kollarına aldığı anda, bir süper kahraman gibi ona baktığında, nasıl önemli olduğunu hissettiğini düşündü.

Bu davayı çözdükten çok sonra hayatında ihtiyaç duyduğu biri haline geldi.

Dava. Ki bu sadece bir dava değildi, ne onun için ne de onun için. Ne yazık ki, bir adım ileri, iki adım geri giderek kendi tekerleklerini döndürüyorlardı.

Dikkatleri çok dağınık olduğu için mi?

Nefesini üfleyerek, gerçeklere, bildiklerine ve bilmediklerine odaklanmak için tüm duygularını bir kenara bıraktı.

Shady Joe listesinin en başına yükselmişti.

İki dakika geçmeden bir mesaj aldı. Başını çevirip telefona uzanmadan bile mesajın Anna'dan geldiğini kalbinin sert bir şekilde çarpmasından anlayabildi. Bir an için kıpırdamadan durdu. Will koşarak ona gitmiş, ziyareti için onu ispiyonlamış mıydı? Eğer öyleyse, kız kardeşini dinlediği ve Will'in yaptıklarını Anna'ya söylemediği için ne kadar kızmıştı? Bunu onu dışlamak için bir bahane olarak kullanacak mıydı?

Peki bu neden önemliydi? Haklıydı, onlar çok farklı insanlardı. O çalışmak için yaşıyordu, o ise yaşamak için çalışıyordu. Özlerinde, yaşam tarzları

hizalanmamıştı, bir şeylerin değiştiğini göremiyordu. Her zamanki oyun kitabından bir sayfa alıp bitene kadar bunun tadını çıkarması gerekiyordu, çünkü bitecekti. İyi olan her şeyin bir sonu vardı ve zaten bu, teyzesinin eşyalarını geri almaktan başka bir şey değildi... Anna'yla sessiz anlarda bulabildikleri küçük bir eğlence dışında. Hepsi bu kadardı. Ne daha fazlası, ne de daha azı. Ve bunu ne kadar çabuk beynine kazırsa o kadar iyi olacaktı.

Telefonunu eline aldı.

Shady Joe'yu ziyaret etmeliyiz.

Aklımı okudun. Aklımda başka ne olduğunu tahmin etmek ister misin?

ANNA: Hmm . . . Beni öptüğün zaman mı?

Telefonunu komodinin üzerine geri koyarken gülümsüyor ve gerçekleşmeyecek bir gelecekle ilgili alışılmadık endişesini bir kenara bırakıyordu.

Will'in ziyaretinin ertesi günü, Anna kapıda belirdiğinde Wendy yatağında oturmuş bininci kez *Friends*'i izliyordu. Kalbi yerinden fırladı.

Göğsünün içinde - kız kardeşinin elindeki en sevdiği Meksika yemeği dükkânının poşetine değil, Anna'nın kendisine. Orada. Şahsen. Wendy birinci sınıf bir pislik olmasına rağmen. "Merhaba," diye fısıldadı.

Anna yatağa yaklaştı ama her zaman yaptığı gibi üzerine atlamadı. Bakışları önce Wendy'yi, sonra da karnını süzdü. "Bebekler iyi mi?"

Wendy başıyla
onayladı. "Ya sen?"
Wendy'nin gözleri
doldu.

Anna içini çekti ve kalçasını şiltenin üzerine koydu. "Hayden üzgün olduğunu söylemek için aradı."

Lanet olsun. "Ona bu işe karışmamasını söyledim, yemin ederim! Bana geri dönmen için kendini baskı altında hissetmeni istemedim."

Anna gözlerini devirdi. "Seni hiç terk etmedim. Sadece bir molaya ihtiyacım vardı."

"Biliyorum." Wendy kendini kontrol altına almaya çalıştı. "Söylediğim her şey için çok özür dilerim."

Anna başını sallıyordu. "Yakalandın diye özür dileme."

"Tamam. Hatalı olduğum için özür dilememe ne dersin?"

Bunun üzerine Anna tekrar yatağa uzandı ve Wendy'nin yastığını paylaştı. "O kadar da haksız değildin."

"Evet," dedi Wendy, "öyleydim."

Anna bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, Wendy onun elini tuttu ve nazikçe sıktı. "Sen doğduğunda ..." Anna gözlerini kapattı. Kendini oraya, o günün cehenneme dönüştüğü yere, hiç geçmeyen acıya bırakması sık rastlanan bir şey değildi.

"Wendy, bunu yapmak zorunda değilsin."

"Babam berbat durumdaydı. Annemi doğum için hastaneye götürmek üzere beni bakıcıyla bıraktı ve eve seninle geldi. Sadece seninle." Derin bir nefes aldı. "Seni bana verdi, sahip olduğun tek şeyin ikimiz olduğumuzu ve kalplerimiz parçalanmış olsa da sana elimizden geldiğince iyi bakmamız gerektiğini söyledi."

Anna sıkıntılı bir ses çıkardı. "Bu sana çok ağır geldi. Daha altı yaşındaydın! Ve anneni yeni kaybetmiştin."

Wendy kız kardeşine döndü. Anna'nın gözleri kapalıydı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Sen de öyle," diye fısıldadı.

"Benimle ilgilenmek sana düşmemeliydi," diye fısıldadı Anna. "Bu asla senin sorumluluğunda olmamalıydı."

"Anlamıyorsun. Sen beni kurtardın."

Bunun üzerine Anna gözlerini açtı ve Wendy'ye döndü. Anna'nın sakin ve alçakgönüllü bir güzelliğe sahip olduğu pek görülmuş şey değildi. Ama o anda gözleri kıpkırmızıydı ve başını sallarken olabildiğince solgundu. "Nasıl? Seni nasıl kurtardım? Yaptığım şey senin tüm dünyanı yok etmektir. Annemi senden aldım."

"Hayır." Wendy kararlılıkla başını salladı. "O gün olan hiçbir şey senin hatan değildi. *Hiçbir şey*," dedi şiddetle. "Ve seninle ilgilenmek ... bana bir amaç verdi. Benim için bir ihtiyacı karşıladı, bana sevecek birini verdi. Anna, anlamıyor musun? Eğer sen de yapmamış olsaydın, ben

bana ne olurdu bilmiyorum. Ya da babama. İkimizi de kurtardın ve tüm hayatın boyunca senin bir tutkal olduğuna biliyorduk."

Anna gözlerini koluna sildi. "Bence tatlı davranıyorsun, bu yüzden ağlamayı keseceğim."

Wendy sert bir kahkaha attı. "Bilmiyorum, yüzünü bir kez olsun lekeli ve mükemmel olmadığını görmek güzel."

Anna bir kahkaha attı. "Mükemmel mi? Şaka yapıyorsun, değil mi?" Ayağa kalktı ve Wendy'ye çok ciddi bir şekilde baktı. "Bana bir şey söyle: Benden hoşlanıyor musun? I

Yani, beni sevdiğini biliyorum, ama benden hoşlanıyor musun?"

Wendy ona baktı. "Ciddi misin sen? Elbette senden hoşlanıyorum. Yani, seni çok kıskanıyorum. Zekanı, kolay olanı değil doğru olanı yapma inadını. Yani, Tanrı şahidim olsun, bence aldığın zamanın yarısı sırf saçlarıma ak düşsün diye zor yolu seçtim..."

Bu söz Anna'yı güldürdüğünde Wendy gururla gülümsedi. Ama çabucak soldu. "Özür dilerim," dedi usulca. "Her zaman bu kadar otoriter olduğum için özür dilerim. Ve nedenini bile bilmiyorum. Sanırım seni büyütürken aynı zamanda kız kardeşin olmaktan kalma bir şey. Dizginleri elimden bırakmayı hiç öğrenemedim. Ama söz veriyorum çok çalışacağım, çünkü bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu anlıyorum, ama bilmelisin ki muhtemelen hiçbir zaman tamamen bırakamayacağım."

"Güzel," dedi Anna usulca, Wendy'nin elini sıkarak. "Çünkü bir şekilde sana her zaman ihtiyacım olacak. Sana minnettarım, Wen." Wendy ona şüpheyile bakınca da gülümsedi. "Yani, *çoğu* zaman sana minnettarım. Senin için her şeyi yaparım. Umarım bunu biliyorsundur."

Wendy'nin kalbi en iyi şekilde sızladı. "Sence benim için doğuma girebilir misin?"

"Tamam, bunun dışında her şey." "Adil."

Bölüm 17

İki gün sonra, Owen beton park binasına girerken Anna pencereden hapishaneye baktı ve garip bir şekilde endişeli hissetti. İşinde sinirlerine asla izin vermemeye çalışıyordu. Erkek egemen bir alandı ve endişeleri açığa vurmak zayıflığı göstermenin en iyi yolu olduğundan, asla çok fazla göstermeme konusunda gerçekten iyi olmuştu.

Ancak bunca yıl sonra Shady Joe'yu tekrar görmek, hem de hapishanede, birkaç açıdan zor olacaktı. "Normalde bir hapishane ziyareti için onay almak dört ila altı hafta sürer," dedi. "İki gün içinde bize nasıl onay alabildiniz?"

Owen kamyonetini kapattı ve ona baktı. "Bir bağlantım var."

Belirsiz, tabii ki. Belirsizlik konusunda iyiydi. Ayrıca lezzetli kokmakta da iyiydi. Araçtaki hava boşluğunun çoğunu kaplayacak kadar büyük olan erkek enerjisinden bahsetmiyorum bile. Aslında, gözlerini kapatırsa, birbirlerini ayırdıkları ve sonra tekrar bir araya getirdikleri o gece kollarının onu sardığını neredeyse hâlâ hissedebiliyordu.

Gülümsedi. "Bunu düşünüyorsun." "Onu mu?" diye sordu soğukkanlılıkla.

Gülümsemesi şehvete dönüştü. "Merak etme, ben de bunu düşünüyorum. İkinci bir sefer olana kadar."

"Hayır. İkinci kez olmaz." Zaten fazla bağlanma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Bilmiyorum," diye alay etti. "Bana bakış şekline bakılırsa, kesinlikle ikinci bir sefer olacakmış gibi hissediyorum."

"Bir anlık bir karar hatasıydı." Adamın buna inanmasını umuyordu, çünkü kendisi kesinlikle inanmıyordu. "Beni zayıf bir anımda yakaladın, hepsi bu."

Güldü.

Ağzını açtı ama sonra kışkırtıcının kendisi olduğunu hatırladı. Ve neden orada otururken bu kadar karşı konulmaz görünüyordu? Otoriterdi, inatçıydı, yerinden oynamaz bir taş gibiydi, duygularını asla açığa vurmazdı, onları kalbi Fort Knox'muş gibi korurdu.

Hayır, bekle. Bu oydu. *O* Fort Knox'tu. İkisine de sinirlenerek kamyondan indi.

Owen da aynısını yaptı, halinden memnun görünüyordu. "*Ne?*"

"Benden hoşlanıyorsun,"

dedi. "Yapma."

"Sen de yap."

"Yapma."

Gülümsedi. "Yapma."

"Sen de yap." *Kahretsin*. Kendi alnını tokatladı. "Ugh."

Otoparkta yanlarından geçen bir kadın, "Dur tahmin edeyim," dedi. "Beş yıldan uzun süredir evlisiniz."

Anna boğazının derinliklerinden istemeden de olsa bir hırıltı çıkarırken Owen sadece güldü. Sonra eğildi ve Anna'nın çatık kaşlı dudaklarını Anna hissizleşene kadar öptü. Geri çekilirken, "Sen de" diye fısıldadı ve yürümeye başladı.

Pislik.

Birkaç adım sonra durdu, başını geriye eğdi ve gözlerini Sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi üstlerindeki betona bakıyordu. Adam yüzünü ona döndüğünde, yüz ifadesi kadının midesinin ayak parmaklarına kadar inmesine neden oldu.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi, "seninle bir konuda konuşmam gerekiyor."

Hay Allah. İfadesini düzgün tutmak için çaba sarf etmek zorunda kaldı ama bu sözlerden önce hiç iyi bir şey gelmemişti.

"Birkaç gün önce," dedi, "teyzemin bakıcılarından biri Ruby'nin ona Noel Baba'nın evine gelip ondan bir şeyler çaldığına dair bir hikaye anlattığını söyledi. O zaman bunun konuyla ilgili olduğunu düşünmemiştim."

"Ama şimdi alakalı mı?"

Bir an için ona baktı. "Zaman buldukça şüpheliler hakkında biraz araştırma yapıyordum, yeni bir şeyler öğrenebilir miyim diye. I Dün gece uyuyamadım ve Noel Baba'ya benzeyen birinin fotoğrafını gördüğümde topladığım bazı şeyleri okuyordum."

Kalbi kulaklarında o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki konuşurken kendini zorlukla duyabiliyordu. "Babam sadece hayatının son yılında Noel Baba gibi görünüyordu çünkü kendine bakmak onun için zordu ve ona yardım etmeme izin vermeyecek kadar gururluydu. Suç işlediği zamanki fotoğraflarını gördünüz. Bunu o yapmadı." *Tanrım, ben Umarım bunu o yapmamıştır.* "Ruby'nin Noel Baba'yı parmaklaması sadece bir tesadüf. Belki de rüyasında görmüştür."

"Bu da bir teori."

"Peki ya diğeri?" diye sordu, Owen'ın gizli düşünceleri hakkında hemen bir sonuca varmak istemiyordu. Owen'ın bunları dile getirmesini istiyordu, umarım kendisi tüm bunların endişesiyle bayılmadan önce.

"Mesele şu," dedi. "Teyzem kısa süreli anılara tutunamaz. Eğer bu bir rüya değilse, gerçekten olmuş bir şeyse, çok uzun zaman önce olmuş olmalı."

Derin bir oh çekti. "Evinden kolye ve paraların çalındığı zamanki gibi. Babamın kendi bakımına yetişememesinden çok önce."

Başını salladı. Sonra başını salladı. "Ama yine de bu sadece bir illüzyon olabilir. Ya da eski tatil filmlerini izliyordu. Bunu söylemenin gerçekten bir yolu yok. Sadece böyle bir şeyi senden saklamak istemedim." Adam tekrar yürümeye başladı ama kadın onun elini tuttu ve çekiştirerek sarılmak için kendine çekti.

Ve belki de gününün en güzel kısmında, onu sıkıca sardı. Onun gücünü ve sıcaklığını içine çekerek gözlerini kapadı, rahatladı ve onun da rahatladığını umdu. Bir dakika, gerçekten de Trust Owen programına katılıyor muydu? Öyle görünüyordu.

Hava değişti ve aniden rahatlık yerini başka bir şeye, şehvetli ve aç bir şeye bıraktı. Owen ağzını yavaşça kızın boynunun kenarına götürüp kulağının hemen altından öptüğünde bu his daha da keskinleşti ve kızın dizlerini eritmekle tehdit etti. "Owen-"

Şehvet sersemliğini ayak sesleri bozdu ve başını kaldırıp baktığında kendi yaşlarında, saçlarını atkuyruğu yapmış, makyajsız ya da çok az makyajlı, bekçi üniforması giymiş, manken gibi bir kadınla karşılaştı. Kadın Owen'a göz kırptı, bir öpücük kondurdu, sonra da bir arabaya binip uzaklaştı.

"Dur tahmin edeyim," dedi Anna kuru bir sesle. "Senin bağlantın." Owen onun eline uzandı. "Bir sürü bağlantım var." "Çırlıçıplak bir şekilde birlikte olmak gibi mi?"

Adam bunu akıllıca görmezden gelerek onu asansöre doğru götürdü. Kapılar kapandığında ona baktı, gözleri eğleniyordu. "Kıskandın mı? Yapamasan bile

Beni tutup tutmama konusunda kararını verdin mi?"

Ha. Onu elinde tutmayı ne kadar çok *istediğini* bilmiyordu.

"Kate ve ben birbirimizi tam olarak iki kez gördük," dedi. "Yıllar önce. Benim bir uçuş riski olduğuma karar verdi -bu arada doğru- ve şimdi sadece arkadaşız."

"Tekrar soruyorum, nasıl oluyor da tüm eski sevgililerin hâlâ seninle arkadaş olmak istiyor?" Omuz silkti. "Arkadaş olmakta iyi olduğum için mi?"

Kadın homurdandı ve adam kaşlarını kaldırdı.

"Tamam," dedi. "Bu şüphesiz doğru. Ama bence başka bir şey de doğru, bir tür erkek bariyeriniz var, açık olduğunuzu düşünüyorsunuz, ama gerçekte, kendinizin düşmesine izin vermeye daha açık değilsiniz. benden daha çok seviyorum."

Bunu düşünürken başını yana eğdi. "Sanırım birini hayatımda arkadaş olarak tutmanın hiç olmamasından daha iyi olduğunu düşünüyorum. Eğer yapabilseydin, eski sevgililerle işler farklı olsaydı, onlarla arkadaş olmak ister miydin?"

"Eğer biri arkadaşlığa layık olsaydı."

Başını salladı, tüm eğlencesi gitmişti. "Erkekler pisliktir," dedi. "Her birimiz."

"Her biriniz değil," dedi usulca ve asansör kapıları açılana kadar bakışları kilitlendi.

Owen, hapishaneye girebilmek için tüm zorlukları aşarlarken gözlerini Anna'dan ayırmadı. Bunun onun için kolay olmayacağını biliyordu, eski bir Babasının bir tanıdığıydı ve pencerenin önünde duraksadığında onu nazıkçe kendine doğru çekti. "Hey, bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun. Tek başıma girebilirim."

"Hayır, onu görmem gerek. Konuşurken gözlerinin içine bakmalıyım. Eğer konuşursa."

Buna saygı duyuyordu. Ayrıca etkileyici içsel gücüne de saygı duyuyordu. Bir zamanlar tanıdığı birini görmek için bu cehennem çukuruna girmek kolay olmayacaktı. Ve başka bir şey daha vardı. Louis Moore'un hırsızlığa karıştığından şüphe etmeye başlamıştı ama Anna'nın düşüncelerinin tam tersi yönde olduğunu biliyordu. Düşündüğü kişinin o olmayabileceğinden korkuyordu.

Evet, Owen Ruby'nin kolyesini bulmayı çok istiyordu, aslında çok istiyordu ama bunu Ruby'nin babasını hatırlaması pahasına yapmak istemiyordu.

Yirmi dakika sonra, Shady Joe içeri girdiğinde ortak salondaki bir masadaydılar. Orta boylu, yaşlandıkça yumuşayan bir vücuda sahip olan Joe, otururken bakışları Anna'ya kilitlendi.

"Bugünkü ikinci ziyaretçimsiniz," dedi. "Sayenizde artık düzenli bir sosyete üyesiyim."

Kafası karışmış görünüyordu. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Sizinle yapılan röportaj ortaya çıktığından beri hazine avcıları Kırmızı Yakut'un nerede olduğu konusunda benimle konuşmak için can atıyor."

Anna önce Owen'a, sonra da Shady Joe'ya baktı. "Hazine avcıları bunu seninle nasıl ilişkilendirdi?"

Shady Joe arkasına yaslandı, neredeyse göğsünü şişiriyordu. "Şanslı bir tahmin olmalı, çünkü dışarıda hiçbir şeyin kanıtı olmadığına dair size söz verebilirim."

Owen, "Bu kulağa suçu kabul etmek gibi geliyor," dedi.

Shady Joe homurdandı. "Zaten hapis yatmadığım hiçbir şeyi kabul etmiyorum. Ayrıca, başka şüpheliler de var." Anna'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Baban mesela. Ve ne olursa olsun, kaybınız için üzgünüm. Onu o kadar iyi tanı mıyordum-"

"Ben küçükken Will'i bizim eve bırakırdın," dedi, Gözleri kısılmıştı. "İyi tanımadığın birine çocuğunu emanet edemezsin."

Shady Joe omuz silkti. "Bana bir baba olarak hak ettiğimden daha fazla kredi veriyorsun. Gerçek şu ki, bu işte ber battım. İsted iğine sor. Will'e sor."

"Sana soruyorum," dedi. "Peki neden kendinle bu kadar gurur duyuyorsun?"

Tekrar omuz silkti. "Cezamı çekiyorum, temiz bir sayfa açıyorum." Gülümsedi, sandalyesinde arkasına yaslandı, sanki sevgi dolu bir seyircisi olan bir kral gibiydi. "Belki de buraya sormak için geldiğin şeyi bana sormalısın."

"Pekâlâ," dedi. "Babamın soygunla bir ilgisi var mıydı, yok muydu?"

"Bilmek istemez miydin?"

İki avucunu masanın yüzeyine düz bir şekilde vurdu ve eğilmeye başladı, ancak Owen hemen koluna bir el koydu ve dikkatini tüm odayı kartal gözüyle izleyen muhafızlara yönlendirdi. "Sakin ol," dedi yumuşak bir sesle.

Kadın nefesini verip kendini sandalyesine bıraktığında Owen, Shady Joe'ya baktı. "Sorusuna cevap ver."

"Yoksa ne olur? Beni polise mi ihbar edeceksin?"

Bu adamın kibirli ve havalı olduğunu fark edince yeni bir stratejiye ihtiyaçları olduğunu anladı. "Gidelim," dedi Anna'ya. "Bu adam saçmalıyor. Bunu başarmasının imkânı yok, yeterince zeki değil."

Shady Joe'nun rahat gülümsemesi soldu. "Buraya ne için geldiğimi biliyor musun evlat? Bir banka soygunu gerçekleştirdim."

"Evet ve sen yakalandın." Owen ses tonunun ne kadar etkilenmediğini belli etmesine izin verdi.

Adam eğildi. "Belki de yakalanmadığım çok şey vardır." Anna'ya baktı. "Baban da bu arada."

"Sana hâlâ inanmıyorum," dedi.

"Hayır mı? O zaman şuna inanın: Bu işi benim gibi biri yapmış olsaydı -ki ben yaptım demiyorum- kimse ganimetin nerede saklı olduğunu bulamazdı. Neden bir başkasının ganimetin nerede olduğunu bilmesi riskine girip onu benden çalmaya çalışsın ki? Kendi oğluma bile söylemezdim. O salak aptalca bir şey yapar, mesela yanlış kişiye satar ve yakalanırdı. Ya da daha kötüsü, tüm tomarı üflerdi. Kelimenin tam anlamıyla burnuna sokardı."

Anna nefesini içine çekti. "Will uyuşturucuya mı başladı?" "Will zayıf biri."

"Senin aksine," dedi Owen, adamın egosuna hitap ederek.

Shady Joe'nun ağzında yağlı bir gülümseme belirdi. "İşte şimdi konuşuyorsun. Dinle," dedi Anna'ya. "Benim bir hücrede olmamın ve babanın olmamasının tek nedeni

Çünkü yaşadığı hayata sırtını döndü ve doğru yola girdi." Etrafına bakınır gibi yaptı. "Babanın son günlerini burada, hasta ve zayıf, kolay bir hedef olarak geçirdiğini hayal edebiliyor musun?"

Owen ayağa kalktı ve elini Anna'ya uzattı. "Bilmeye değer bir şeyi yok. Hadi gidelim."

"Babanız sandığınız kadar masum değildi," dedi Shady Joe arkalarından.

Anna tereddüt etti. Owen onu daha sıkı kavradı ve yürümeye devam etti. "Burada olmaz."

O konuşmadan önce dışarıdaydılar. "Ondan hiçbir şey öğrenemedik. Daha fazla zorlamalıydık."

"Anna, bize hiçbir şey söylemeyecekti. Başka bir yol bulacağız." "Nasıl bulacağız?"

"Henüz bilmiyorum ama bir yolunu bulacağız, söz veriyorum." Söz vermeyi pek sevmezdi ve sonuç olarak nadiren söz verirdi. Ama bu sözünü tutmaya niyetliydi.

Devam et.

Bölüm 18

Anna ne hapishaneden çıkarken ne de Owen onun için yolcu kapısını açıp yola koyulurken pek bir şey fark etmemişti. Owen arabayı sürerken pencereden dışarı bakıyor, şaşırtıcı derecede yüksek Sierra dağlarını seyrediyordu

Yelkenlilerle dolu gölün masmavi, beyaz örtülü suları boyunca ilerlerken etraflarını tamamen sarıyordu.

Şu anda orada olmak nasıl bir şey olurdu? Yüzüne vuran rüzgar ve su püskürmesi, zihnini temizleyen adrenalin dalgası...

Neden Shady Joe'nun kim olduğunu hiç görmemişti?

Genç mi? Ya da, bu konuda, Will? Peki bu babası ve onunla ilgili anıları hakkında ne söylüyordu? Bir aile olarak onlar hakkında?

Ve sonra büyük bir sorun vardı. Wendy tüm bunları nasıl karşılayacaktı? Anna derin bir nefes aldı, temellerine kadar sarsılmıştı, nasıl işleyeceğini bilmediği bir kederle ağır hissediyordu - bunların hepsi onu kim olduğundan bile emin değildi. Owen'ın ona endişeyle baktığını hissedebiliyordu ama

Alnına bir silah dayansaydı bile "iyiyim" gülümsemesini takınamazdı.

Adam bir markette kısa bir mola verirken kamyonette kaldı ve sonra geri dönüp evine doğru yola koyuldu. Ön camdan bakarak karanlık dairesine baktı, yalnız kalmaktan korkuyordu, Wendy'ye bilgi vermek zorunda kalmaktan daha da çok korkuyordu. Ondan gelen iki cevapsız arama ve birkaç "bensiz gittin" mesajı vardı. Anna ona kısa bir cevap göndermiş, her şeyin yolunda olduğunu ve yakında arayacağını söylemişti.

Ama bu iyi değildi. Evet, daha iletişimsel olmaya çalışacağına söz vermişti ama bir dakikaya ihtiyacı vardı. Bazen yaşlı, otoriter, talepkâr,

Kız kardeşine bakmak hiç de sanıldığı gibi bir şey değildi. Ama bunu tek başına yaşayacağı düşüncesi boğazını sıktı ve gözlerini yaşarttı.

Sadece yalnız değildi.

Risk alarak Owen'a bir göz attı; Owen'ı koltuğunda dönmüş, yüz ifadesi ciddileşmiş, hatta yoğunlaşmış bir halde kendisine bakarken buldu.

"Bir plana ihtiyacımız var" dedi.

Başını salladı. "Sanırım bir sonraki adım çok açık."

"En başından, suç mahallinden başlamalıyız." Bunu acımasızca söyledi, açıkça yüzleşmek istemiyordu.

Çünkü suç mahalli Ruby'nin eviydi.

Hafıza bakım tesisini aradı ve Ruby'nin bugün nasıl olduğunu sordu. Dinledi, sonra konuştuğu kişiye teşekkür etti ve bağlantıyı kesti. Başını kaldırarak onun bakışlarıyla buluştu. "Görünüşe göre Diş Perisi de gelmiş ve odasından bir şey çalmış."

"Oh, Owen. Çok özür dilerim."

Başını iki yana salladı. "Ben de öyle. Daha iyi bilmeliydim. Noel Baba göndermesini babana bağladığım için özür dilerim."

"Sorun değil, tamamen anlaşılabilir bir durum."

"Nazik davranıyorsun." Ona küçük bir gülümseme verdi. "Daha iyi bir günü bekleyeceğim ve sonra evi ziyaret etmeye hazır olup olmadığına bakacağım. Bizimle birlikte olması faydalı olacaktır çünkü anılarından bir şeyler çıkarabiliriz.

Eğer akli başındaysa."

Anna daha önce tanıştığı hiçbir erkeğin onun için bir damarı açıp kanını akıtmak isteyeceğini düşünemiyordu. Boğazına bir yumru oturdu ve ona sıkıca sarılmak istedi, ama o geri çekildi, kendi içine döndü. Adam kamyondan inmeye başladı ama kadın koluna bir el atarak onu durdurdu. Elini çenesine doğru kaydırarak önce ağzının bir köşesinden, sonra diğer köşesinden öptü. Sonra yüzünü kavradı ve onu düzgünce öptü.

"Bu ne içindi?" diye sordu kadın geri çekildiğinde.

Aşırı ısınmış ve o öpücükten çok daha fazlasına ihtiyaç duyarken konuşmayı başardı. "Bu bir teşekkürdü. Sen olmasaydın bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Kız kardeşin senden babanın itibarını korumaya yardım etmeni istedi ve sen de bunu yaptın. Bunu kesinlikle tek başına yapardın. Anna, sen tanıdığım en güçlü kadınsın." Yakınına eğilerek bu kez onu, nerede olduklarını zar zor hatırlayana kadar öptü. "Sen inanılmazsın," dedi sessizce. "Umarım bunu biliyorsundur."

"Kes şunu. Kafamı karıştırıyorsun."

"Sevimli." Gülümsedi ama gözleri yoğundu ve onunkilerden hiç ayrılmadı. "Bana sevimli demen konusunda sana ne demiştim?" "Öylesin," diye ısrar etti. "İnanılmazsın, güçlüsün, sevimlisin ve ateşlisin-" Elini adamın ağzının üzerine koyarak onu güldürdü. "Bu sadece gerçek,"

ısrar etti. "Ve bana zeki olduğumu söylemiştin, hatırladın mı? Bu yüzden hepsini bankaya götürebilirsin."

"Sana söylediğim şey *ukalanın* teki olduğundu," diye mırıldandı ama adam bir öpücük daha vermek için eğildiğinde dudaklarına gülümsedi.

"Sizinle gelebilir miyim?" diye sordu.

"Yatağımın altında öcü var mı diye bakmak ister misin?"

"Seni beslemek istiyorum." Onun şaşkınlığına gülümsedi. "Dükkândan bir şeyler aldım. Sana yemek pişirebilir miyim?"

Biraz afallamış görünüyordu. "Um . .

." "Bana hayır diyebilirsin."

Gözlerini devirdi. "Evet, öyle. Sadece benim için yemek pişiriyorsun. Bilmiyorum." Kadın ona baktı. "Samimi."

"Evet," diye kabul etti. "Biri için yemek pişirmek mahrem bir şeydir. Ama sen bunu benim için yaptın ve çok hoşuma gitti. Önemsendiğimi hissettim ve sana bu hissi geri vermek istiyorum. Bu sadece arkadaşça bir şey olabilir. Baskı yok."

Owen'ın bakışlarını tuttu, gerçeği saklamak için alt dudağını ısırdı ama görünüşe göre Owen'ın yanında gerçekler saklanamazdı. "Peki ya arkadaşça olmaktan daha fazlasını hissetmek istersem?" diye sordu usulca.

Yavaşça gülümsedi. "Fikrini değiştirmeye çalışmayacağım." Arabadan indi

kamyonun yanına geldi ve o uzuvlarını çalışır hale getirmeyi başaramadan kapıyı açtı.

Elini tutarak kamyonun kilitli olduğunu işaret etti. Ön kapıya doğru ilerlerken, o gece çatıda birbirlerinin içinde kendilerini kaybetmelerinin ne kadar kolay olduğunu düşündü. Sadece bunu düşünmek, ona nasıl sarılmış hissettiğini, ona nasıl baktığını, birbirlerini uçurumun kenarından iterken adını nasıl söylediğini hatırlamak bile anahtarlarını düşürmesine neden oldu.

Onları topladı ve eşikten adım atmasını bekledi. Adamın gözlerinin alçak, ortam ışığında, koyu yeşil renkte, karnındaki tüm kelekleri uyandıran aynı açlık ve arzuyla dolu bakışlarını sevdi.

Clawdia girişte oturmuş, Owen'ı incelerken gözleri hoşnutsuzluk ve şüpheyile kısılmıştı. "Mew."

"Bu kim?" Owen mırıldandı, yere çömelip ayaklarının üzerinde dengede durarak kedisine gülümsedi.

"Clawdia," dedi Anna. "Jennifur'un kız kardeşi. Ve dikkatli ol, Jennifur'un aksine, yabancılardan pek hoşlanmaz-"

Clawdia ona saldırdı ve ... alnına bir kafa darbesi indirdi. Sürpriz onu kış üstü yere düşürdü.

Anna'nın nefesi kesildi. "Çok özür dilerim! Onu ilk aldığımda, başının tepesini öpmemin bir sevgi gösterisi olduğunu anlaması uzun zaman aldı. Sorun şu ki, şimdi sarılmak istediğini belirtmenin en iyi yolunun başının üstünü yüzüme çarpmak olduğunu düşünüyor. Bu sanki ağzına sevgi dolu bir yumruk atmak gibi."

Güldü ve kedisini sırtı boyunca okşadı. Sonra hayatının aşkı kedi yere düştü ve karnını ortaya çıkardı.

Owen usulca orayı da okşadı ve sonra bir mırıltının gürültüsü havayı doldurdu.

Owen ayağa kalkıp ona gülümsediğinde "Gösteriş yapıyorsun," dedi. "Merak etme, ben de seni okşamaktan mutluluk duyuyorum."

Güldü, sonra başını onun göğsüne yasladı.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu sessizce. "Söyle bana, senin olsun." "Sen."

Bir iniltiyle ön kapıyı tekmeleyerek kapattı ve onu kapıya doğru itti, böylece tahta arkasına, sıcak, sert vücudu önüne gelecekti. Avuç içlerini adamın göğsüne dayayan kadın, adamın kalbinin de kendisinininki kadar hızlı attığını fark edince güçlendiğini hissetti. Kendine engel olamayarak, kalbinin hemen altından bir ısırık aldı.

Çene, nereye dokunacağına karar vermeye çalışıyor. Yukarı mı?

Ya da aşağı . . .

"Bakma Clawdia," diye fısıldadı, çünkü aşağıya bakmaya karar vermişti. Adamın karnı onun dokunuşuyla sıkılaşıırken, kadının karnı çukurlaştı. Kilidin klik sesini duydu ve adamın yüzünü ellerinin arasına alıp onu yumuşak ve ciddi bir şekilde öpmeden önce onları güvenli bir şekilde içeri sokmak için etrafına uzandığını fark etti. Sonra geri çekildi, gözlerinin içine baktı ve ... onu tekrar öptü, ateşli bir tutku ve erotik bir arzuyla.

Hava almak için birbirlerinden ayrıldıklarında, ağzını kızın kulağının hemen altındaki o tatlı noktaya götürdü, sonra boğazından aşağı indi, omzundan şakacı bir ısırık alarak kızın nefesini kesti.

Parmaklarını onunkilerle birleştirirken kıkırdaması hem eğlenceli hem de hınzırca geliyordu. Bir sonraki öpücüğü tam saha baskıydı ve kadın buna doyamadı.

Daha da yaklaşmak için çaresizce sırtını kamburlaştırarak, kot pantolonuna girmek için ellerini serbest bıraktı.

"Bekle," dedi, alnını onunkine bastırarak, nefes nefese. "Bu sefer seni gerçek bir yatağa sokmak istedim-"

"Asil bir gol," dedi nefes nefese. "Bir dahaki sefere." Ve sonra onu şöminenin önündeki yumuşak halının üzerine çekti.

"Anna-"

"Sana biraz zaman kazandırayım," diye mırıldandı, tişörtünü göğsüne doğru iterek başının üzerinden çekip çıkardı. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Vücudunda gezinerek ona bir sırtış fırlattı. "Crystal." Eteğini kalçalarına doğru iterken aynı anda dudaklarını karnından aşağıya doğru sürüklüyor, ardından tembel, ağız açık öpücükler bırakıyordu. Elleri saçlarında, adını inliyordu.

Başını kaldırarak onun ipeksi siyah iç çamaşırlarını gördü ve hırıltılı bir nefes verdi. "Çok güzelsin, Anna."

Böyle düşünmesine sevindi, ama onu acele ettirmek için bacaklarını ona doladı. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bu onu acele etmeye teşvik etmedi. Aslında, kızın yalvarışlarına rağmen acele etmedi. Ve ona istediğı her şeyi verirken yalvardı. Ayak parmaklarını açabildiğinde, onu sırtüstü çevirdi, üstünü talep etti, ellerini üzerinde hissettiğinde gözlerini kapattı, onu doldururken enfes gerginlik, her ikisinin de ağır nefes alma sesi. Çok uzun zamandır tanımadığı biriyle bu kadar derin bir bağı hissetmenin nasıl mümkün olduğı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu çok gerçek bir bağı ve bu onun için yeniydi.

Yeni ve şok edici derecede korkutucu.

Kendine geldiğinde, kalbinin etrafındaki son tuğlalar da ayaklarının dibinde moloz yığınının dönmüştü. Hâlâ halının üzerindeydiler ve ikisi de çılgınca nefes alıp veriyorlardı. Gözlerini açtığında Clawdia'yı onlara bakarken buldu, kaşları yargıyla çatılmıştı. "Sana bakmamanı söylemiştim."

Owen yarı gülerek, yarı inleyerek yan döndü ve ağızını Anna'nın omzunun kıvrımına bastırdı. "Bunu sevdim," diye mırıldandı, parmağını Anna'nın on sekizinci yaş gününde yaptırdığı narin yazılı dövmenin üzerinde gezdirerek.

Bırak gitsin.

"Bunu, temsil ettiği Şey nedeniyle, vahşi çocukluğumun fevri günlerinden çıkışını kutlamak için aldım."

"Peki bu ne?" diye sordu.

Alaycı bir Şekilde gülümsedi. "Benim aptallık ağım."

Onu kendisine doğru sürükleyerek, yakınına çekti. Yüzünü ellerinin arasına aldı, sonra alnını onunkine dayamadan önce Şefkatli bir öpücük için ağzını kendi ağzına götürdü. "Senin ya da benim aptallık dnemimle ilgili bir Şey varsa, çünkü inan bana, bizi bir araya getiren tek kişi sen değildin, o zaman yaŐadıklarımız için minnettirim."

Bu sözler onu kabul etmek istediğinden çok daha fazla etkiledi. O da en az kendisi kadar bunalmıŐ görünüyordu ve bu da içinde bir sevgi dalgası yarattı. Şefkat ve çok daha fazlası. Adam onu karşısına almış, elleri sırtında tembelce aşağı yukarı geziniyor, kalp atışları kulağının dibinde sabit ve rahatlatıcıydı.

Saının bir tutamını kulağının arkasına sıkıŐtırarak yüzünü buruşturdu. onunkine yakın. Adam tam bir sarılıcıydı. Kim biliyordu ki? O bilmezdi. Ve Şimdiye kadar hayranı olmadığını söyleyebilirdi.

Kesinlikle bir hayran olduğu ortaya ıktı.

Son bir tatlı öpücükle ayağa kalktı. "Su?"

Başını salladı ve onun mutfağa doğru yönelmesini izledi, her iki yanağındaki tırnak izlerini görünce alt dudağını ısırđı. "Um"

Durdu ve ona tekrar baktı. "Seni

iŐaretledim. Çok zr dilerim."

Sırıttı. "yle misin?"

"Evet!"

"Şey, ben değilim."

Owen mutfağa girip gözden kaybolurken gülümsedi, onu Şüpheli ama aptal olmayan Clawdia izledi. Owen'ı kendisini beslemesi için kandırmak konusunda büyük umutları olduğuna Şüphe yoktu. "Hey," diye seslendi. "Turbo ne olacak? Evini yiyecek mi?"

"Mağazada durduğumda Ky'yi aradım, o da gidip Sami'yle birlikte yatıya kalması için onu aldı."

"Senin için sorun olur mu? Ky ve Sami'yle?"

"Elbette."

Rahatlayarak gözlerini kapattı ve az önce yaptıklarını, Owen'ın kulağa sert bir fısıltı gibi gelen sesini, onu severken alnına dökülen ipeksi saçlarını yeniden canlandırarak gerçekliği erteledi. Seksi hiç bu kadar

Daha önce hiç sevilmemişti ama Owen gibi bir adamla da birlikte olmamıştı. Owen ona bir şişe su uzattıktan sonra onu kucaklayıp yatak odasına götürdüğünde hâlâ bunları düşünüyor ve biraz afallamış hissediyordu.

"Bu neden sürekli oluyor?" diye sordu adam onu şakacı bir şekilde yatağına fırlattığında.

şiltenin üzerine tırmandı ve vücudunda süründü. "Sana kuşları ve arıları açıklayayım. . ."

Bölüm 19

Bir hafta sonra, Anna işte geçirdiği uzun ve stresli günlerin ve Owen'ın kollarında geçirdiği hiç de stresli olmayan uzun gecelerin ardından o kadar bitkin düşmüştü ki, şimdi hiç uyanmak istemediği bir rüyanın derinliklerindeydi. Bir adam vücudunun her santimini kemiriyordu. Ve herhangi bir adam da değildi.

Owen.

Onun dokunuşu, içinde hissedebileceğini bilmediği şeyleri uyandırdı ve bu gür, erotik rüyada, ona her santimini verdi, başkalarından sakladığı her şeyi ona verdi, ruhunun derinliklerine kadar kendini onunla paylaştı.

"Anna."

"Şşş, uyuyor."

"Anna, uyan" dediğinde sesi eğleniyor gibiydi.

Vay be. Rüya değildi. Owen gerçekten yatağındaydı, üzerine eğilmişti, beyaz dişleri karanlıkta parlıyordu. "Gerçekten harika bir rüya görüyordum," diye homurdandı.

"Fark ettim. Adımı inliyordun." Vay be.

Kızın lambasını yaktı ve yüzünde gördüğü şey karşısında boğuk bir kahkaha attı. "Daha sonra bana Dream Owen'ın sana ne yaptığını göstereceksin ki ben de sana tekrarını yapabileyim."

Utanarak gözlerini kapattı. "Neden ayaktayız ..." Bir gözünü kırarak açtı. "Karanlık otuz mu?"

"Çünkü sana bir şey göstermem gerekiyor."

Bir gülümseme buldu. "Sanırım bunu bana zaten göstermişsiniz."

Sert bir kahkaha attı. "Bu yeni bir şey. Ama acele etmeliyiz. Oraya varmamız birkaç dakika sürer." Onu yataktan çekti ve itiraz etmek için ağzını açtığı anda, bir çift eşofmanı yüzüne çarptı.

Şifonyerindeydi. "Çorapların nerede?" "Üst çekmecedeydi. Sütyenini ve iç çamaşırlarını da unutmuşsun." "Unutmadım."

Ellerini kalçalarına götürdü. "Evden komando olarak çıkmamı mı istiyorsun?"

Onu yavaşça içine çekerken gözleri ısındı. "Orada böyle durmaya devam edersen, hiç gitmeyeceğiz."

İtiraf etmeliydi ki, ona bu şekilde bakılması kendisini inanılmaz hissettirmişti. Sırtarak çıplak vücudunun üzerindeki eşofmanları çekti. "Buna değse iyi olur."

O sadece gülümsedi. On dakika sonra karanlık bir kumsalda oturmuş güneşin doğmasını bekliyorlardı. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama şafak öncesi muhteşimdi. Çamların kokusunu alabiliyor, suyun kuma vuruşunu duyabiliyordu.

Hemen önlerinde bir yerde ritmik bir şekilde. Su, yıldızları ve gümüş kenarlı bulutları yansıtıyordu. Şafak yaklaşıyordu. Kadın şaşırarak başını salladı. "Sen gizli bir romantiksin."

"Kimseye söyleme."

Yıldızların altında bir kumsalda oturmak, ona yaslanmak, kollarını ona dolamak çok kolay ve samimi hissettiriyordu. Adam onu hafifçe dürterek uyandırana kadar dalmış olduğunu fark etmedi.

"Bak," dedi usulca şakağına doğru.

Şaşkın bir sessizlik içinde, gökyüzünün renginin gözlerinin önünde değişmesini, her saniye daha da zenginleşmesini ve derinleşmesini izledi. Hava teninde serinlik hissettiriyor, suyun sesi rahatlatıyordu. Ve sonra güneş gökyüzünün

Doğudaki dağların tepeleri, onları gökyüzüne karşı silüet haline getirerek kıpkırmızı yapıyordu. Tepeden altın rengi ışık huzmeleri süzülüyordu ve pamuksu bulutlar ateş gibi görünüyordu. "Vay canına," diye nefes aldı.

"Göle daha önce hiç bu kadar gün doğumu."

"Asla mı?"

Başını iki yana salladı. "Güneşin doğuşunu görmeyeli uzun zaman oldu. Hiçbir zaman sabah insanı olmadım."

"Onlardan zevk almanı sağlayacak bir yol biliyorum." Sesi, kıza rüyasını yeniden canlandırma sözünü düşündüren o seksi tınıya doğru derinleşmişti.

"Owen?"

"Öyle mi?"

"İlk toplantımdan önce üç saatim var," dedi. Adam gülümsedi. "Öyle mi?"
"Evet." O da gülümsedi. "Beni eve götür."

Anna uyandığında gün ışığının panjurların arasından süzüldüğünü, koyu gölgeleri yumuşak sarı ve turuncu tonlarıyla yumuşattığını gördü.

Owen yüzüstü yatıyordu, yüzü ona dönüktü, saçları çarşafın fildişi rengine karşı koyu renkti. Gitmesi gerekiyordu. Hızlı bir duş alıp işe gidecek ve başka bir şey düşünebilecekti. Battaniye Yataktan yavaşça ve sessizce kayarken, yatağı sarsmamaya dikkat ederek çıplak sırtının üzerinden aşağı doğru indi. Soğuk parke zeminde parmak uçlarında yürüdü. Yatak odasının kapısında, omzunun üzerinden yatağa son bir kez baktı. Onun yatağına. İçinde Owen'la birlikte. Kendini tutmakta zorlanıyordu.
gülümseme oluşmasını engelledi.

Ya da kalbinin ısınmasını.

Bu, onlar, dün gece ve bu sabah yaptıkları ... hazır olmadığı bir şeye dönüşüyordu.

Ama yine de bakışlarını ondan ayırmıyordu. Ne zaman birlikte olsalar, içinde kıpırdanan değişimi hissedebiliyordu. Çok derine indiğini gösteren bir değişim. Bu sıradan bir şey değildi. Bu, çıkarları olan bir arkadaşlık değildi.

Daha fazlasıydı.

Owen'ın bunu fark edip etmediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de fark etmiştir. Bu onu duraklattı. Bu işe çok fazla anlam yüklüyordu. Aralarında bir şeyler değişiyor, hazır olmadığı ve istemediği bir şeye dönüşüyordu.

Ve kendine yalan söylemesine bak.

Her neyse, bu hiçbir şeyi değiştirmede. Ona karşı hissettikleri onu çok korkutuyordu.

Owen kıpırdandı ve uykulu bir şekilde, gözleri hâlâ kapalı, Anna'ya uzandı. Bulduğu tek şey soğuk çarşaf olunca tamamen uyandı. Doğrulup etrafına bakındı. "Anna?"

Birlikte yattığı kadından bir ses çıkmadı ama bir "miyavlama" sesi duydu ve ardından Clawdia yatağın kenarına tırmanıp kalçasına tünerek ona bakmaya başladı.

Uykusu hafıftı, çok hafıftı. Bu da Anna'nın gizlice dışarı çıkmış olması gerektiği anlamına geliyordu.

Bilerek.

Dairenin sessizliği onunla alay ediyor gibiydi. Derin bir nefes aldı ve yavaşça bırakarak odanın nabzını tuttu. Pencereleiden içeri süzülen güneş ışığı odayı altın sarısı bir ışıltıya boğuyordu. Etrafına bakınırken komodinın üzerinde bir değil iki saat buldu. İkisi de sabah 8:00'i gösteriyordu. Belli ki sabah onsuz başlamıştı. Ve aynı açıklıkla, odanın durgunluğu göz önüne alındığında

Anna gitmişti.

Kaçmıştı. Kendi evinden. Bunun tek bir anlamı olabileceğini düşündü; o da en az kendisi kadar harika vakit geçirmişti.

"Miyav." Clawdia ona kafa attı, sevgi arıyordu.

"Sahibin korkup kaçıyor," dedi kediye okşayarak. Clawdia'nın yüz ifadesinden kadının pek bir şey bilmediği anlaşıyordu.

Anna'nın gitmesine şaşırdığını söyleyemezdi. Ama kesinlikle hayal kırıklığına uğramıştı. Yorganın altından sıyrılıp gerindi ve ... bir sandalyenin üzerinde düzgünce katlanmış giysilerini ve üzerinde el yazısıyla yazılmış bir notu gördü.

Owen,

Dün gece için teşekkürler. Eğlenceliydi ama sanırım ikimiz de bir daha olmaması gerektiğini biliyoruz.

Anna

Gülmek zorunda kaldı. Zavallı kıcını terk ederken bile kibardı. İşe erken mi çağrılmıştı? Yoksa ona bir şeyler hissettirdiği, çok fazla şey hissettiği için mi gitmişti?

"Ben de sana, tatlım," diye mırıldandı kendi kendine, sonra dondu kaldı Çünkü suyun aktığını duymuştu. Koridorda hızla ilerleyerek banyonun önünde durdu. Kadın duştaydı. Kendini ne kadar rahatlamış hissettiğini itiraf etmek istemiyordu ama dizleri kesinlikle biraz zayıflamıştı.

Kendini banyoya bıraktı ve lavaboya yaslanarak cam duş kapısının arkasında onu görmenin keyfini çıkardı. "Eğlenceli, ha?" diye sordu. Söylemek istediği şey bu değildi. Aslında not hakkında hiçbir şey söylememeyi planlamıştı ama görünüşe göre daha fazla şey düşünmüştü. Bu konuda bildiğinden daha çok şey hissediyordu.

Kızın hakkını vermeliydi: Sıçramadı bile. Yine de yüzünü buruşturdu ama bu yüz buruşturma, adamın kendisi kadar çıplak olduğunu fark ettiğinde kayboldu. Bakışları yavaşça adamın vücudundan aşağı indi ve tekrar yukarı çıktı, ikinci geçişte daha da yavaştı.

Gurur verici. Tıpkı istemsiz olarak içine çektiği nefes gibi. Gözlerinin arasındaki kaş çatma çizgileri hafifledi, yerlerini daha yumuşak bir ifade aldı.

"Biliyor musun," dedi, "ayrıntıları unutmuş olabilirim. Belki de bana hatırlatmak için bir kez daha yapmalıyız."

"Sadece bir tane mi?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Çok fazla bağlanamayız, değil mi?"

Ve sorun da bu değil miydi, çünkü zaten çok bağlı olduğunu fark etmeye başlamıştı ve ... daha fazlasını, çok daha fazlasını istiyordu.

Her şeyde olduğu gibi.

Geçmişte hep kaçmak için can atardı. Ama ilk kez kaçmak istemiyordu. Ona aşık oluyordu.

Sert.

Ki bu çok saçmaydı. Daha bir ay bile olmamıştı. O hâlâ bunu düşünürken, kız uzandı ve onu duşa çekti.

Onu mutlu bir şekilde duvara yaslayan adam, ıslak saçlarını yüzünden geriye doğru itti.

Yüz ifadesi temkinli bir hal aldı. Adamın onu ekli şey konusunda zorlayacağından korkuyordu. Ama adamın onu zorlamaya hiç niyeti yoktu. Onu ya istiyordu ya da istemiyordu. Ve o anda, istiyordu. Alabildiğini alacaktı. "Neden iki saatin var?"

Şaşkınlık yerini temkinliliğe bıraktı. "Bu daha çok iki alarma sahip olmakla ilgili," dedi. "Biri olmak istediğim kişi için, diğeri de olduğum kişi için."

Kadın onu aşağı çekip aptalca öptüğünde hâlâ gülüyordu.

Bölüm 20

Anna bir yandan giysilerini çekiştirirken bir yandan da giyinmekte olan Owen'a göz atıyordu. Kendine engel engel olamıyordu.

Owen alçak sesle gülerek başını salladı ve onu kendine çekerek yanağını başının üstüne bastırdı. "Bana bazen öyle bakıyorsun ki kendimi Süpermen gibi hissettiriyor, biliyor musun?" Yüzünü görmek için geri çekildi, gülümsemesi şimdi daha yumuşaktı. "Bana kendimi özel hissettiriyorsun, Anna. Gerçekten bunun en son ne zaman olduğunu hatırlamıyorum."

Kalbinin göğsünde sıkıştığını hissetti ama bunu görmezden gelmeye çalıştı çünkü böyle olması gerekiyordu. "Bana fazla bağlanma," dedi. hafifçe, alaycı bir tonda söylemeyi başardı. "Beni özlemeni falan istemem."

Gülümsemiyordu. Oyun oynamıyordu. "Bunun neden bitmesi gerektiğini bana tekrar hatırlatır mısın?"

Paniğin boğazını tıkadığını hissederek ona baktı. "Başka ne şekilde bitebilir ki? İnsanlar ayrılır, Owen. Aslında, eski sevgililerinden üçüyle tanıştım.

Tamamen kaza, yani bu bir şekilde gerçek *olsa* bile -ki olmadığını ikimiz de biliyoruz- bir sonraki eski sevgilinin ben olmam an meselesi."

Uzun bir nefes verdi. "Anna, *bu* gerçek. En azından benim için." Başını iki yana salladı. "Dedik ki-"

"Ne dediğimizi biliyorum, bu sadece dava bitene kadar. Ama bu gerçek olmadığı anlamına gelmez."

Konuyu tartışmak için ağzını açtı ama bunu yapmak istediğinden emin değildi. Eğer bitene kadar bunun gerçek olmasını istiyorsa, o zaman kim oluyordu da onu başka türlü ikna etmeye çalışıyordu? Çünkü derinlerde bir yerde, belki de o kadar derinlerde değil, ona hissettirdiklerinden vazgeçmek için acele etmiyordu.

"Bak," dedi. "Saat bire kadar işte olmam gerekmiyor. Genelde Cumartesi günleri çalışmam ama bugün raftinge götüreceğimiz büyük bir grup var. Dokuza kadar işte olman gerekmediğini söylediğini biliyorum, bu da demek oluyor ki

neredeyse bir saatim var. Seni kahvaltıya götürebilir miyim?"

Karnı guruldayarak ikisini de güldürdü. Gece yarısı olmuştu. Daha önce onlara tavuklu kızartma yapmıştı ama o kaloriler çoktan gitmişti. "Mari duştayken bana mesaj attı. Toplantı başka bir güne alınmış."

Gülümsedi, bir kolunu kızın boynuna doladı ve onu kendine çekerek ağzını kızın şakağına bastırdı. "Hadi canavarı besleyelim."

Lake Drive'da sahil trafiğine yakalandılar. Aceleyle gidecek bir yeri olmadığı için durdu, yüzünü ona döndü, sanki onu çok iyi tanıyormuş gibi hissediyordu.

Bazı açılardan, ama diğer açılardan hâlâ bir gizemdi. Ne var ne yok ifadesiyle şöyle bir baktı.

"Güldür beni," dedi. "Kentucky Derbisi atının adı iyi olmadığını bir duygu, artı yediğin son şey. Hadi."

"Seni seviyorum."

Kalbi durdu. "Ne?"

"Aşkta iyi olmadığım bir duygu. Yediğim son şey ..."

Onu. Yüzünün ısındığını hissetti ve adam onun yüz ifadesine güldü. "Ağzımı vücudunun her santiminde gezdirdim ve sen hâlâ bundan dolayı kızarabiliyor musun? Şirin."

Gözlerini devirdi. "Son kez söylüyorum, ben sevimli *değilim*."

"Haklısın. Sen şimdiye kadar zevk aldığım en seksi, en zeki, en komik kadınsın." Kadın utanç içinde inlediğinde sıırıttı. "Ya sen?" diye sordu.

"Kentucky Derbisi adın mı?"

"Seninkiyle aynı," diye itiraf etti ve adam yine güldü.

Bir santim bile kıpırdamamışlardı ve kadın onu işaret etti. "Sıra sende. Şimdi soru sorabilirsin."

Bir dakika boyunca bunu düşündü. "Çocukken harika olan ama bir yetişkin olarak berbat olan şey nedir?"

"Doğum günleri," dedi hemen. "Yaşlanmak istemediğim için değil. Bu umurumda değil. Sadece ilgi odağı olmaktan hoşlanmıyorum. Ya sen?"

"Uykuya daldığınızdan farklı bir yerde uyanmak. Arabada uyuyakaldığınız ve hatırlamadan yatağa taşındığınız ve uyandığınızda paniklediğiniz zamanki gibi, çünkü *oraya nasıl gittiniz?*"

Bu onu güldürdü. "Evet! Ve tek bir porsiyonda büyük miktarlarda şeker yemek. Bir de sabahın ikisine kadar ayakta kalmak."

"Sana katılırdım ama dün gece ..." Ona seksi bir gülümseme fırlattı, bu da önceki geceyi, ağzının onunkinde nasıl hissettirdiğini, ellerinin vücudunda nasıl gezindiğini, ona her dokunduğunda sesinin nasıl alçak ve seksi bir hal aldığını anımsattı.

Ona şöyle bir baktı. "Şimdi ne düşündüğünü bilmek zorundayım," dedi. "Gözlerin ısındı."

Ağzını açtı ama neyse ki trafik hareket etmeye başlamıştı. İki dakika sonra da ana yoldan ayrılmıştı.

Yanına yanaştı. "Yemek kamyonu mu?" diye sordu, daha önce hiç gitmediği bir sahilde park etmiş kırmızı-beyaz kamyonu bakarak.

"Göldeki en iyi kahvaltılık burritosu" diye söz verdi.

Siparişlerini verdikten sonra yiyeceklerini sahile götürdüler ve burada boş bir piknik bankının üzerine oturup yemek yediler.

"Tamam," dedi ağzındaki lokmayı yutarken. "Haklısın. Bu yediğim en iyi kahvaltılık burrito." Manzara da öyle, hem göl hem de yanındaki adam, solmuş kot pantolonu, Meksika'daki bir barın reklamını yapan tişörtü ve cehennem kadar seksi aynalı güneş gözlükleriyle yayılmıştı.

"Burayı nasıl buldun?" diye sordu. "Hayatım boyunca burada yaşadım ve buranın varlığından hiç haberim yoktu. Babam caddenin karşısındaki mezarlıkta gömülü ve onu birkaç kez ziyaret ettim ama buranın burada olduğunu hiç fark etmemiştim."

Çiğnemeyi bıraktı, yutkundu ve güneş gözlüklerini başının üstüne doğru iterek garip bir ifadeyle ona baktı.

"Ne var? Dışimde bir şey mi var?" Eliyle ağzını kapattı. "Kahretsin-"

Parmaklarını yakaladı. "Dışlerinde hiçbir şey yok." "O zaman ne?"

"Burayı annemi ziyaret ederken buldum. O da caddenin karşısında."

Bu tuhaf bağlantı karşısında şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. O kadar çok görüşmüşlerdi ki, evrenin ona bir şey söylemeye çalıştığını düşünmeye başlamıştı.

Owen son ısırığını aldı, sonra kahvaltılık burritosunun ambalajını buruşturdu ve on beş metre ötedeki çöp kutusuna üçlük attı. Sonra onun çöpünü aldı, onu da buruşturdu ve bir basket daha attı.

"İyi atıştı," dedi.

"Binamızın arkasında bir basketbol potamız var ve çocuklarla öğle yemeklerinde oynuyoruz. Nasıl oldu da caddenin karşısında hiç karşılaşmadık? Ya da herhangi bir yerde."

"Bilmiyorum. Belki ..." Bir süredir aklından geçirdiği ama çok yabancı geldiği için üstünü örttüğü düşünceyle alt dudağını ısırıldı.

"Belki ne?" diye sordu. "Belki de şimdiye kadar olmaması gerekiyordu?"
Evet. Kesinlikle.

Hâlâ onu izliyordu, düşünceleri gizliydi. Bir süre sonra, bir şey söylemek ister gibi göründü.

"Ne zamandan beri bir şey saklıyorsun?" diye sordu.

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Beni tanıdığını sanıyorsun."

"Sanırım oraya doğru gidiyorum. Örneğin," dedi, "bana az önce ne düşündüğünü söylemek üzere olduğunu biliyorum. Ondan sonra da beni öpeceksin."

Eğilerek onu öptü. Kız nefessiz kaldığında, gülümseyerek geri çekildi.

"Her şeyden önce," dedi öpülmüş aptal bir sesle, "sırayı değiştirmiş olman seni tanımadığım anlamına gelmez. Şimdi dökül bakalım."

Onun elini kendi elinin içine aldı. "Ruby'ye birkaç yıl önce demans teşhisi konulduğunda, bana duymaya hazır olmadığım bir şey söyledi. Ben istedim ki

yanına taşınmamı ve yardım etmemi istedi, ama bana izin vermedi, bunun yerine hafıza bakımında ısrar etti. Bana nedenini söylemedi ama bunun nedeninin kendi hayatım için onunkinden vazgeçmemi istememesi olduğunu biliyordum."

Anna duygulandı, gözlerinin dolduğunu hissetti. "Seni çok seviyor."

Başını salladı. "İstiyor. Ve her zaman istediği şeye sahip olduğumu görmek onun en büyük dileği. Sevgi. Bir aile. Bana bir gün biriyle tanışacağımı söyledi.

Hayatımı değiştirecek, içimdeki boşluğu dolduracak biri."

Kalbinin küt küt attığını hissetti. "Ne dedin sen?"

Ağzının bir köşesi kıvrıldı, sesi alaycıydı. "Buna ihtiyacım olmadığını söyledim. Bu halimle iyiydim. Bana bunun doğru olduğunu, hayatta kalmak için hayatımda aşka ihtiyacım olmadığını söyledi ama içten içe bunu istediğimi biliyordu. Özlem duyduğumu."

Etraflarındaki her şey yok olmuş gibiydi. Esinti, su sesi, her şey.

"İnkâr ettim," dedi. "Düzeltilmesi gerektiğini düşünmediğim hayatımı düzeltmeye çalışmasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştım."

Anna nefesini tuttuğunu fark etti. Kendi kendine nedenini bilmediğini söyledi ama biliyordu. "Peki ya şimdi?"

Gözleri onun gözlerinden hiç ayrılmıyor, hissettiği her şeyi onun da görmesine izin veriyordu. Kendisi için rahat olmadığı zamanlarda bile ona her zaman izin vermesi çok alçakgönüllüydü. "Ve şimdi," dedi sessizce, elini ağzına götürüp avucunun hassas derisine bir öpücük kondurarak, "şimdi onun haklı olduğunu kabul etmediğim için saçmaladığımı düşünüyorum. Etrafım harika insanlarla çevrili ama yine de yalnızlık çekiyorum. Ve gerçekten harika biri hayatıma girdi. hayat."

Ciğerlerindeki hava vınlıyarak dışarı çıktı. Ağzı kıvrıldı. "Panik yapma."

"Neden panik yapayım ki?" Sesi normalden iki tam oktav daha yüksek çıkınca yüzünü buruşturdu. "Kim panikliyor? Bu kız değil." Tanrım, tam bir aptaldı ve daha fazla kelime ağzından kaçmadan dudaklarını birbirine kenetledi.

Owen sırtıttı ama sonra her zamanki sakin sabrıyla uzun bir süre ona bakarak sırtışının kaybolmasına izin verdi. "Biz buradayken babanı ziyaret etmek ister misin?"

"Eğer anneni ziyaret etmek istersen."

Adam gülümsedi. Ayağa kalkarak onu da ayağa kaldırdı, sonra cadde boyunca yürürken elini onunkinde tuttu.

Caitlin'in sözleri Anna'nın zihninde *yankılanıyordu*: *Her hafta annesinin mezarını ziyaret ediyor ve beni hiç götürmüyordu. Bir kere bile. Görünmez engelleri vardı.*

onu koruyarak beni dışarıda tuttu. Gerçek şu ki, ben daha fazlasını istedim ve o bunu bana veremedi. Kimseye veremez.

Ama Anna'yı götürüyordu.

Mezarlığın kapısının önünde bir adam çiçek satıyordu. Owen iki buket aldı ve birini Anna'ya uzattı. "Sizi yalnız bırakayım," dedi sessizce.

Anna güzel arazinin içinden geçen kıvrımlı patikada acele etmeden ilerledi. Ölülerin yattığı bir yerin güzel olduğunu düşünmek tuhaftı ama Çam ağaçlarıyla bezeli ve göz alıcı Sierra dağlarıyla çevrili hafifçe inişli çıkışlı çimenli tepeler başka bir şey olarak tanımlanamaz.

Etrafına bakındı ve kimseyi göremedi, Owen'ı bile.

Buraya Wendy ile birçok kez gelmişti ama hiç yalnız gelmemişti. Patikadan çıkıp babasının mezar taşının önünde dizlerinin üzerine çöktüğünde içini çekti. "Hey, baba."

Boğazını sıkarak çiçekleri mezar taşının dibine koydu. "Yani . . . Wendy patlamak üzere." Babası dede olmayı çok isterdi. "Onun yanında olacağım," diye söz verdi. "Ve bebeklere senin hakkında her şeyi anlatacağım." Durakladı. "Ama sakıncası yoksa bazı şeyleri atlayacağım." Hıçkırığa çok yakın yarım bir kahkaha attı. "Keşke burada olsaydın baba. Çok fazla sorum var. Mesela, nasıl oldu da ben hiç Shady Joe'nun gerçekte kim olduğunu gördün mü? Ve neden onunla arkadaşınız? Ve ... neden tüm sete ve bir milyon dolarlık kolyeye sahip olan bir kadına ait olan bir madeni paraya sahiptin - hepsi hala kayıp?"

Hâlâ dizlerinin üzerinde, derin bir nefes aldı. Burası sessizdi, sadece ağaçların hafif hışırtısı ve ara sıra bir kuşun ciyaklaması duyuluyordu. "Seni seviyorum," dedi. "Bunu hiçbir şey değiştiremez. Ama senin hakkında keşke unutabilsem dediğim bazı şeyler öğreniyorum. Geçmişin ..." Gözlerini kapattı. "Komik, nazik, maceraperest ve vericiydin... çok vericiydin. Çok şey yapabiliirdin: harika bir baba, parlak bir işadamı, seni tekerlekli sandalyeye mahkûm eden hastalık karşısında cesurdun. Ama bir milyon yıl geçse de biyografinde hırsız olmak olduğunu tahmin edemezdim." Durakladı. "Buna inanmak istemedim, hâlâ da istemiyorum ama sabıkan var." Tuşa bastı

Ellerinin topuklarını gözlerine götürdü. "Anlamıyorum, her türlü adaletsizlikten *nefret ederdin*. O kadar nefret ederdin ki, yalan makinesi testinden geçip senin asla ve *asla* başka birinden bir kuruş bile çalmadığını iddia edebilirdim."

Bir damla gözyaşını sildi ve gözlerini sıkıca kapattı. "Senin Shady Joe gibi olmadığına inanmak istiyorum. Sonya'nın deyiimiyle geçmişteki 'hatalarının' geçmişinde kaldığına, bir şeyler çalmadığına inanmak istiyorum.

Ruby Red ve madeni paralar. Az önce seni hâlâ sevdiğimi söylediğimi biliyorum ve seviyorum da ama ..." Lanet olsun. Bunu yüksek sesle bile söyleyemiyordu, eğer bunu yaptığını öğrenirse, bu en azından sevgisini lekeleyecekti-

Bir el, Owen'ın kalçalarından birinde yumruk yaptığı elini örttü. İrkilmedi çünkü sadece dokunuşu değil, Owen'ın varlığında kendini nasıl hissettiğini de fark etmişti.

Güvenli.

Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü, bir kolunu beline doladı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Onu hatırladığın gibi sevmende sorun yok. ona," dedi sessizce. "Yaptığımız şeyin o anıları lekelemesine izin verme."

Başını çevirerek Owen'a baktı ve babasının sahip olduğu tüm inanılmaz özelliklere onun da sahip olduğunu fark etti. Nezaket. Sabır.

Maceraperestlik. Kolay cömertlik. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak güçlüydü ve onu sürekli rahatsız eden şüphelere asla boyun eğmiyor gibiydi.

Owen babasının mezar taşına baktı. "Efendim, benim adım Owen Harris. Kızınızın bir arkadaşım. Eğer annem gibiyseniz, o ve Wendy için endişeleniyorsunuzdur. Sizi temin ederim ki onlar harika, yetenekli kadınlar ama bana ihtiyaçları olursa burada olacağım. Her şey için." Anna'nın ve kendisinin birbirine dolanmış ellerini kalbine götürdü ve orada tuttu ve o an için, neredeyse dayanılmaz bir şekilde duygulandı, neredeyse birlikte bir şansları olabileceğine inanabilirdi.

Neredeyse.

Bölüm 21

Ertesi gün işten sonra Anna, Wendy'yi kontrol etmek için evine uğradı. Kız kardeşinin zor bir gün geçirdiğini anlayabiliyordu. Gözlerinin altındaki yorgunluk ve stres lekeleri, soluk teni ve belki de en önemlisi sessizliği bunun işaretleriydi. "İyi hissediyor musun?"

"Evet."

Anna zihnindeki listeye uyuşukluğu da ekledi ve paniğini bastırmak için elinden geleni yaptı. Bildiği kadarıyla bu normaldi ama Wendy'nin ona hamile olduğunu söylediği gün başlayan ve aylardır süren korkusunu yenemiyordu; annelerine olduğu gibi kız kardeşine de doğum sırasında bir şey olacaktı. "Sana bir şey getireyim mi? Yiyecek? Ne istersen."

"Hayır. Teşekkürler."

Tamam, şimdi gerçekten endişeleniyordu. Wendy hep açlıktan ölüyordu. Yapılacak tek bir şey vardı. Wendy'nin onu manipüle ettiği gibi onu manipüle etmek.

Anna her fırsatta. "Şey, *ben* açım," dedi Anna. "Açlıktan ölüyorum, gerçekten. Ama ne yiyeceğime karar veremiyorum."

Wendy mutfığa doğru bir el salladı. "Buzdolabından istediğinizi alabilirsiniz."

"Evet, ama mutfığa yemek aramaya gittiğimde bulduğum tek şeyin malzemeler olmasından nefret ediyorum."

Wendy küçük bir gülümseme verdi. "Yalancı. Yemek yapmayı seviyorsun. Sadece sevdiğin şeyler için hiç zaman ayırmıyorsun."

Anna derin bir nefes aldı ve Wendy yüzde yüz haklı olsa bile buraya yine kavga etmeye gelmediğini kendine hatırlattı. "Niye açsın? ne için?"

Wendy omuz silkti.

"Wen, iyi olduğuna emin misin? Hayden'ı arayayım mı? Doktorunu?"

"Sakın buna cüret etme. Ben iyiyim."

Ama iyi değildi, yoksa yemek istiyor olurdu. Anna'nın paniğine eski dostu Anksiyete de katıldı. "Hadi ama. Aşerdiğini biliyorum. Duyalım bakalım. Herhangi bir şey."

"Eğer sadece bu evde olanlardan değil de herhangi bir şeyden bahsediyorsak, bir kova kızarmış tavuğa hayır demem. Ama bu çok saçma, oraya gidip sonra buraya gelmeni istemiyorum, senin evine daha yakınken olmaz. Alt kattan ne bulursan atıştırırım."

Anna başıyla onayladı ve aşağı indi. Sonra sessizce ön kapıdan çıkıp arabasına bindi. Beş dakika sonra bir kova kızarmış tavuk almıştı. Wendy's'e döndüğünde içeri girdi ve bir kova tavuğu kız kardeşinin kucağına bıraktı.

Wendy ona baktı ve hemen gözyaşlarına boğuldu.

"Hayır, ağlama!" Anna bir yığın peçeteyi onun eline tutuşturdu. "Özür dilerim! Sadece seni neşelendirmeye çalışıyordum!"

Wendy huysuzca, "Bunlar mutluluk gözyaşları," dedi ve tavuğu yemeye başladı, zevkle mırıldandı, tadını çıkarmak için gözlerini kapattı. Birkaç dakika sonra gülümsedi. "Sanırım acıkmıştım."

Anna başını duvara çarpmamak için elinden geleni yaptı.

Wendy şişedeki suyu emdi. "Tamam, şimdi içime biraz protein girdiğine göre, Owen'la nasıl gittiğini anlat bana. Çok hoş, kıskanılacak, ben seksiyim ışıltısı saçıyorsun."

"Öncelikle, bu kızarmış tavuğun içinde bırakın proteini, gerçek et olduğundan bile emin değilim."

"Konuyu değıştirme." Wendy Anna'ya doğru bir kanat salladı. "Konuş."

"İşıldadığımı bildiğimi itiraf etmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, ondan hoşlandığını itiraf etmeni istiyorum.

Hem de çok."

"Tamam." Anna bir bisküvi seçti ve üzerine tereyağı sürdü. "Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. Ama dava sonuçlandığında her şeyin biteceğı konusunda anlaşmıştık."

Wendy ona baktı. "Hâlâ aptal plan bu mu? Cidden mi? Neden böyle bir şeyi kabul ettin ki?"

Anna, "Bu benim fikrimdi," dedi.

"Aman Tanrım." Wendy başını salladı. "En akıllı kardeş lafımı geri alıyorum. Sen aptalsın. Bu aptalca. O bir bekçi, Anna. Sana ay, güneş, *yıldızlar* ve öğle yemeğiymişsin gibi bakıyor. Biliyor musun?"

Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musunuz? O, arkanızda, yanınızda, nerede durmasını isterseniz orada durmaya istekli bir adam. Ayrıca, konu sizin ne kadar zeki olduğunuzu bilmeye geldiğinde hiç egosu yok, sizi düşünürken, konuşurken, gülerken izlemeye bayılıyor. Bunu neden kendine yapıyorsun?"

"Hâlâ gerçeği mi istiyorsun?" Anna sordu.

"Hayır, Anna, bana yalan söyle." Wendy başını salladı. "*Evet, gerçeği istiyorum!*" "Tamam, peki. Kendimi gerçekten bir bekçi olarak görmüyorum."

Wendy nefesini tuttu, elini kalbine götürdü. Tek ihtiyacı olan tutacağı bir dizi inciydi. "Bu doğru olamaz."

Anna omuz silkti. Owen kendisini hiçbir zaman bir bekçi olarak görmemişti - en azından şimdiye kadar. Bu onun için değişiyor gibi görünüyordu ve eğer bu davanın bir an önce bitmesi için bastıran kendisi olmasaydı, Owen'ın bunu hiç istemeyeceğini biliyordu.

Ama korkmuştu. İşin özü buydu.

Wendy ağzını açtı ama Anna parmağını kaldırdı. "Konu değişikliği," dedi sertçe. "Wendy'yi aldığımda neyin yanlış olduğunu bana söyleyecek misin?"

Burada mı?"

"Bana daha fazlasını anlatmayacağına eminsen." "Eminim."

Wendy içini çekti. "Bu bebekleri seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama bugün hamile streç pantolonum çok dar, göğüslerim ağrıyor ve telefonumu almak için eğildiğimde düşürdüm-ve ..."

"Ve ne?"

"Osurdum." Wendy inledi ve yüzünü kapattı. "Sanki hiç yapmamışım gibi geleceğini biliyordu! Hayden bunun dünyadaki en komik şey olduğunu düşündü. Ona artık boşanmamız gerektiğini söyledim, çünkü sırada ne vardı, birbirimizin önünde kaka mı yapacaktık? Önce ben öleceğim."

"Bitirmek üzere misin?" Anna sordu.

Wendy tekrar iç çekti. "Evet. Ama bunu asla unutamayacağım."

"Tamam, çeşitli ve çok ciddi sorunlarınızın hepsine değinmeye çalışayım. Birincisi, hamile streç pantolonunuz bir kadın ve bir bebek için üretildi, bir kadın ve üç bebek için değil, bu yüzden kendinize bir mola vermeniz gerekecek. İki, göğüslerinin ağrmasına gelince, bir de şu açıdan bak. Her zaman daha büyüklerini istemiştin ve şimdi sende var, o yüzden kazan." Sonra tereddüt etti.

"Osuruk konusunda kendimi nasıl daha iyi hissettireceğini bilmiyorsun," dedi Wendy üzüntüyle.

Bingo. "Erkekler osuruğa bayılır, değil mi? Nedenini bilmiyorum ama severler. Ayrıca, Hayden'ı güldürdün. Bunu yapmak o kadar kolay değil ve o harika bir kahkaha atıyor, bu yüzden belki de sadece bu kısmın tadını çıkarmaya çalışın."

Wendy bunu düşündü ve omuz silkti. "Evet, belki de haklısın. Teşekkürler. Yemek için de teşekkürler. Sen gerçekten en iyi, en tatlı, en nazik kız kardeşsin."

"En iyi kız kardeş olduğumu kabul ediyorum, ama tatlı ve nazik kesinlikle biraz abartılı."

Wendy güldü ve bu Anna'nın kalbini ısıttı. "Gezegendeki en iyi, en akıllı, arkamı en çok kollayacak kız kardeş olduğunu söylemeliydim."

Anna gülümsedi. "Bunu alacağım."

İki gün sonra, Wendy bir o yana bir bu yana dönüp duruyor, ne rahat edebiliyor ne de uyuyabiliyordu. Karanlıkta Hayden'ın derin ve düzgün nefes alışını duydu ve ne olursa olsun uyuyabildiği için onu tekmelemek istedi. Hayden'ın nesi vardı da tüm sorunlarını ve endişelerini onun gibi yatağa taşııyordu?

Yaptı mı? Ve sırrı neydi?

Gah. Eskiden uyumak için en sevdiği pozisyon olan sırt üstü yattı ama şimdi bebeklerin iç organları üzerindeki ağırlığı onu hayattan koparmakla tehdit etmeden önce orada sadece bir ya da iki dakika kalabiliyordu.

Hayden'ın uyanmasını umarak yüksek sesle iç çekti.

Yapmadı, lanet olsun. Ve onu bir daha uyandırmayacağına söz verdiği için bunu bile yapamadı. Kısa bir süre Anna'yı aramayı düşündü ama ona zaten kızarmış tavuk getirmişti ve yük olmak istemiyordu. Anna'nın aşırı korumacı davrandığı için ona kızacağını biliyordu ama bilmediği bir şey onu incitemezdi. Merhaba, evet, onun adı Wendy'ydi ve Anna'yla yaptığı kavgalardan nadiren bir şey öğrenmişti.

Tek başına özel bir çıldırma partisi vermesi gerekecekti.

Ama bebekler içinde kıpırdanarak ona hiç de yalnız olmadığını hatırlattı. Orada, karanlıkta gülümsedi ve ellerini onların üzerine koydu. İlk başta, vücudunun artık kendisine ait olmadığını, bunun yerine bu varlıklara ait olduğunu fark etmek zor olmuştu

o ve Hayden yaratmıştı. Gerçi dürüst olmak gerekirse, Hayden'dan çok daha fazla iş yapmıştı. Yine de bebekler yedi gün yirmi dört saat onun yanındaydı ve ona arkadaşlık ediyorlardı.

Ve şimdi, yakında, bitecekti. Bugün otuz haftalık hamileydi, bu da iki hafta içinde bu bebeklerin vücudunun dışında olacağı anlamına geliyordu.

kendi varlıkları. Uzun zamandır, bu büyük hayalinin gerçekten gerçekleşmesine hem takıntılı hem de bundan dehşete düşmüştü ve neredeyse gerçekleşmek üzereydi.

Bu heyecan verici olsa da, onlarla yalnız kalmayı özleyeceğini biliyordu.

Görünüşe göre, bir rüyanın gerçekleşmesinin gerçekten iki tarafı varmış.

Bebekler biraz daha kıvrandı. Kit Kat, Reese ve Oreo, diye karar verdi, o anki aşermesi için böyle adlandırılmıştı ... Ve eğer Hayden itiraz ederse, pekâlâ uyanıp onunla konuşabilirdi. Ya da daha iyisi, kukusundan üç karpuz çıkarabilirdi.

Belki bir program izlemek için iPad'ine uzandı ama kendini Will ve Joe hakkında derin bir sosyal medya dalışında buldu. Will'in, babasının muhtemelen söylediğinden daha fazlasını bildiğini ima etmesi ve aynı zamanda Joe'nun fazlasıyla kendini beğenmiş görünmesi onu hâlâ rahatsız ediyordu.

Bu yapbozun eksik parçaları vardı ve o parçaların Will ve Joe olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu.

Düşünmek için iPad'i bıraktı ve bir de baktı ki saat sabahın beşi olmuş.

Ve başka bir şey daha.

Hayatını kurtarmak için bunu açıklayamazdı, ama biliyordu, ruhunun derinliklerine kadar biliyordu, bugün o gün olacaktı. Ellerini vücudunda gezdirdi, ona neyin ipucu verdiğini anlamaya çalıştı ama her şey aynıydı. Aynı iri göğüsler, aynı sırt ağrısı, aynı sürekli işeme isteği.

Belki tam olarak aynı sırt ağrısı değil. Bu sabah daha keskin, daha şiddetli hissettirdi.

Amansız . . .

Sonraki otuz dakikayı, sabahın köründe bu rahat yataktan bir hiç uğruna çıkmadığından emin olmak için kasılmaları zamanlamaya ayırdı. Ama kasılmaları altı dakika arayla geliyordu.

Vay anasını. Doğum yapıyordu.

Bunu gerçekten yapacaktı. Lanet olsun. Hamile olmak, yaklaşan doğum sancısıyla yüzleşmediğinde çok daha eğlenceliydi.

Hayden onun yanında kıpırdandı ve bir dirseğinin üzerine çıktı. "Kahvaltı için yine turşu ister misin?"

Öyle mi yaptı? "Evet. Hayır. *Hayır.*" Artık doğum sancısı çektiğini bildiğinden, doğum sınıfındaki annelerden eşlerinin ve bir oda dolusu profesyonelin önünde masaya kaka yapmakla ilgili duyduğu korku hikayeleri sayesinde yemek yemekten korkuyordu. Olmaz. Hayır, teşekkürler. Hayatta olmaz.

"Wendy?" Hayden, bir şeylerin ters gittiğini açıkça hissederek uyandı. Ayağa kalktı, bir eli karnına gitti. "Ne oldu? İyi misin? En küçük, orta, en büyük?"

"Sanırım Wilma, Betty ve Pebbles'ı kastediyorsunuz."

Yemi yutmadı. Gözleri sakın ama delici bir şekilde uzanıp elini bileğine koydu ve sıcak parmaklarını soğuk tenine doladı. Bunun çok tatlı olduğunu düşündü, ta ki adamın nabzını ölçtüğünü fark edene kadar.

Onun ne kadar endişelendiğini biliyordu ve tamam, evet, onu ne kadar önemseydiğini bilmek, her zaman güvende ve mutlu olmasını istemesi çok şey ifade ediyordu. "Mutlu eş, mutlu hayat," derdi insanlara her zaman, yüzünde en tatlı, en içten gülümsemeyle.

Onun bu özelliğini, evreninin merkezinin kendisi olmasını seviyordu. Gerçekten seviyordu. Ama arada bir iyi olmamak da sorun değildi. Onun bunu anlamadığından emindi ama anlayan biri vardı. "Anna'yı arayabilir misin?"

Çenesini ovuşturarak onu inceledi. "Geçen gece kanepede oturmuş televizyon izlerken telefonumun sesini duyduğum gibi mi?

Sadece onu almak için kalktığım da senden bir mesaj geldi ve lütfen dönerken cipsleri de getirmemi istedin."

Bu anıyı hatırlayınca gülümsedi. "Hayır, bu farklı." Adam sadece ona baktı.

"Yemin ederim! Ondan bana bir şey getirmesini istemeyeceğim."

Saate baktı. "Saatin daha sabahın beşi olduğunu biliyorsun. Anna bu ailede pek sabah insanı sayılmaz. Onu uyandırdığın için seni öldürür. Ve alınma ama seni öldürdüğü için onu öldürmek zorunda kalmamayı tercih ederim. Bu yatağı ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Ve çocuklarla basketbol oynamayı. Ve kamyonumu sürmeyi. Ve-"

"Ve bunların hiçbirini hapishanede yapamazdın," diye onun yerine sözlerini tamamladı. "Anlıyorum. Ama merak etme, Anna onu uyandırdığım için beni öldürmeyecek."

"Nereden biliyorsun-" Nefesini içine çekti. "Wendy," dedi, son derece ciddi bir şekilde. "Doğum mu yapıyorsun?"

"Evet dersem, efsanevi sakinliğini koruyacak mısın yoksa çıldıracak mısın?"

Hayden yataktan o kadar hızlı sıçradı ki, uyuyan Jennifur'u yerinden oynattı. Kedi yere düştü ve bir süre başını sallayarak oturduktan sonra Hayden'a

pis bir bakış atıp, sert kuyruğunu havada sallayarak, sinirli bir kedinin resmini çizerek uzaklaştı.

"Tamam, o zaman çıldıralım," diye mırıldandı Wendy, eğleniyordu ama aynı zamanda son kasılmalar yüzünden havayı içine çekiyordu.

"Sakin ol," dedi Hayden, ayaklarını basketbol ayakkabılarının içine sokarak ve aylar önce ilk hamileliğindeki kadın doğum randevusundan beri hazır tuttuğu çantasını kaparak. Ona döndü. "Ne giymek istiyorsun?"

"Senin giydiğinden daha fazla," dedi gülümsemesini tutmaya çalışıp başaramayarak.

Adam kendine baktı ve kadın güldü, çünkü adam ayakkabıları dışında doğduğu günkü gibi çıplaktı. Hâlâ homurdanarak komodinin üzerindeki telefonuna uzandı ama orada değildi. iPad'inin pili biterse diye yastığının altına sıkıştırdığını hayal meyal hatırlıyordu. elini kaydırarak onu aradı.

Gitti.

Yatağı aramak için elinden geldiğince kıvrıldı. Bu arada, kot pantolon ve tişört giymeyi başarmış olan Hayden - içten dışa, ama Wendy önümüzdeki saatlerde onu eğlendirecek bir şeye ihtiyacı olacağını düşündü, bu yüzden bir şey söylemedi - bir çift eşofmanla ona doğru geldi.

Hayır. "Doğum yapmak için büyük, bol, eski eşofmanlar giymeyeceğim" dedi.

"Bebeğim, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama doğum yaparken pantolon *giymeyeceksin*."

Lanet olsun. Onun haklı olmasından nefret ederdi. Ama hey, telefonunu kendi kışının altında bulmuştu, yani bu da bir şeydi. Hemen Anna'nın numarasını tuşladı ve bekledi.

Üç kez çaldıktan sonra Anna telefonunu halsiz bir şekilde "'Lo? Kim öldü?"

"Hiç kimse," dedi Wendy. "Belki birazdan Hayden gelir, çünkü bugün eski bol eşofmanlarını giymemi istiyor."

Hayden Wendy'ye yakışır bir göz devirmesi yaptı. Wendy dilini ona doğru uzattı.

"Eğer kimse ölmediyse, neden hepimiz uyanıgız?" Anna sordu. "Doğum sancısı çekiyorum."

"Ohmigod! Hemen geliyorum! Bensiz başlamaya cüret etme!"

"Çok geç," diye takıldı ama Anna çoktan gitmişti. Tamam o zaman.
"Anna birazdan burada olacak."

Birden merdivenlerden gelen ayak sesleri duyuldu. İki saniye sonra Anna, üzerinde sadece büyük boy bir tişört ve iç çamaşırlarıyla, saçları dağınık, gözleri kocaman bir halde yatak odasının kapısında belirdi.

"Doğum mu yapıyorsun?"

Wendy ona baktı. "Burada mı uyudun?"

"Uyudu," dedi Hayden.

"İçimde seninle ilgili garip bir his var." Anna yaklaştı, Wendy'nin elini tuttu.

telefonu alıp komodinin üzerine koydu. Sonra onunla birlikte yatağa tırmandı ve Wendy'nin muhtemelen aynı derecede vahşi olan saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "İyi misin?"

Anna'nın burada olması, sessiz bir destek için gelmesi Wendy'nin gözlerini yaşlarla doldurdu. Ama sonra sakinleşti, gözleri Anna'daydı.

"Seks yaptın."

"Ne?" Anna açıkça irkilerek sordu.

"Yapmayacağını iddia etmene rağmen Owen'la yine yaptın! Lanet olsun, bütün iyi şeyleri sen yapıyorsun!"

"Vay canına," dedi Hayden.

Wendy ona bir el salladı. "Tamam, evet, iyi, birkaç gece önce yaptık ve bir Tyrannosaurus rex'e dönüşmüş biriyle yatmaya çalışmana rağmen asla şikayet etmiyorsun. Gözlüksüz iğne yapmaya çalışmak gibi bir şey olduğunu bilmediğimi sanma. Köpek stili yapamadık çünkü karnım Birleşik Devletler'den ayrılacakmış gibi hissediyordum.

Wendy'nin halleri. Yirmi dört santim uzunluğunda bir penisin olmadığı için tam cepheden çekemedik. Büyük kaşık küçük kaşık oynamak bile neredeyse imkansız."

Hayden gözlerini kırptırdı. "İyi idare ettiğimizi sanıyordum." "Senin üzerinde uyuyakalmışım!"

Wendy ağladı.

"Um . . ." Anna Hayden'a baktı. "Sizi telaşlandırmak istemem ama karınız aklını kaçırmış."

Hayden akıllıca davranarak buna yanıt vermedi. "Artık hastaneye gidebilir miyiz?"

Wendy Anna'ya baktı. "Owen'la geçirdiğin seksi zamanlarla ilgili ayrıntıları benden esirgeyecek misin? Açlıktan ölmek üzere olan kıza bir kemik at."

"Ciddi misin?" Hayden sordu.

Wendy bir şey söylemek için ağzını açtı ama bir sonraki kasılma

başladığında dondu kaldı. "Oh. Oh, kahretsin. Kahretsin. *Siktir.*"

Hayden onu kucağına almaya çalıştı ama kadın onu itti. "Sadece ... bana ... bir ... dakika ver."

Hayden onunla birlikte yatağa tırmandı, böylece bir yanında o, diğer yanında Anna vardı ve her biri o dakikayı geçirirken bir elini tuttu. Acısı geçer geçmez Anna'ya beklenti içinde baktı.

Anna doğrudan Hayden'la konuştu. "Onu hiç kontrol edemiyor musun?" "Azıcık bile değil," dedi.

Anna Wendy'ye, "*Lütfen* Owen'la olan bu olayı olduğundan daha büyük bir mesele haline getirme," dedi. "Sana söyledim, dava çözülene kadar bu sadece bir şey."

Wendy Hayden'a, "Yine kendi kendini sabote ediyor," dedi.

"Düzelt onu." "Onun düzeltilmeye ihtiyacı yok."

Anna ona gülümsedi.

Wendy, "Yalakalık," diye mırıldandı, sonra bir tür iç patlama ve ardından bir su hücumu hissedince şaşkınlıkla nefesini tısladı.

"Ne?" Hayden ve Anna hep bir ağızdan sordular.

"Sanırım ..." Wendy dehşet içinde onlara baktı. "Sanırım az önce yatağa işedim."

Beş dakika sonra, Hayden Wendy'yi dışarıda arabasına doğru yürütürken Anna telefonda kadın doğum uzmanıyla konuşuyordu.

Yan evde yaşayan beş ve yedi yaşındaki iki küçük kız çimenlerin üzerinde oturuyordu. "Nereye gidiyorsun?" diye sordular.

"Bebek sahibi olmak için," dedi Hayden, Wendy'nin karnını işaret ederek. "Onları yedin mi?" diye sordu genç Wendy.

Hayden onu aracının ön yolcu koltuğuna oturttuğunda Wendy gülüyordu. Hayden onu bağlamak için emniyet kemerine uzandı ve Wendy bir kasılmayla inleyerek kendi içine doğru kıvrıldığında durakladı.

"Hee-hee-hoo," dedi Hayden.

Wendy, acının içinde kaybolurken onu susturmak için bir elini yüzüne doğru itti. Birkaç kelime de eklemiş olabilir.

Anna, Wendy'nin çantasıyla arka koltuğa atladığında motoru çalıştırmış ve arabayı vitese takmıştı.

"Cidden neredeyse bensiz mi gidiyordun?" Anna talep etti. Wendy acıyla birlikte güldü. "Evet, çünkü bu hepsi
... .. senin hakkında."

Anna ellerini Wendy'nin omuzlarına arkadan koydu ve hafifçe masaj yaptı. "Nefes al. Burnunuzdan alın, ağzınızdan verin. İki kısa nefes ver, bir uzun nefes al. Hee-hee-hoo. Hee-hee-hoo."

"Ben de ona öyle söyledim," dedi Hayden. "Beni vazektomi yapmakla tehdit etti. Tırnak törpüsüyle."

Wendy ellerini kız kardeşinin ellerinin üzerine koydu ve Anna'yla birlikte nefes almaya çalışırken ona sıkıca tutundu.

Anna sakince, "Harika gidiyor," dedi ve Wendy'nin parmaklarını birbirine dolayabilmesi için ellerini ters çevirdi. "Tekrar. Hee-hee-hoo. Hee-hee-hoo."

Kasılma geçtiğinde Wendy içten bir minnettarlıkla, "Teşekkürler," diye fısıldadı.

Hayden iç çekti.

"Hey, sen de yardımcı oldun," dedi Wendy.

"Nasıl?"

"Neredeyse bensiz arabaya kadar çıplak koşman beni güldürdü. Ve gülmek önemlidir."

Hayden başını salladı.

Wendy, "En sevdiğim çarşafalara işediğime hâlâ inanamıyorum," diye inledi.

"Çiş olmadığını biliyorsun. Senin amniyotik sıvındı," dedi Hayden. "Ve sana daha fazla çarşaf alacağım. Ne kadar istersen."

Wendy, "Tırnak törpüsüyle yapılan vazektomi konusunda hâlâ endişeli," dedi. "Sağa dön."

Hayden sağa dönmedi.

"En hızlı yol buydu!" Wendy onu kolundan dürttü. "Buradan sağa dön o zaman!"

Hayden, "Lake Drive'dan gidiyoruz," dedi. "En güvenli rota bu."

Wendy ona ölüm bakışları attı. "Sana yemin ederim, eğer bebeklerini bu arabaya bindirirsem, kısırlaştırma ameliyatı endişeleneceğin en son şey olur."

Korkmuş görünmüyordu. Kocasıyla ilgili en iyi şey buydu. Soğukkanlı ve sinirli değildi - en azından doğum sancısı çekmediği zamanlarda. Şu anda bile sakin ve istikrarlı bir şekilde araba kullanıyordu çünkü ona göre sakin ve istikrarlı olan her zaman yarışı kazanırdı. "Sadece bu seferlik, tavşan olamaz mısın?" diye sordu.

"Hayır."

"Bir dede gibi sürüyorsun." "Hız yapmıyorum, Wen."

"Ama bebekler şimdi geliyor!" diye bağırdı.

Ona şöyle bir baktı. Sonra başını salladı. "Bu bir yalandı. Ve kabaydı."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni tanıyor," dedi Anna. "Yalan söylediğinde hep ciyaklarsın ve az önce de ciyakladın."

"Aman Tanrım," diye inledi Wendy. "Buna hazır değiliz. Sayıca az olacağız!"

"Biz değiliz," dedi Anna. "Üç kişiye karşı üç kişiyiz. Biz hallederiz, Sissy. Her şey yoluna girecek."

Sissy. Anna ona çocukluklarından beri böyle hitap etmemiştir. Anna'nın sesinde sıcak bir şefkat ve bir tutam endişe taşıyan bu tek kelime kalbini neredeyse patlayacak kadar ısıtmıştı.

"Nefes almaya devam et," dedi Hayden, Wendy'nin elini uzatarak. "Yalnız değilsin bebeğim, yanındayız. Her zaman."

Tamam, yani kalbi gerçekten patlayacaktı. Ayrıca gözleri de akıyordu. İkisini de hak etmiyordu.

"Hâlâ iyi misin?" Anna sordu. "Dayanabiliyor musun?"

"Başka bir seçenek var mı?" Wendy yarı histerik bir kahkaha attı. "Disneyland'e gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Üç çocuklu bir çift görmüştük; çocuklardan biri çılglık atıyor, bir diğeri de Çöp tenekesi ve üçüncüsü de koşmaya başlamıştı. Bu bizim başımıza geldiğinde ne olur? Çılgılık atanı mı teselli edeceğiz, kusmuğu mu temizleyeceğiz, yoksa koşanı mı yakalayacağız?" Ağlamaya başladı ve kendisi de dahil olmak üzere herkesi korkuttu. "Ve Disneyland'in dünyanın en mutlu yeri olması gerekiyordu!" diye feryat etti.

"Sen çılgılık atanı teselli edeceksin," dedi Hayden. "Anna kusanı idare edecek. Ve iyi ki eyalet kros takımındaydım çünkü koşucuyu ben tutacağım."

"Bekle, neden kusan ben oluyorum?" Anna sordu.

"Merhaba!" Wendy bağırdı. "İkinizden biri on santimetreye kadar açılacak mı? Sadece genişleten korkar!"

Hayden arabayı hastanenin önüne çekti, park etti ve Wendy'ye uzanarak ona birinci sınıf sarılmalarından birini yaptı. Bu o kadar iyiydi ki, Wendy içini çekti ve rahatladı.

"Biz hallederiz bebeğim, üçümüz. Söz veriyorum."

Hâlâ ağlıyor ve aynı zamanda gülüyordu, onun haklı olduğunu umuyordu.

Bölüm 22

On iki uzun saat sonra Anna kendini hem yorgun hem de neşeli hissediyordu ve bebekleri doğuran kendisi bile değildi. Uykulu Wendy'nin hastane yatağının başucunda oturuyordu, Hayden da diğer taraftaydı.

Üçü de üstsüzdü - Anna'nın üzerinde spor sutyeni vardı - her biri bebeklerden birini ten tene tutuyordu. Wendy Bebek A'yı besliyordu. Wendy ve Hayden isimlere karar verene kadar geldiklerinden beri onlara Bebek A, B ve C diyorlardı.

Anna gözlerini kucağındaki aşırı şirinlikten alamıyordu. Buruşuk küçük şey ona bakıyordu, tatlı mavi gözleri loş ışıktaki bile kırışıyordu, ağzı hafifçe açıktı, sanki rahimden çıkmış olmanın en iyi şekilde şaşkınlığını yaşıyordu, ama aynı zamanda aylardır duyduğu sesleri tanıdığı için rahatlamıştı.

"Hey," dedi Wendy sessizce. "İyi misin?"

Anna, Hayden'la konuştuğunu düşünerek başını kaldırdı ama konuşmuyordu.

Wendy onunla konuşuyordu. "Ben mi?" Anna omuz silkti. "Tabii ki."

Ama değildi. Hayal kırıklığı adrenalini ve başka bir şeyle titriyordu.

"Sorun nedir?" Wendy sordu.

Ve Anna ... gözyaşlarına boğuldu. "Özür dilerim. Beni görmezden gel!"

"Söyle bana," dedi Wendy, son derece endişeli görünüyordu. "Ölüyor musun?" "Hayır! Ama öleceğinden endişeleniyordum." Anna o çirkin ağlama şeyini yapıyordu.

Nefesinizi tutamadığınız bir yerde. "Doğumda öleceğinden korkuyordum."

Wendy'nin ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım." O da ağlamaya başladı. "Ben sana bunu yapmazdım!"

"Yaşamı ve ölümü kontrol edemezsin!"

Wendy, Anna'nın anlayamadığı bir şeyler söyledi ve Hayden Wendy'nin elini tutarak ikisine de baktı. "Çocuklar, ikinizin de ne söylediğini sadece köpekler duyabilir."

Bebekler de ağlamaya başlamıştı. Hayden'ın hayatındaki tüm dişilerin hıçkırarak ağlamasını durdurması birkaç dakika sürdü ama bunu bir profesyonel gibi başardı.

Wendy sonunda burnunu sümkürdü ve Anna'ya baktı. "Yakın zamanda ölmeyeceğim, ama eğer ölürsem-"

"Aman Tanrım."

"Hayır, dinle," dedi Wendy. "Ben gittiğimde yapman gereken ilk şey-"

"Biliyorum, biliyorum," dedi Anna. "Evindeki en üst çekmeceyi temizlemem gerekiyor."

komodin."

Hayden sırttı. "Bu benim en sevdiğim çekmece." "Ben öldüm, Hayden!"

Bebekler yeniden uyumaya başladığından beri hepsi usulca gülüyordu.

Anna usulca, "Babam buna bayılırdı," dedi.

Wendy'nin gözleri buğulandı. "Biliyorum."

Hayden mendil dağıttı. Tekrar. "Yani . . . Buffy, Cordelia ve Willow?" diye sordu, sesi Wendy'nin doğumuna yardım edip onları bir anda beş kişilik bir aile haline getirdiğinden beri olduğu gibi hâlâ alçak, boğuk ve duygu doluydu.

"Aman Tanrım, evet!" Anna Wendy'ye sırttı. "O tam bir koruyucu."

"Öyle." Annelik duygusu çoktan yumuşamış olan Wendy, Hayden'a tatlı bir gülümseme verdi. "Ama bebeklerimize *Buffy ayetinden* isimler koymuyoruz."

"Eenie, Meeny ve Miney?" Anna sordu.

"Boo, Sully ve Mike?" Hayden sordu.

"Bacon, Lettuce ve Tomato?" Anna sordu.

Wendy onlara baktı.

"Ne?" Anna dedi ki. "Açlıktan ölüyorum ve şu anda bir BLT kulağa harika geliyor."

"Oh, biliyorum!" Hayden başını kaldırdı. "Çikolatalı, Vanilyalı ve Çilekli." Anna ve Wendy kaşlarını kaldırdığında, "Ben de acıktım, Tanrım," diye mırıldandı.

"Hemşire doğum sonrası her zaman biftek yemeği verdiklerini söyledi. Yakında gelir."

Anna'nın karnı guruldarken, kundağına, mükemmel küçük bebeğe baktı, dudakları belki o da açmış gibi büzülmüştü. Bunu kanıtlamak için

minik başını Anna'nın göğsüne doğru çevirdi ve şimdi gözleri kapalı, ağzı açık bir şekilde yavru bir kuş gibi etrafta dolaşmaya başladı. "Um . . ."

Wendy baktı ve güldü.

"Bunun neresi komik?" Anna sordu. "Beslemen gereken üç boğaz var. Neden paniklemedin?"

"Beni bilirsin," dedi Wendy. "Benim iki fabrika ayarım her küçük şey için sürekli panik yapmak ve ... neyse o."

"Ve şu anda ne ise o mu?" "Evet."

"Tamam." Anna başını salladı. "Bu iyi." Bebek inilti çıkarırmaya başlamıştı. "Ama burada ne yapacağım?"

"Onu daha yakından kucakla. Bu bittiğinde seni değiştireceğim."

Birkaç dakika sonra hepsi üçlü vardiya değişimi yaptı ve Anna Bebek B'ye gülümsedi. Ya da belki de Bebek C'ydi. "Bize bakın," dedi üçüzlerin ebeveynlerine. "Sayımız hiç de az değil."

"Kendi adına konuş," dedi Hayden. "Artık benim için beş kız var."

Anna güldü, ancak değerli Bebek B sesteki ırkılınca hemen durdu. Sevimli bebeği kucaklayan Anna, bebek zevkle iç çektiğinde neredeyse eriyecekti. "Belki sayıca azsınız," diye fısıldadı Hayden'a. "Ama artık bir basketbol takımıınız."

Ve doğrusu, bundan çok daha fazlasıydı. Bu buruşuk, uzaylı görünümlü beş kilolukları, endişeli küçük kaşlarını ve kalp atışlarını hızlandıran yumuşak küçük inlemelerini görünce, kendini tamamen çözülmüş hissetti.

Wendy'ye, hatta Hayden ve Anna'nın kendisine bakışlarında sanki kendi insanlarıyla birlikte olduklarını biliyorlarmış gibi bir şey vardı. Gözleri yine ıslaktı, başını kaldırdı ve Wendy'nin kendi ıslak bakışlarıyla buluştu.

"Mükemmeller Wen," diye fısıldadı.

"Benim bütün ailem mükemmel," diye fısıldadı kız kardeşi ve Hayden'a öyle bir sevgiyle baktı ki, bunu kabul etmek neredeyse acı veriyordu. "Bu odadaki herkes. Hayatımın geri kalanında ihtiyacım olan tek şey sizsiniz."

Anna başını salladı ama birden göğsünde bir boşluk ve onunla birlikte gelen bir sızı hissetti. Bu gerçekten anlamsızdı. Hiçbir zaman kendi ailesinin hayalini kuran biri olmamıştı; çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemişti.

İşinin hayatındaki en önemli şey olmasına izin vermişti.

Ama son birkaç haftadan sonra, işi artık ona yeterli gelmemeye başlamıştı. Bunun nedeni hakkında korkunç bir fikri vardı ve adamın adı Owen'dı.

Ama gerçekten o kadar korkunç muydu?

Evet, çünkü aptalca davranmış ve dava bittiğinde onların da biteceği kuralını koymuştu. Kahretsin, Wendy her şeye rağmen haklıydı. Yine kendi kendini sabote etmişti.

Eğilerek kucağındaki tüylü esmer kafaya bir öpücük kondurdu. Bebek sakindi ve tıpkı anne karnındaki eşi gibi kocaman gözlerle ona bakıyordu.

Hayden'ın kucağındaki Bebek C, çalışan bir meme ucunun olmamasından dolayı hüsrana uğradı ve mutsuz köpek yavrusu sesleri çıkarmaya başladı. Wendy'nin kucağındaki B bebeği, kendisinden başka kimsenin anlamadığı bir hikâyeyi anlatıp duruyordu. Anna yaklaştı. "Tıpkı annen gibi," diye fısıldadı.

Wendy güldü, sonra havayı içine çekti. "Tamam, kimse beni güldürmesin. *Ouch*."

Hayden başını kaldırdı, gözleri keskinleşmişti. "Acı çekiyor musun?" "Şey, acı çekmiyorum."

"Bebeğim." Hayden hemşire için düğmeye bastı.

Anna aşağıya baktığında Bebek A'nın gözlerini tekrar üzerinde buldu, kaşları hafifçe çatılmıştı, sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi Anna'ya konsantre olmuştu ve Anna'nın yumurtalıkları gerçekten ağrıyordu. "Şu anda tüm bunların çılgınca görüldüğünü biliyorum," dedi bebeğe, "ama bilmelisin ki, ben her zaman senin arkadayım. Ne olursa olsun, ben senin yanındayım."

Bebeğin dudakları kıvrıldı ve Anna'nın ağzı açık kaldı. "Bana gülümsüyor."

"Bu gaz," dedi Wendy.

"Hayır, bu-" Anna sözünü yarıda kesti, çünkü bebek avucunun içine doğru osurmuştu. "Boş ver." Sırıttı. "Anne gibi, kız gibi."

Hayden sessizce gülmeye çalışırken neredeyse sandalyesinden düşüyordu. Wendy gözlerini ikisine de dikti, ama hiçbir şey

Hayden'ın gülüşünü silemezdi.

Anna'nın gülümsemesi. Daha önce hiç üzerine osurulmamıştı ve umurunda bile değildi. O anda yeğenine duyduğu sevgi her şeyin önüne geçmişti.

"Sence annem sana bizim bu bebeklere baktığımız gibi mi bakıyordu?"

Wendy başını salladı. "Bunu biliyorum. Ve eğer yapabilseydi, sana da öyle bakardı."

Bu görüntü karşısında rahatlayan Anna, ona duyduğu sevginin farkında olarak gülümsedi.

bu bebekler sonsuza dek. Ve aniden hissettiği şeyin, Ruby'nin gözlerinde yansıttığı sevginin aynısı olduğunu fark etti.

kadın Owen'a bakmıştı. O zaman anlamamıştı ama şimdi anlıyordu.

Bu da, babasının itibarı için ne anlama gelirse gelsin, onun eşyalarını bulmalarını daha da önemli hale getiriyordu. "Bu kızlara gerçekten isim verecek miyiz, vermeyecek miyiz?" Anna sordu. "Belki Michelle, annem için ve sonra Louise, babam için. Ve tabii ki üçüncüye de sen isim verebilirsin."

Hayden sessiz bir kahkaha attı. "Merak etmeyin. Namegate üzerinde kontrol sahibi olduğuma dair hiçbir hayalim yok."

Wendy ona sıcak, yumuşak bir gülümseme verdi ve o da gülümsemesine karşılık verdi. "Michelle ve Louise'e ne dersin?" dedi ve Hayden başıyla onayladı. "Ve sonra Annabelle, en sevdiğim kız kardeşim için."

Anna'nın boğazı yanarken kalbi şişti, bu yüzden duyguları onu bastırıp rahatsız hissettirdiğinde her zaman yaptığı gibi yaptı. "Umarım bu benim de bir tane almamı istediğin anlamına gelmiyordur. Çünkü tuvalet eğitimi bitene kadar böyle bir şey olmayacak."

Wendy bir an bile aldanmayarak ona tatlı, mutlu bir gülümseme gönderdi. "Seni seviyorum, Anna."

"Ben de seni seviyorum."

Wendy Hayden'a döndü ve birbirlerinin gözlerinin içine derin derin baktılar.

İkisi de tek kelime konuşmadan koca bir sohbet devam ediyordu. Onlara özel bir an yaşatmak isteyen Anna ayağa kalktı ve Wendy'ye bebeği uzatarak kardeşini görebileceği bir yere oturttu. Anna daha sonra Wendy'yi alnından öptü. "Seni seviyorum. Geri geleceğim."

"Tatlım, eve git ve biraz uyu," diye mırıldandı Wendy. "Dinlenmene ihtiyacım var."

Anna başını salladı ve arkasını dönüp kapıya yöneldiğinde, zorlukla tutabildiği gözyaşları yüzünden aşağı süzölmeye başlamıştı bile. Ağlamaktan nefret ediyordu, gerçekten nefret ediyordu ama kendini yıpranmış, duygusal olarak tükenmiş ve bitkin hissediyordu.

Odadan çıktı ve Owen'ı koridorun karşı duvarına dayalı bir sandalyede oturmuş, telefonunu karıştırırken buldu. Ona bir kez baktı ve ayağa kalktı, aralarındaki mesafeyi kapatarak onu kendine çekti. Kendini Owen'a bıraktı çünkü Owen sıcak ve güçlüydü ve ona bu şekilde sarıldığında kendini güvende ve rahatlamış hissediyordu.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu, boğazı o kadar kalındı ki konuşurken canı yanıyordu. "Wendy'nin bebekleri doğurduğuna dair mesajını aldığımdan beri. O iyi mi?"

"Evet, herkes iyi. Gelmene gerek yoktu, saatler oldu."

Kolları sıkılaştı ve yanağını başının üstüne bastırdı. "Ne kadar sürerse sürsün beklerdim."

Geçmişte ona karşı hisleri ya da geleceklerinin ne olabileceği hakkında açıklamalar yaptığında, bunları görmezden gelmişti. Ya da denedi. Onu incitmeyeceğine inanmak ya da güvenmek konusunda kendi yetersizliği vardı. Belki de son yirmi dört saatin duygusal etkisiydi ama Owen'a İnan ve Güven programının en alt satırını imzaladığını hissedebiliyordu.

"İyi misin?" diye sordu sessizce.

"Çözülüyorum ve nedenini bile bilmiyorum."

Bakışlarını onun üzerinde tuttu, sonra onu usulca öptü. "Seni eve götürmeme ne dersin? Orada, yatağında çözülebilirsin."

"Öyle mi?"

Kızın sesindeki heves karşısında gülümsedi. "Eğer senin için uygunsa." "Turbo orada olacak mı?"

"Evet ve sizi tekrar göreceği için çok heyecanlı olacak. Tabii eğer ilgileniyorsanız."

Biraz daha ilgili olsaydı, oraya havalanırdı. "Senin yatağında mı uyuyor?"

Çenesinin yan tarafını ovuşturdu, günlük kirli sakalları herkesin içinde olması gerektiğinden emin olmadığı bir ses çıkarıyordu. "Onu yataktan uzak tutmak için çok uğraşıyorum," dedi. "Ama bana katılmak için ben uyuyana kadar bekliyor. İri bir adam için, istediği zaman duman gibi hareket edebiliyor. Ama onu odanın dışına kilitleyebiliyoruz."

Yatağında uyuyan, köpeği ayaklarının dibinde yatan çok seksi Owen'ın görüntüsünü gözlerini kırıştırtarak uzaklaştırmak zorunda kaldı. "Sakin buna cüret etme."

Bir süre ona baktı, sonra gülümsedi. "Dondurmam da var."

"Anlaşmayı *tatlandırmaya* mı çalışıyorsun?"

"Bahislerimi koruyorum," dedi. "İkiye

katlıyorum." "Gerçekten *gelmemi* istiyor

olmalısın." Yavaş ve seksi bir sırtışla karşılık

verdi. "İstiyorum. Gerçekten istiyorum."

Güldü.

"Yani? Evet mi? Hayır mı?"

Cevap vermek yerine, arkasından gelen kısık kıkırdama sesini severek güçle yürümeye başladı.

Bölüm 23

Ertesi gün Anna iliklerine kadar bitkin bir halde ofis koltuğuna çöktü. Wendy ile hastanede çok uzun bir gün ve gece geçirmiş, ardından dün gece Owen'ın evinde ...

"Saat daha öğleden sonra üç," dedi Mari, Anna'nın masasına bir yığın posta bırakmak için içeri girerken. "Ve sen şimdiden bitmiş görünüyorsun."

Anna bir esnemeyle savaştı ve kaybetti. "Ben iyiyim."

Mari sıırttı. "Gerçekten seksi bir adam tarafından bütün gece ayakta tutulmak zor olmalı."

Anna, doğru olsa bile yemi yutmayı reddetti. "Hey, belki de sadece Wendy'nin bebeklerini doğurmasına yetismeye çalışıyorumdur."

Mari ona alaycı bir bakış attı. "Gerçekten mi? Boynunda bir aşk ısırığı varken anlatmak istediğin hikâye bu mu?"

Lanet olsun Owen'ın seksi ağzına. Bir elini söz konusu aşk ısırığının üzerine koydu ve Mari'nin kahkahasını duymazdan gelerek postayı kendisine doğru çekti. Ne yazık ki çoğu faturaydı ve müşterilerden gelen ödemeler değildi. Lanet olsun. En azından iki yeni dava almıştı, ikisi de olası sigorta dolandırıcılığıydı - uzmanlık alanı.

Şansı yaver giderse, ay sonuna kadar daha mutlu bir banka hesabına sahip olacaktı.

Mari onun yüz ifadesini aldı ve Anna'nın masasının önündeki sandalyeye çöktü. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Mari'yi bu yüzden seviyordu. Anna'nın ihtiyacı olan her şeyi sorgusuz sualsiz yapardı.

"Senin için faturaları gözden geçirebilirim." Mari çenesini yığına doğru itti. "Onlara öncelik ver. Dişlerini yeni davalarımıza geçirip parayı getirene kadar mümkün olduğunca çoğunu ertele."

"Sorun değil, ben hallederim. Ayrıca, halledilmesi gereken bir sürü araştırmayı masana bıraktım ve yeni arkadaşlık uygulamasında bu kadar eğlenirken geç saatlere kadar kalmanı istemiyorum."

Mari başparmağını kendine doğru salladı. "Bu kızın kuraklığı sonunda bitti!"

Birisi Anna'nın ofisinin kapısını çaldı ve iki kadın birlikte dönerek Owen'ın pervaza yaslanmış, bir erkeğin asla bakmaya hakkı olmadığı kadar iyi görüldüğünü gördüler.

"İyi günler hanımlar." O derin yeşil gözlerini Anna'ya çevirdi. "Meşgul müsün?"

Anna kendi adına konuşmadan Mari, "O değil," dedi. "O özgür. Olabildiğince özgür. Yani aklında ne varsa, o bir oyun. Ve özgür. Özgür olduğunu söylemiş miydim?"

Anna kapıyı işaret etti ve Mari ayağa fırladı. "Doğru. Aramalar." Çıkarken Owen'a göz kırptı.

Anna adamın kendisine doğru yürümesini izledi, kalçasını masanın kenarına dayarken ağzı kıvrılıyordu. "Hey."

"Hey sen."

"Nasılsın?"

"Esnemekten kendimi alamıyorum. Bunun hakkında bir şey biliyor musun?"

Yumuşak, seksi bir kahkaha attı. "Bizi bütün gece ayakta tutan bir seks düşkününü olman benim suçum değil."

Lanet olsun. Ve doğru. "Bugün bazı müşterileri Spooner Gölü'ne götürmüyor muydun?"

"Evet ve çoktan döndük. Ruby'nin bakıcısı beni aradığında eve gidiyordum. Teyzemin çok iyi bir gün geçirdiğini, bu yüzden uğramam gerektiğini söyledi. Ve eğer iyi bir gün geçiriyorsa ..."

Anna ayağa kalktı. "Madeni paralar ve Kırmızı Yakut hakkında bizimle konuşabilir."

Başıyla onayladı. "Sanırım gelmek için zamanınız var?"

Zaman mı? Hayır. Ama bu onu durdurmuyacaktı. Elindeki posta yığınınına baktı. "Mari?"

Mari kafasına o kadar hızlı takıldı ki Anna kulak misafiri olduğunu anladı. "Bir şeye ihtiyacın olursa diye yakınlarda olmak istedim patron."

"Uh-huh." Anna posta yığınınını uzattı. "Yardıma ihtiyacım var." "Benden sevişmemi istediğini sanıyordum, faturaları ödememi değil."

Owen sırtıttı. "Vay canına, ne hoş bir patron."

Anna içini çekti, çantasını aldı ve Owen'ı önündeki kapıdan dışarı itti. Geri dönüp Mari'ye gözlerini kısmak için zaman ayırdı.

"İyi eğlenceler," dedi Mari sırtarak ve el sallayarak. "Benim için hiç endişelenme. İyi seçimler yapın! Dikkatli olun! Oh, ve benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapmayın." Sonra da akıllıca ortadan kayboldu.

"Yeni bir yardıma ihtiyacım var," diye mırıldandı Anna.

Kamyonetine bindiklerinde seksi kılı Owen hâlâ gülümsüyordu.

Eğilerek onun için emniyet kemerini taktı, sonra da yakınlığını kullanarak onu öptü. Geri çekilip kızın şüphesiz sersemlemiş ifadesine baktığında sırtıttı. "Mari hiçbir şey yapma dedi yapmazdı."

"Mari'nin yapmayacağı hiçbir şey yoktur."

"Bildiğim iyi oldu." Owen'ın gözlerindeki sıcaklık onu ateşlendirdi, çünkü zaten bildiği gibi Owen'ın da yapamayacağı bir şey yoktu.

On dakika sonra, büyük teyzesi Ruby'nin hatıra evinin otoparkına park etti.

bakım tesisi. O tereddüt edince Anna elini tuttu. "Emin misin? Onu zecekse bunu yapmak istemiyorum." *Ya da seni. . .*

"nceden aradım ve eğer hâlâ iyiye onu birkaç saatliğine dışarı çıkarmak istediğimizi söyledim. Akşam yemeği için onu geri getirmeliyiz. rutinini kaybettiği için zlmyor. Ziyarete gelen birkaç eski arkadaşı var ama bakıcısına göre onlar da her an gidebilirler."

Resepsiyonda onları içeri aldı ve Owen dairelerden birinin önünde durana kadar koridorda yürüdüler. Kapıyı iki kez çaldı ve sonra anahtarla açtı. "Alo?"

"İçeri gel!" Ruby seslendi.

Kk ama rahat bir oturma odasına girdiler.  yaşlı kadın kanepeden kalkıp Owen'a ilk sarılan olmak için birbirleriyle yarıştılar.

Anna gülümsemekten kendini alamadı, çünkü her biri tarafından sıkıca sarılmaya katlanıyordu, ama hiçbiri dirseğini geçmiyordu. Ancak teyzesine tekrar sarıldı ve bir an için göğsünü sıkıca tuttu.

"Peki bu kim?" Ruby, Anna'ya gülümseyerek sordu.

Anna daha önce tanıştıklarını söylemedi, sadece gülümsemekle yetindi. "Ben Anna Moore, Owen'ın ... şey, ortağıyım."

Ruby gülümsedi. "Owen'ın her 'şey' ortağı benim de ortağımdır. Owen, tatlım, nasılsın?"

"O çok sıksa, işte böyle." Bunu söyleyen mavi saçlı ve muzip bir gülümsemeye sahip olan arkadaşıydı. Owen'ın poposunu okşadı.

"Kemiklerinde yeterince et yok."

"Kesinlikle biraz şişmanlamaya ihtiyacı var," diye onayladı ikinci arkadaşı, metalik gri saçları Anna'ya göz kırptığında titreyen minik sarmallar halinde kıvrılmıştı. "Bu güzel kızı nasıl yakalayacaksın?"

"Sanırım onu çoktan yakaladı," dedi üçüncüsü. Saçları fişek turuncusu ve eflatun karışımıydı. "Bu çok yazık çünkü büyük torunum müsait ve çocuk sahibi olmaya hazır."

"Yirmi yıl daha genç olsaydım, ilk sırada ben olurum," dedi Mavi Saç.

"Daha çok *kırk* yıl gibi," diye mırıldandı Metal Gri.

"Hey, puma olmak çok moda," dedi Mavi Saç.

Owen alışılmadık bir şekilde rahatlık alanının dışında görüldüğü için Anna onun yanına geçti. "Üzgünüm hanımlar ama Skinny Hot Stuff tamamen bana ait."

Bayanlar hep bir ağızdan "Kahretsin" dediler, aynı mor renkte kadife eşofmanlar ve beyaz yürüyüş ayakkabıları giydikleri için daha da eğlenceli hale geldiler.

"Aynı bowling takımındayız," dedi Mavi Saç. "Aslında bugün bir maçımız var, o yüzden hemen gitmemiz gerekiyor." Elini Owen'ın pazularına koyma bahanesiyle ona doğru eğildi. "Bugün harika gidiyor. Onu görmek çok güzel."

Owen hepsini dışarı çıkardı ve teyzesine eşlik ettikleri için teşekkür etti. Kapıyı kapattığında döndü ve Anna'nın gözleriyle karşılaştı. "Hepsi senin, ha?" Anna omuz silkti. "Dava için her şeyi yaparım."

Gülümsedi, sonra Ruby'ye döndü. "İyi görünüyorsun."

"Ah, sen." Başında bir şapka vardı ve çantası kolundan sarkıyordu. "Beni bir süreliğine buradan çıkaracağını söyle."

"Seni bir süreliğine buradan çıkarıyoruz."

Ruby'nin gözleri parladı. "Dondurma için mi?"

"Birkaç saatliğine eve gitmek isteyebileceğini düşündüm."

"Oh, evet!" Bir elini göğsüne götürdü. "Acele et, biri bizi yakalamadan kaçalım."

Owen onun elini tuttu. "Sorun yok. Gitmek için onayımız var."

"Tamam o zaman. Yine de gizlice kaçmak eğlenceli olabilirdi."

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, öyleymiş gibi yapabiliriz."

Ruby Anna'ya baktı. "Her zaman ukala bir ağzı vardı." Anna ona gülümsedi. "Hâlâ da öyle."

Ruby ona gülümsedi. "Çoğu kadın onun bu yönünü takdir etmez." "Ben çoğu kadın değilim."

Owen kapıyı Anna için açık tuttu, sonra eğilip ağzını Anna'nın kulağına dayadı. "Hatırlat da sana sonra teşekkür edeyim. Yavaşça. Çok ayrıntılı olarak."

Bölüm 24

Yarım saat sonra Owen, Ruby'yi evinin oturma odasındaki kanepeye, en sevdiği dondurma olan bir kase şekerlemeyle birlikte oturttu. Anna ona çay yaptı ve bacaklarını tığ işi bir yorganla örttü.

Ruby'nin yüzü güldü. "Umarım bununla evlenirsin," dedi Owen'a. "Gençleştiğin falan yok."

Owen sehpaye oturup teyzesine bakarken bunu duymazdan geldi ve teyzesinin gülümsemesi soldu. "Ne oldu?" diye sordu sessizce, gözleri artık ciddiye. "Aklında bir şey var."

Bugün orada olduğu için, yani gerçekten zihnen orada olduğu için o kadar minnettardı ki neredeyse kendini utandıracaktı. "Konuşmamız gereken sen."

Büyük teyzesi önce Anna'ya, sonra tekrar Owen'a baktı. "Ne oldu?"

"Joe Shade adında bir adamla hiç tanıştın mı?" Telefonundan Joe'nun sabıka fotoğrafını gösterdi.

Ruby'nin gözlüğü boncuklu bir zincirle boynuna asılmıştı. Gözlüğü yüzüne taktı ve nefesi kesildi. "Tanrı aşkına. Onu yıllardır görmedim."

Owen şaşırmış gibi görünüyor olmalıydı, çünkü gülümsedi. "Muhtemelen yaşlı büyük teyzen hakkında bunu duymak istemezsin ama bir zamanlar Joe bana kur yapmıştı. Ne kadar da çekiciydi."

Owen'ın içi ürperdi. "Onunla çıktın mı?"

"Tam olarak öyle diyemem."

Yüzünü buruşturduğunu gizlemek için elinden geleni yaptı.

Ruby güldü. "Beni burada ziyaret ederdi, bana çiçek ve şeker getirirdi, o tür şeyler işte." Yüzü mutlu anılarla yumuşadı. "O yaptı

beni güldürüyor."

Owen derin ve sakinleştirici bir nefes almak zorunda kaldı. "Onunla nasıl tanıştınız?"

"İkimiz de yerel bir bağış toplama etkinliğindeydik ve aramızda bir bağ vardı. Ama sonra bir gün uğramayı kesti. Bu tabii ki cep telefonları ve benzeri şeylerden çok önceydi." Omuz silkti. "Basitçe bağlantıyı kaybettik."

Owen'ın farklı bir teorisi vardı. Büyük olasılıkla Joe o bağış gecesinde bilerek onunla karşılaşmış ve bir arkadaşlık kurmuştu, böylece gelip evini araştırabilecek, meşhur kolyesi ve bozuk para seti hakkında bilgi arayabilecekti.

Ve sonra onları bu evde bulduğunda, onları çaldı ve ortadan kayboldu.

"Bunun tam olarak ne zaman olduğunu hatırlıyor musun?" Anna Ruby'ye sordu.

İyi ki içlerinden biri sağlıklı düşünüyordu. Anna bunun Ruby'nin kolyesi ve paraları çalındıktan önce mi sonra mı olduğunu anlamaya çalışıyordu ve bunu sormayı akıl etmeliydi.

"Oh ... um ..." Ruby başını salladı. "Tam olarak hatırlamıyorum ama muhtemelen on yıl kadar önceydi."

Owen sakin bir şekilde nasıl konuşacağını anlamaya çalışıyordu ki Anna elini koluna koydu ve Ruby'ye tatlı tatlı gülümseyerek yanından geçti. "Çok yardımcı oldun, teşekkür ederim."

Ruby gülümseyerek karşılık verdi. "Hatırlıyorum çünkü onun için birkaç kez Yakut Kırmızısı giymiştim. Çok yakışıklı bir adamdı. En iyi halimle görünmek istedim."

Owen bir an için gözlerini kapadı, Shady Joe'nun bu işi bir şekilde başardığını iliklerine kadar biliyordu. Şaşırmıştı.

Anna elini onun kolunda gezdirdi ve parmaklarını onunkilere doladı, sıktı, aralarındaki topraklayıcı bağı hissetmesi için bir süre bekledi.

Ruby onu şaşırtarak, "Lütfen üzülme," dedi. "Gelmeyi bıraktığında incinmedim. Zaten benim için çok gençti." Güldü, ama Owen'ın yüz ifadesiyle keserek nefesini içine çekti. "Bekle.

Eşyalarımı alanın o olduğunu düşünüyorsun. Bu yüzden onu soruyorsun, değil mi? Joe'nun kötü bir adam olduğunu düşünüyorsun."

"Bence bu mümkün," dedi Owen dikkatle. "Ama elimizde herhangi bir kanıt yok."

"O zamana dair hatırlayabileceğin, bize yardımcı olabilecek bir şey var mı?" Anna ona sordu. "Herhangi bir şey."

Ruby bunu düşündü ve başını salladı. "O sırada bildiğim her şeyi polise anlattım."

Anna başıyla onayladı. "Bir resme daha bakabilir misin?"

"Elbette canım."

Owen Anna'nın telefonunda gezinmesini izlerken, bunun onun için ne kadar zor olacağını biliyordu. Babasının fotoğrafına geldiğinde bunu anlayabildi çünkü telefonu çevirmeden önce yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Bu adamı tanıyor musun?"

Ruby gözlüklerini tekrar taktı ve Anna'nın telefonunun üzerine eğilerek küçük resmi inceledi. Uzun süre baktı.

Owen eğildi. "Ruby? Onu tanıdın mı?"

Kaşları tedirginlikle çatılmış olan büyük teyzesi ellerini birbirine kenetledi. "Sorun değil Ruby," dedi Anna, belli ki onu üzmemek istemiyordu. Ve bu

Ruby'nin babası hakkındaki gerçeği öğrenme ihtiyacını kendi ihtiyacının önüne koyması onu neredeyse mahvediyordu. "Başka bir şey hakkında konuşabiliriz."

Ruby başını salladı. "Hayır, bu önemli, bunu söyleyebilirim. Ama hayır, üzgünüm,

Onu tanıdığımı sanmıyorum. Özür dilerim, olmasına izin verdiğim şey yüzünden çok utanıyorum."

"Olanların hiçbiri senin suçun değildi," dedi Owen. "Hiçbiri."

"Sanırım o kadarını biliyorum ama yine de kendimi aptal gibi hissediyorum. Yaşlı ve aptal." İçindeki öfke derinden derine yanıyordu ama bunu saklamaya çalıştı.

Anna teyzesinin elini sıktı. "Sorun yok. Lütfen, bunun için endişelenme." "Hatırlayamadığım zamanlardan nefret ediyorum." Ruby arkasına yaslandı. "Adı neydi?"

"Louis Moore."

Ruby nefesini içine çekti. "Bekle bir dakika. Bu isim . . . Bana bir mektup gönderdi. Onun adına avukatı gönderdi."

Owen afallamıştı. "Bir mektup mu?" Bunu ilk kez duyuyordu.

Anna'ya baktı, o da sadece başını salladı. O da bilmiyordu. "Özür dilerim," dedi Ruby ellerini sıkarak. "Neden böyle davrandığımı bilmiyorum.

Hatırlıyorum. Mektubu aldığımda Owen'a vermeyi unutmamak için güvenli bir yere koydum ama ..." Başını iki yana salladı. "Diğer pek çok şey gibi, unuttum."

Owen onun elini sıktı. "Bu anlaşılabilir bir şey. Sen hafıza bakım merkezine taşındığında, mektup bu karmaşada kayboldu."

Anna'ya baktı. "Onu tanıyor musun? Bu yüzden mi bana onu soruyorsun? Joe'yla bir şekilde akraba mı?" Elini tekrar göğsüne götürdü. "Sence birlikte mi çalışıyorlardı?"

Anna onun yanında derin bir nefes aldı. "Umarım öyle değildir."
Durakladı. "O benim babam."

Ruby bunu bir süre düşündü. "O zaman belki bizim için bazı boşlukları doldurabilir."

"Keşke yapabilseydi, ama geçen yıl vefat etti."

"Oh. Oh, tatlım, çok üzgünüm."

"Bunu söylemen çok cömertçe," diye mırıldandı Anna. "Bu konuyu bizimle konuşmaya istekli olduğun için sana minnettarım. Zor olduğunu biliyorum. Bırakın on yıl öncesine ait bir şeyi, bu sabah güneş gözlüklerimi nerede bıraktığımı bile hatırlayamıyorum. Mektubun hala sizde olma ihtimali var mı?"

Owen'ın kalbi sızladı, Ruby ile tatlı, sessiz bir saygıyla konuşmasını izlerken çok etkilendi.

Ruby yavaşça, "Ondan kurtulamayacağımdan neredeyse eminim," dedi. Owen'a baktı. "Sana göstermek ve okumanı sağlamak istediğimden eminim, ama ..." Gözleri hüznüldü ve arkasını döndü. "Belli ki unutmuşum. Her zaman yaptığım gibi."

Owen onun elini tuttu. "Sorun değil Ruby. Anna'nın dediği gibi, herkes bir şeyleri unuttur. Ehliyetimi ilk aldığım ve arabayı kullanmama izin verdiğin zamanı hatırlıyor musun? Sinemaya gitmiştim ve nereye park ettiğimi unutmuşum."

Ruby bir kahkaha attı. "Eminim bu konuda pek nazik değildim."

Aslında, bir ay boyunca tüm arkadaşlarının evlerini ona temizletmişti. "Nereye saklamış olabileceğini düşünebiliyor musun?"

Ruby başını sallayarak etrafına bakındı. Sonra nefesi kesildi. "Ah! Hatıra kutum."

"Bana nerede olduğunu söylerseniz, sizin için getirebilirim."

"Sana göstereceğim." Ruby titrek bir şekilde başını salladı ve onun yanağını okşadı.

"Sen her zaman çok iyi bir çocuk oldun." Ayağa kalktı, bastonuna ağır bir şekilde yaslandı.

Owen da onunla birlikte kalktı, onu küçük yatak odasına kadar takip etti ve doğrudan dolaba yönelmesini izledi.

"İşte," dedi ve yüksek bir rafta duran ayakkabı kutusu büyüklüğünde, süslü bir şekilde oyulmuş ahşap bir kabı işaret etti.

Yüzüne toz düşerken öksürerek silahı indirdi.

Kutuyu oturma odasına getirdiğinde Anna, "Ne güzel bir kutu," dedi.

"Büyükannemindi," dedi Ruby. "Babası bunu ona çocukken, Litvanya'da yaşadıkları dönemde vermişti. Yakut Kırmızısı kolye ve madeni paralar kaybolduktan sonra ailemden bana kalan tek şey buydu." Kutuyu açtı.

İçeride birkaç yığın eski resim ve diğer hatıra eşyalarının yanı sıra bir de birkaç zarf. Ruby zarfları karıştırdı ve sonra bir avukatlık bürosundan Ruby'ye gönderilmiş kapalı beyaz bir zarfı uzattı.

Owen açtı. İçinde bir mektup vardı. Anna'nın yüzündeki ifadeden bunun babasının el yazısı olduğunu anladı. Mektubu ona uzattı ve kısa bir tereddüitten sonra Anna yüksek sesle okumaya başladı:

Sevgili Ruby,

Sen beni tanııyorsun ama ben seni tanıyorum. Daha doğrusu, atalarınızdan kalma kolye ve para koleksiyonunuzun çalındığını biliyorum. Bu beni her zaman rahatsız etmiştir.

Polis eşyalarını asla geri almadı, çünkü kimin yaptığını bildiğimden şüpheleniyorum. Eğer haklıysam, onu durdurmadığım için kendimden nefret ediyorum.

Bildiğim şu. Bu adamın bir planı vardı ve eğer bunu yaptıysa, kıyıya ulaşana kadar ganimetini kilit altında tuttuğu ulaşılması zor bir noktası olduğunu söyleyebilirim.

açıklı. Yaratıcı bir adam olmadığı için bu noktanın değiştiğinden şüpheliyim. Bulması kolay olmayacak ve açıkçası bu yaşta sizin için imkansız olacak. Özür dilerim. Bulacaksınız.

yardım almak zorundalar. Sığınak, daha önce keşfedilmemiş bir bölgede. Doğru yeri bulmak için yol ayrımına gidin ve su sesine doğru batıya gidin. Arayın eğilmiş ağaçlar, mağaralara giden yolu gösteriyorlar. Kayalıklardan aşağı doğru yürümeden ulaşabileceğiniz en uzak güney bölgesine gidin.

Bu olay ilk olduğunda polise gitmediğim için üzgünüm. Dürüst olmak gerekirse, kendimi koruyordum, soygunla ilişkilendirilmekten korkuyordum, bu da benim korkaklığımı. Ama şimdi bundan daha iyi bir adamım ya da en azından öyle düşünmek istiyorum. Bunun için kızlarıma teşekkür edebilirim ve onlar için her şeyi itiraf ediyorum.

Çünkü çok daha önce daha iyi bir adam olmalıydım.

Muhtemelen bu mektubun neden avukatımdan geldiğini merak ediyorsunuzdur. Bencilliğimin bir başka işareti. Geçmişim ortaya çıktığında kızlarımin gözlerindeki bakışı görmeye hazır değilim, bu yüzden avukatımdan ben ölene kadar beklemesini istedim. I

Umarım beni affedebilirsiniz.

İmza, L

Owen'ın zihninin döndüğü uzun bir sessizlik oldu. Anna'nın yüzündeki ifadeden onun da döndüğünü anlayabiliyordu.

Ve babasının açıkladığından daha fazlasını bilmediği iddiasından şüphe duyuyordu.

Owen aslında değildi. Sonya, Louis'in Shady Joe'nun bu işi yapmasına yardım etmeyi reddettiğini söylemişti ve o da ona inanmıştı. Bir de Will'in babasına Anna'nınkinden çok daha öfkeli görüldüğü gerçeği vardı, Joe'nun bunu yaptığından emin olduğunu söylemeye gerek bile yoktu.

Ve sonra başka bir şey daha vardı. Louis'in mektubunu dikkatli bir şekilde kaleme almasıyla ilgili bir şey. Suçlu bir adam neden böyle bir

mektup göndersin ki?

bir yıl sonra bile ona karşı kanıt olarak kullanılabilir mi?

Yapmazdı.

Çünkü suçlu değildi, en azından bu konuda.

Anna arkasına yaslandı, ağzı olduğundan daha da acımasızdı. "Sonuna kadar kendini korudu," dedi. "Olacağını biliyordu karışmıştır."

"Hayır, tatlım," dedi Ruby. "Bunu senin için yaptı."

Anna titrek bir nefes aldı. "Sen benden daha nazıksın. Öleceğini anlayıncaya kadar bu mektubu yazmadı."

"Sence biliyor muydu?" Owen ona sordu.

Başını salladı. "Bunu biliyorum. Doktor öldükten sonra bize uzun yıllardır bildiğini söyledi ve o sırada Wendy ve ben kederden o kadar bunalmıştık ki bize neden söylemediğini sorgulamadık. Sanırım bizi korumaya çalıştığını düşündük. Ama şimdi düşünüyorum da kendisi."

Ruby, "Ona fazla yüklenme," dedi. "Eğer haklı olduğu ortaya çıkarsa, bu eşyalarımı geri alacağım anlamına gelir. Önemli olan tek şey bu."

Anna onun cömertliği karşısında afallamış görünüyordu ve ona sarılmak için ayağa kalktı. Sonra Owen'a döndü. "Yollar çatal mı? Eğik ağaçlar? Grottos? Kulağa çok belirsiz geliyor. Büyük Tahoe bölgesi yüz binlerce kilometrekarelik engebeli, ulaşılması zor dağlardan oluşuyor. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey olacak."

Owen telefonunu çıkardı. "Yol çatalı" terimini duymuştum. önce . . ." Arama motoruna bir şeyler tuşladı. "Tamam, Mojave Çölü'nde bir yol çatalı var. Çok uzak. Ve-" Yukarı baktı ve gülümsedi. ". . . Bir diğeri de Lion Dağı'nda."

Anna başını salladı. "Aslan Dağı nerede? Hayatım boyunca burada yaşadım ve adını hiç duymadım."

"Burası, heyecan arayanların yürüyüş yaptığı ve ardından kayakla indiği uzak, son derece uzak bir yer. Bunu bilmemenizin nedeni muhtemelen yıllar önce kapatılmış olması. İnsanlar orada ölmeye devam etti."

"Ama sen değil," dedi.

"Ben değil," diye kabul etti. "Ky ve ben oraya birkaç kez çıktık ama aptal gençler olduğumuzdan beri çıkmadık."

"Yüce Tanrım," dedi Ruby. "İyi ki bilmiyordum."

"Herhangi biri tarafından erişilebilir mi?" Anna sordu. "Kolayca değil."

"Ama içeri girebilirsin."

"Evet."

Anna başını salladı. "Güzel. Ama bensiz gitmiyorsun. Biz bir biziz, unuttun mu?"

Bunun üzerine Owen'ın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ama yüzündeki ifadeden kelimelerin izinsiz ağzından çıktığını anlayabiliyordu. "Anna, Ky'yi getirebilirim. Bunu yapmak zorunda değilsin, bu son derece tehlikeli-"

"Kendimi tekrar etmeme izin verin," dedi. "Ben gidiyorum."

Tanıdık inatçı bakışından onunla tartışmanın faydasız olduğunu anlamıştı. "Duruma göre değişir."

"Neyin üzerine?" diye sordu inanamayarak.

"Söylediklerimi aynen yapacağınıza söz verirsiniz, tartışmaya gerek yok."

Anna etrafına bakınıyormuş gibi yaptı. "Ben bakmıyorken 1950'lere geri mi döndük?"

"Anna," dedi kısa bir kahkaha atarak. "Ben abartan biri değilim, bu yüzden sana buranın kapalı olduğunu söylediğimde, çünkü orada insanlar öldü ve öldü

Korkunç bir şekilde, tehlikeyi anlamalısınız. Bazı insanlar o bölgeye gitti ve bir daha geri dönmedi, cesetleri de asla bulunamadı."

Ona baktı, sonra yavaşça başını salladı. "Tamam. Seni anlıyorum." "Ama yine de gidiyorsun."

"Evet."

Ruby ona gülümsedi. "Sana patronluk taslanmamasını seviyorum. Oh, bu modern zamanlarda yeniden genç olmak."

Kutuyu kaldırdıktan sonra Ruby'yi hafıza bakım merkezine geri götürdüler ve odasına kadar yürüdüler. Owen ona sınıksı sarıldı, bir ya da iki gün sonra geldiğinde Ruby'nin gerçekten ...kendisi olup olmayacağından emin değildi.

"Seni seviyorum Victor."

Owen büyükbabasının adını duyunca gözlerini kapadı. Ve böylece başladı. "Ben de seni seviyorum."

Park yerinin dışında Anna durdu ve ona sarıldı. Ruby gittikten sonra tamamen yalnız kalacağını bildiği için duygularına yenik düşerek başını onun omzuna koydu ve uzun bir süre sarıldı.

Arabaya döndüğümüzde Anna emniyet kemerini taktı ve rahat bir tavırla, "Biliyorsun, benim patronum olmana izin vereceğim sadece iki yer var," dedi.

"Aslan Dağı," dedi. "Ve ... başka nerede?"

Kadın gülümsedi. "Yatakta."

Güldü ve hiç de yalnız olmadığını fark etti. Kahretsin, onu seviyordu. Bu Çok erken gelmeliydi, onu dehşete düşürmeliydi ama sahip oldukları şeyi mahvetme ihtiyacı hissetmek yerine tam tersini yapmak istedi. O istedi onu besler, kabul eder ve bir kez olsun kalbinin onu yönetmesine izin verir.

Bölüm 25

Anna kendini tutmaya çalıştı ama başaramadı. Şafak söküyordu ve Owen Lion Dağı'nın eteklerine park etmişti. Görünüşe göre, insanların dağın daha yukarısına çıkmasını engelleyen kilitli kapıya kadar iki mil yürüyebileceklerdi.

Ama umarım onlar değildir.

Oradan sonra iki mil daha düz bir tırmanış olacaktı. Owen kendinden emin görünüyordu. Ky bugün Tahoe Adventures'ı yönetmek için geride kalmıştı ama telsizle irtibat halinde olacak ve onların hareketlerini takip edecekti.

Owen, belinde uzun menzilli iki yönlü telsizi, omuzlarında erzak taşıyan sırt çantasıyla ona gülümsedi. "İyi misin?"

"Evet." Ruby'nin babasının mektubunu o güzel ahşap kutudan çıkarmasının üzerinden iki gün geçmişti. Wendy ve bebekler hâlâ hastanedeydi ama durumları iyiydi. Anna her gün onları sevmek için yanlarına gidiyordu. Şimdiye kadar üzerine kusulmuş, kakası yapılmış ve ağlanmıştı. Her dakikasını çok sevmişti ama her gün ayrılırken doğum kontrol hapını almayı unutmadığından emin olmak için doğum kontrol paketini kontrol ediyordu çünkü Wendy'nin mutlu bir şekilde uğraştığı şeye hiçbir şekilde hazır hissetmiyordu.

Anna gün boyunca çalışabildiği kadar çalışmış ve her gece Owen'la buluşup yürüyüş planlarını yapmışlardı.

Ve planları bittiğinde, geç olduğunda ve Gardiyanlar düşmüştü -tamam, onun gardiyanı, çünkü Owen'ın ona karşı hiçbir zaman gardiyanı olmamıştı- yatmaya gitmişlerdi.

Birlikte.

Ve orada, alacakaranlıkla şafak arasındaki sessiz karanlık saatlerde, en iyi yaptıkları şekilde bir araya geleceklerdi.

Owen'ın ön camından Lion Dağı'nın tamamını görebilmek için öne doğru eğilmek zorunda kaldı; dağ uzun, görkemli, engebeli, uzak ... tehlikeliydi. Gözü korkmuştu, sertçe yutkundu ama önündeki zorlu yürüyüş ve ardından tırmanışın son ayağının tamamı boyunca, devasa, eski kayaların üzerinde tırmanma ve tırmanma mücadelesi için sinirlerinin onu ele geçirmesine izin vermeyi reddetti.

Buzul Çağı'ndan beri orada.

Elbette bu, Adam'ın yıllar önce onu Issız Yaban'da terk ettiği zamandan beri gördüğü tüm kâbusları tetiklemişti. Kendine bunun farklı olduğunu söylemişti. Owen farklıydı. Yarı yolda bırakmazdı.

Her zaman hazırlıklı ve ne yaptığını biliyordu, görünüşe göre her zaman.

Ve onu asla burada bırakmazdı. Asla.

"Bunu tek başıma yapabilirim," dedi Owen sessizce, onun çok düşündüğünü görünce. "Kamyonda bekleyebilirsin."

Bunu kastettiğini biliyordu. Bütün işi ona bırakabilirdi ve o da hiçbir soru sormadan yapardı. Bunu yapmasına izin vermek isteyen küçük parçasıyla gurur duymayarak başını sertçe salladı. "Ben de geliyorum."

Başını sallayarak onun sırt çantasını ayarladı. Onunki onunkinden daha küçük ve hafifti, içinde tırmanış malzemeleri de vardı. Yürümeye başladıklarında bunu düşünmemek için kendini zor tutuyordu. Ama bir anda ayakları iki beton blok gibi hissetti.

Owen onun bakışlarıyla

karşılaştı. "Anna-" "Hayır, ben hallederim. Gerçekten."

"Biliyorsun," dedi. "Güvende olacağız. Sadece güvende kalarak gidebildiğimiz kadar uzağa gideceğiz."

"Sonuna kadar gidiyoruz."

Kızın gözlerinin içine baktı ve muhtemelen eşit miktarda inat ve dehşet gördüğü için ona küçük bir gülümseme verdi. "Sonuna kadar gidiyoruz. Hazır mısın?"

Kadın başını salladı ve adam telsizini kaldırdı. "Yola çıkıyoruz.

Tamam." Ky'nin sesi "İyi anlaşıldı," diye geldi.

Anna, her nasılsa şimdi daha da heybetli olan dağa baktı. "Hadi şu işi bitirelim."

Yürümeye başladılar ve şu an için hızları katlanılabilir geliyordu. Başka koşullar altında olsa bundan keyif alırdı. Düşmüş çam iğneleri

ayaklarının altında çıtırdıyordu. Çam ağaçları tepelerinde yükseliyor, güneş ışınları ormanın zeminine vuruyordu.

Pek konuşmazlardı. Owen'ı neyin sessiz tuttuğunu bilmiyordu. Kendisine gelince, hayatını kurtarmak için konuşamazdı, çünkü işler zorlaştıkça, emdiği tüm oksijen doğrudan zaten yorulmuş olan ciğerlerine gidiyordu.

Kırk beş dakika sonra Lion Dağı'na giden kilitli patika yolunun önünde durdular. Owen bir kez daha telsizini belinden çıkardı. "Kapıda," dedi.

"İyi kopya," dedi Ky'nin sesi. "Şimdiye kadar iyi zaman geçirdin. İlerlemeye devam et, alacakaranlık çöktüğünde aşağı inmeye çalışmanı istemem."

Doğru ya. Çünkü yürüyüşün ikinci kısmını tamamlamaları saatler sürecekti ve sonra da karanlık çökmeden aşağı inmeleri gerekiyordu.

Kapıya en az beş tabela çakılmıştı ve hepsi de aynı temanın çeşitlemeleri: *Geçmeyin!*

İşaretlere baktı ve Owen'ın yüzünde çok küçük bir gülümseme belirdi. "Peki." Ellerini havaya kaldırdı. "Yasayı çiğniyor olmamızdan hoşlanmıyorum. kurallar."

Başını iki yana salladı ama gülümsemesi devam etti. Sonra, fikrini değiştirmesine fırsat vermeden kapıya tırmandı. En tepede aşağı atladı, Owen'ın kendisinden çok daha çevik ve zarif bir şekilde hareket ettiğinin inanılmaz derecede farkındaydı. Ama gerçekten başarmıştı.

Anna Moore: Yeni, gelişmiş ve korkusuz.

Olmak zorundaydı, hem Ruby ve babası hem de Wendy için başarılı olmak zorundaydı. Anna'nın bu yolculuktan sonra kim olacağına dair hiçbir fikri yoktu ama o parayı bulmadan önce olduğu kişi olmayacağını biliyordu.

Owen'ın artık babasının bu işe karıştığına inanmadığını biliyordu ama - bunu düşünmek bile onu öldürüyordu- hâlâ şüpheleri vardı. Sigorta dolandırıcılığı işindeki tecrübesine göre, yakalanan çoğu insanın sabıkası vardı. Evet, babasının sabıkası küçük çaplı bir hırsızlıktan ibaretti ama başka suçlardan da *şüpheleniliyordu*.

Bu da dahil olmak üzere. Yeterli kanıt olmadığı için insanların paçayı kurtardığı kaç davaya bakmıştı?

Çok fazla.

Yanında duran Owen'ı fark edince dikkatli bir nefes aldı. "Anna-"

"Ben iyiyim." İradesinin gücü ayaklarını hareket ettirdi. Patika dik başlıyordu ama imkânsız değildi. Ya da kendine öyle diyordu. Neredeyse hemen geçidin tepe noktasında büyük bir kaya parçasına rastladık. Aman Tanrım. "Buna mı çıkacağız?"

"Evet."

Sertçe yutkundum. "Oh iyi, çünkü bunun benim için çok kolay olacağından korkuyordum."

Onun ortamı yumuşatma çabasına gülümsedi. "Bu, doğanın insanları daha ileri gitmekten alıkoyma ve cesaretlerini kırma yöntemi."

Üst üste yığılmış kayaların tepesini görebilmek için başını geriye eğmek zorunda kaldı. "Kesinlikle caydırıcı. Sen Ky ile buradayken de böyle miydi?"

"Evet."

"Bir insan bunu nasıl atlatabilir?"

"Kolay değil," dedi. "Ama üstünden geçmeyeceğiz. Etrafından dolaşacağız."

Etrafından dolaşmak hayal ettiğinden bile zordu ve bunu oldukça zor hayal etmişti. Bir saat sonra durdular. Önlerindeki patika dört farklı yola ayrılıyordu. Olasılıklara baktı. Hiçbir işaret yoktu, hangi yoldan gitmeleri gerektiğini bilmenin hiçbir yolu yoktu- "Bekle. Burası yol çatalı!"

Owen onu izliyordu ve kızın bunu fark etmesine gülümsedi.

"Evet." Önümüzdeki yarım saat içinde rüzgârın artacağı konusunda onları uyaran Ky ile tekrar görüştü.

Harika. Anna patikanın her iki tarafına, binlerce metrelik düşüşe baktı ve kendi kendine şu anda bayılmanın yaşam süresi için kötü olacağını söyledi. Sonra akan suyun sesiyle dikkati dağıldı. "Su sesi duyuyorum! Tıpkı babamın mektubunda söylediği gibi. Görmüyorum ama batıya gitmeliyiz."

Başını salladı.

Başını iki yana salladı. "Hangi yönün batı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

En sağdaki patikayı işaret etti. Tekrar ilerlemeye başladılar, etrafları kalın, yüksek ağaçlarla çevriliydi, botlarının altındaki toprak düşen çam iğneleri ve son yağmurlarla süngerimsi bir hal almıştı. Arada bir kuş ciyaklıyordu ve

Sincaplar gevezelik ediyordu. Gün muhteşemdi ama bundan da öte, ilk kez gerçekten bunu yapabileceklerini, saklanma deliğini bulabileceklerini düşündü.

Bir süre sonra, belki de bir futbol sahası büyüklüğünde doğal bir

düdeneye geldiler ve şaşkınlıkla kısa bir süre durdu. Bir şelale, yüz metre yukarıdaki bir uçurumdan aşağıya doğru çağlayarak güzel bir görüntü oluşturuyordu.

küçük bir göl. Masmavi su o kadar berraktı ki, dibine kadar görebiliyordu. Gri kayalar gölün yüzeyinden dışarı çıkmış ve uzun çamlar suyu gölgeleyerek suyun kenarını kobalt rengine boyamıştı.

Su şişelerinden su içmek için durdular ve Owen ona bir protein çubuğu uzattı, kendisi için bir tane almadan önce yiyeceğinden emin olmak için bekledi. Sonra devam ettiler, şimdi daha yavaşlardı, kız Owen'ın hızını Owen'inkine göre ayarladığını fark etmişti. Terli alnını koluna silerek bir ayağını diğerinin önüne atmaya devam etti.

Ağaç sınırına gelene kadar.

Owen yavaş bir daire çizdi, sonra durdu ve işaret etti.

Parmağını takip ederek ... "Ağaçlar," diye mırıldandı. "Hepsi rüzgârdan eğilmiş. Kambur ağaçlar! Ağaçların olduğu yere gideriz işaret ediyor!"

O tarafa yöneldiler ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, gitmek çok daha zordu.

Şimdi. Hayatı buna bağlı olsa bile bunu kendine açıklayamazdı ama ani panik onu sert ve şok edici bir hızla vurdu, ciğerlerindeki havayı çaldı, kalp atışlarının kulaklarında gümbürdemesine ve ayaklarının bir adım daha atmayı reddetmesine neden oldu.

Ne yapıyorum ben? Kendine bir daha asla çılgın maceralara atılmayacağına dair söz vermişti. Bunun da ötesinde, yaşamak için maceraya atılan birine aşık olmayacağını da kendine söylemişti.

Ve yine de orada durmuş, her ikisini de yapıyordu - evet, bu onun fikriydi, ama bu sadece lanet olası aklını kaybettiği anlamına geliyordu. Çünkü sadece düşmüyordu, düşmüştü, hem de çok sert düşmüştü. Ve daha da kötüsü, bu davayı çözdüklerinde biteceklerini açıkça belirtmişti.

Bu da ondan uzaklaşmak demektir. Kalbinin büyük bir parçasını kaybetmeden bunu nasıl yapacaktı? Sıkıntısını gizlemekte iyi iş çıkardığını düşünüyordu ve Owen'ın elini tutup yüzünü ona çevirdiğini hissedene kadar hiperventilasyona yaklaştığının farkında bile değildi. İyi olduğunu söylemeye çalıştı ama kelimeler için yeterli havası yoktu.

Gözlerinin içine bakmak için dizlerini biraz büktü. "Burnunuzdan nefes alın ve sonra yavaşça ağzınızdan verin." Adam ondan ne yapmasını istediğini gösterdi ve kız ağzının içine baktı, görüşünde dans eden küçük siyah noktalar kaybolana kadar onun yaptığı her şeyi yaptı.

"Konuş benimle," dedi usulca.

"Sadece bunun o an olduğunu fark ettim," diye nefes aldı. "Bu, bugün, her şeyin sonu olabilir."

Ona bunun tam olarak neyin sonu olacağını açıklamasını istemedi. O bundan daha zekiydi. Onlardan bahsettiğini biliyordu. Bilmediği tek şey, en başta o lanet anlaşılmayı yaptığı için ne kadar pişman olduğuydu.

Güneş gözlükleri başının üstünde duruyordu, ama onun sözleriyle gözlüklerini gözlerinin üzerine indirdi. Tam bir an boyunca taş gibi hareketsiz kaldı. "Anlaştığımız şey buydu, değil mi?" dedi sonunda.

Kadın başını salladı ve adamın ne düşündüğünü göremese de gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Anna."

İçten içe yüzünü buruşturarak geri döndü.

Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Sürdüğü sürece harikaydı."

Sertçe yutkundu. "Evet. Öyleydi." Karnında endişe kelebekleri uçuşurken, kelimeler camla kesilmiş bir boğazın üzerinde kazınmış gibi hissetti. Onunla ve onun etrafında olmayı özleyecekti. Owen ona her baktığında duyduğu memnuniyet hissini, kalbindeki ve ruhundaki çarpıntıyı özleyecekti. "Owen _."

"Hayır, anlıyorum. Paylaştığımız ve yaptığımız onca şeyden sonra hâlâ benim pervasız bir gezgin maceracıdan başka bir şey olmadığımı inanıyorsan, o zaman haklısın. Biz birlikte olamayız." Sesi soğuk ya da kızgın değildi. Sadece sakindi. Sessizdi. "Eğer burada beklemek istersen, hatta ben bunu bitirene kadar kamyonu geri dönmek istersen, seni bulurum. Sensiz gitmeyeceğim."

Çünkü o Adam değildi. Ya da Michael.

Kadın cevap vermeyince, veremeyince, başını salladı ve arkasını döndü. "Geri döneceğim. Bana birkaç saat verin."

Ve sonra çekip gitti.

Bölüm 26

Anna bir süre Owen'ın gidişini izledi, sonra ona yetişmek için acele etti.

Ona bakmadı. "Emin ol, Anna. Buradan sonrası daha da zorlaşacak."

Gerçekten mi? Aralarındaki ilişkinin bittiğini bilmekten daha zor bir şey düşünemiyordu.

Sonunda aynalı gözlükleriyle ona baktığında, dikkatle boş bıraktığı yüzünden hiçbir şey anlayamadı.

"Eminim," dedi.

Ve başını sallayarak yoluna devam etti.

Bir süre konuşmadılar, ta ki birdenbire, "Senin işinin genellikle benimkinden çok daha tehlikeli olduğunun farkında mısın?" diyene kadar.

Bunu düşündü ve zaman zaman bunun doğru olabileceğini kabul etmek zorunda kaldı.

Aralarında oflayıp puflamaktan başka bir şey geçmeden acı verici uzunlukta bir on dakika daha geçti, bu sırada babasını ve onun yaptığı şey hakkında ne düşüneceğini düşündü.

Onun aklından geçenleri okuyan Owen, "Kolyeyi ve madeni paraları bulsak bile, bu en iyi ihtimalle ikinci derece bir kanıt olur," dedi.

Hâlâ onu daha iyi hissettirmeye çalışıyorum. "Eskiden onun hırsız olduğundan çok emindin."

"Evet, ta ki tanıdığım bu muhteşem, zeki kadın bana açık fikirli olmam gerektiğini hatırlatana kadar. İyi bir tavsiyeydi, Anna. Sen de denemelisin."

Gözlerini devirdi. "Benim işimde mesele içgüdüsel hisler değil, kanıttır. Ve *hepsi* ikinci derece değil. Hiç bilmediğim sinir bozucu bir sabıka kaydı var. Ayrıca, başka suçlardan da şüpheleniliyor."

"Şüpheli. Kanıtlanmadı. Ve biz bile bulup bulamayacağımızı bilmiyoruz kolye ve paralar. Ama bunu yaparsak, yine de onun bizi

onları."

"Sen neden bahsediyorsun? Mektup-" "Yok edildi."

Bakışları birbirine kilitlendi ve bunu onun için yaptığını anladı. "Owen -"

"Her şeyi bulsak ve paralarla kolyeyi Ruby'ye geri getirsem bile, kayıp olduklarını hatırlamama ihtimali hâlâ var."

"Öyleyse, o yapana kadar onları ona getirmeye devam edeceksin," dedi kararlı bir şekilde.

Uzun bir süre ona baktı, belli ki duygularıyla savaşıyordu. "Sana tekrar soracağım: Ben yolun geri kalanına devam ederken burada kalmak ister misin? Ne bulursam bulayım ya da bulmayayım, bunu bilmek zorunda kalmayacaksın."

Neredeyse olduğu yerde eriyecekti çünkü o ciddiye. Ve onun hakkında daha önce bildiğini sandığı her şeyin çok yanlış olduğunu fark etti. O, hayatında cazibesini kullanmayı seven bencil bir çocuk değildi. Samimi ve gerçektir. Onurlu ve sevgi doluydu. Sevdiklerini her zaman, ne pahasına olursa olsun koruyacaktı. "Bunu *ikimiz de* yapacağız. Teyzenin haberi olsa da olmasa da onu hayal kırıklığına uğratmamın imkanı yok."

İlerlemeye devam ettiler; patikadaki her dar dönüş, önlerinde göz alabildiğine uzanan vahşi Sierralar'dan başka hiçbir şeyin olmadığı, ağızları açık bırakan manzaralar ortaya çıkarıyordu.

Sonra işler birdenbire çok daha zor bir hal aldı.

Tırmanması giderek zorlaşan bir dizi devasa Buzul Çağı granit levhası olduğu ortaya çıkan ilk kaya yüzüne geldiklerinde ciddi şekilde nefes nefese kalmıştı. Birkaç kez izlerini kaybettiler.

Neyse ki Owen ne yaptığını biliyordu ve kâğıttan bir harita çıkardı. Buna rağmen birkaç kez Ky'nin yardımına ihtiyaç duydular ve iki kez geri dönmek zorunda kaldılar.

"Kayıp mı olduk?" diye sordu. Owen başını salladı. "Çok mu uzağa gittik?"

"Güneye doğru gidiyoruz, kayalıklardan aşağı inmeden gidebildiğimiz kadar uzağa. Henüz uçurumlara varmadık."

Yükseklere çıktıkça rüzgâr onları daha çok savuruyordu. Owen onu yakalamasaydı birkaç kez kış üstü düşebilirdi. Ağaç sınırını geçtiklerinden beri Owen ona çok yakın durmuştu ve bunu bir güvensizlik olarak algılamıştı. Temelsiz değildi ama yine de utanç vericiydi. "Ben iyiyim."

"Anna, yeteneğinden şüphe etmiyorum. İsteyken ve insanlara zorlu durumlarda rehberlik ederken her zaman yakınımda olurum. Acemi ya da uzman, fark etmez, benim sorumluluğumdaysan fark etmez."

"Anlıyorum," dedi. "Ama ben senin sorumluluğunda değilim."

"Bugün, üzerinde insanlar ölmeye devam ettiği için kapatılan bu patikada, sen varsın. Bu konuda benimle kavga etme. Seni tek parça ve çalışır durumda tutmaya niyetliyim, çünkü tek parça ve çalışır durumda olman hoşuma gidiyor."

Kadın homurdandı. "Yatakta demek istiyorsun."

"Yatakta. Mutfak tezgâhında-" Kız alt dudağını ısırınca usulca gülmeyi bıraktı, birkaç gece önceki o özel -ve son derece unutulmaz- macerayı hatırladı.

"Ve yatak odanın köşesindeki kulüp sandalyesi. Ve benim duşum-"

Parmağını dudaklarına götürdü çünkü acı verici sessizlikler yerine birbirlerine takılmaya geri döndükleri için memnun ve minnettar olsa da, konuşmaya devam ederse, hala birlikte olsalar da olmasalar da listeye "ve büyük bir kayaya karşı patikada" ekleyeceklerdi.

Parmaklarını ısırdı ve kız sıçradığında gülümsedi. "Bir kayaya karşı, ha?"

Harika. Bunu yüksek sesle söylemişti. "Devam edecek misin?"

"Evet." Pişman olması sadece yirmi dakika daha sürdü. Artık her biri bir öncekinden biraz daha dengesiz ve kaygan olan granit levhaların üzerinden tırmanmak zorundaydılar. Owen durdu ve yere çömeldi, sırt çantasını çıkarıp ipleri çıkardı. "Eğer tökezlersen, bu geriye doğru kaymanı önler."

Arkalarına baktı ve biraz midesi bulandı. Yükseklik şaşırtıcıydı. Binlerce metre yukarıdaydılar. Artık park ettikleri yeri bile göremiyordu. Ama asıl sorunu bu değildi. Asıl sorunu Owen'ı çoktan özlemiş olmasıydı ve Owen tam oradaydı. "Aman Tanrım, ne düşünüyordum ki?"

Bir sonraki levhaya tırmandı ve çömelerek bir elini ona doğru uzattı. Onu kendisiyle birlikte kayanın üzerine çekti ve kollarını ona dolayarak terli şakağına bir öpücük kondurdu. "Her şey yoluna girecek."

Öyle miydi?

"Seni yakaladım," dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Çünkü ben de dahil olmak üzere tüm eski sevgililerle arkadaşsın?" Başını salladı. "Sen farklısın."

Kalbi küt küt atmaya başladı. "Bu benimle arkadaş kalmayacağın anlamına mı geliyor?"

"Bu, benim için her zaman bir arkadaştan daha fazlası olacağın anlamına geliyor."

Ona baktı. "Aynı" demek istedi ama o asırlık korku kelimeyi boğazına hapsetti. "Bu benim için çok yeni, Wendy ve Hayden dışında birinin beni hayatında tutmak istemesi." Bu utanç verici bir gerçektir. Hiçbir zaman gerçekten anlaşıldığını ya da olduğu gibi kabul edildiğini hissetmemiştir. Ama burada, muhtemelen içinde bulunduğu en tehlikeli durumda, kendini hiç bu kadar güvende ya da emniyette hissetmemiştir.

"Hey," dedi, onun gözlerinin içine bakmak için biraz eğilerek. "Bundan asla şüphe etme."

Dayanılmaz bir şekilde duygulanarak eğildi ve onu öptü. Onun şaşkınlığı karşısında omuz silkti. "Kolyeyi ve paraları henüz bulamadık, değil mi?"

Gırtlığından kısık bir sesle güldü, seksi bir sestir bu, kızın aklına yine kayaya yaslanma olayını getirdi ama kız kendini kontrol etti çünkü devam edemeyecek kadar soluk soluğaydı.

İlerlemeye devam ettikçe, Owen ona iyi el ve ayak dayanakları bulmasında yardımcı oldu ve kız kendini güvende ve hayal ettiğinden çok daha emin hissetti. Owen muhtemelen böyle şeyleri binlerce kez ya da daha fazla yapmıştı, ama hiçbir zaman onun yavaş temposundan rahatsız olduğunu ya da bunu onsuz yapmayı dilediğini belli etmedi. Her nasılsa, onunla bu şekilde birlikteyken kendini heyecan verici, büyüleyici ve ilginç hissediyordu. Yeni ve gelişmiş bir Anna gibi.

Birkaç saat sonra, onu son büyük granit levhanın üzerine çıkardı. Zahmetsizce yere indi ve nefes nefese kalarak sırt üstü yuvarlandı. Yapabildiğinde, elleri ve dizleri üzerine kalktı ve Owen kendini yukarı kaldırıp yanına inerken ona elini uzattı.

"Sanırım uçurumu bulduk," dedi.

Şaka yapmıyorum. Üç yüz altmış derecelik bir manzara ile Aşağıda, dünyanın tepesindeymiş gibi hissediyorlardı. Rüzgâr sert ve acımasızdı. Owen Ky'yi kontrol edip elindeki basılı haritaya bakarken ikisi de oturmuş nefes almaya çalışıyordu. Etraflarındaki bölgeye göz gezdirdi ve hafifçe sağındaki bir şeye odaklandı. "İşte," dedi, yaklaşık yüz metre ötede, ona sadece bir grup yığılmış kaya gibi görünen şeyi işaret ederek.

"Orada ne var?" diye

sordu. "Orada mağaralar var."

Ayağa kalkmaya başladı ama adam onu durdurdu. "Eğil. Burada yürümeye çalışan insanlar öldü."

Anna yutkundu.

Son yüz metreyi gitmek kolay bir iş değildi ve onlar ilerlerken bile sadece bir olası mağara görebiliyordu. Yaklaştıklarında bunun tek bir mağara değil, neredeyse hepsi içine girilemeyecek kadar küçük olan bir dizi mağara olduğunu fark etti.

Grottos.

Hiçbir şekilde klostrofobik değildi ama yine de hiçbirinin içine tırmanmak istemiyordu. "Sence doğru yerde miyiz?" diye sordu, etraflarını saran rüzgârın uğultusundan yüksek sesle konuşmak zorunda kalarak. Tek düşünebildiği, mağaralarda muhtemelen ne kadar çok böcek ve yılanın yaşadığıydı. Belki ayılar, hatta dağ kedileri de.

Owen dikkatle açıklıkların etrafında sürünüyor, kargo şortunun ceplerinden birinden çıkardığı kalem ışığıyla içeriye bakıyordu. "Umarım doğru yerdeyizdir," dedi. "Arayana kadar bilemeyeceğiz. tüm bu bölge."

Onun hakkında en çok sevdiği şeylerden biri de buydu. Onun korkularına asla boyun eğmezdi ama aynı zamanda duymak istemeyeceği bir şey olsa bile ona her zaman gerçeği söylerdi. "Böl ve fethet?"

Başını sallayarak sırt çantasından bir kalem ışığı daha çıkardı ve ona uzattı.

O sağa gitti, adam sola. Geldiği ilk mağarada açıklık sadece bir ayak genişliğindeydi, bu yüzden gerçekten alçalması gerekiyordu. Onun ışık huzmesi ortaya çıktı

Birkaç taş ve topraktan başka bir şey yoktu. İkinci ve üçüncü mağaralar için de aynısı geçerliydi ama dördüncü mağaradaki açıklık daha büyüktü, belki bir metre kadar ve içeri baktığında o güne kadar gördüğü en büyük örümcek ağıyla karşılaştı. İrkilerek soluğunu tutmak için ağzını kapattı ve hızla geri çekildi.

"Anna? İyi misin?"

"İyi!" diye bağırdı. Derin bir nefes aldı, sonra kendi kendine fısıldadı, "Sen iyisin." Aramaya devam etti ve diğerlerinden biraz daha büyük, bir metre boyunda olmayan bir mağaraya rastladı. İçerideki ışığı yaktığında parlak bir şeyin yansımısını gördü ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

Ne yazık ki, parlak şey her neyse, mağaranın en az on metre içinde duruyordu. Muhtemelen bir şey değildi, belki de bir hayvanın oraya sürüklediği bir tür hazineydi. Boynunu büktü ve Owen'ın yakınındaki her şeyi metodik olarak kontrol ettiğini gördü, sonra mağaraya geri döndü

açılış. "Bunu yapabilirsin," diye fısıldadı kendi kendine. "İyisin, iyisin," diye mırıldandı usulca, elleri ve dizleri üzerinde, nemli toprakta ilerlerken, kalem ışığı onu arkasından parlayan şey her neyse ona doğru götürüyordu. Küçük görünüyordu ve yeterince yaklaşıp kadar onu seçemedi.

Bulduğunda da istemsiz bir nefes verdi. Düz siyah metal bir kutuydu, bazen para kasası olarak kullanılan türden. Düz siyah renk ışığı yansıtmıyordu ama gümüş toka yansıtıyordu, dışarıdan gördüğü de buydu.

Kutu kilitliydi. Ne yapacağına karar veremedi Owen'ın kendisini çağırdığını duydu, sesi acildi.

Dışarı çıkmak içeri girmekten çok daha zordu. Şaşırtıcı derecede ağır kutuyu yanında sürüklerken geriye doğru sürünmek zorunda kaldı. "Geliyorum!" diye bağırdı ve kafası mağaradan çıkar çıkmaz ayağa kalkıp etrafında döndü. "Owen! Bir şey buldum." Sözüünü yarıda kesti çünkü Owen şüpheli görünen bir şeyin yanına çömelmişti.

Bir ceset.

İnanılmaz derecede hareketsiz bir vücut.

Gözlerini kırıştırdı ve hareket ettiğinin farkına bile varmadan Owen'ın yanındaydı. "Aman Tanrım. O-"

"Çok mu çürümüş?" diye sordu suratsızca. "Evet."

Şok geçiren ve dehşetle dolan Anna inanamayarak başını salladı. "Kim o?"

Owen bir sopa aldı ve adamın neredeyse yıpranmış kot pantolonunun cebinden düşen cüzdanı itmek için kullandı. Sopyayı kullanmaya devam ederek cüzdanı açtı ve kimliği okumak için yaklaştı. "Rico Edwards." Başını kaldırıp baktı. "Bu isim neden tanıdık geliyor?"

Ona bakakaldı. "Aman Tanrım. Çünkü o beş asıl şüpheliden biri ve onu araştırdığımda, Ruby'nin eşyalarının çalındığı sıralarda Shady Joe ile bağlantılı olduğuna dair söylentiler vardı. Somut bir şey yoktu, bu yüzden peşini bırakmak zorunda kaldım."

Owen telsize uzandı. "Ky, X işaretinin olduğu yerde bir DB var. Onu ara-" Sözüünü kesti ve keskin bir nefes aldı.

"Ne?" Anna sordu.

"Ne?" Ky de sordu.

Owen elindeki sopyayı dikkatlice kullanarak adamın pantolon cebini dürttü ve içinden o güne kadar gördüğü en muhteşem kolye çıktı. Kocaman bir

Etrafı elmaslarla çevrili kırmızı yakut, toz ve kir tabakalarına rağmen ikinci güneşinde parıldıyor.

Owen başını kaldırıp Anna'ya baktı, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Onun da aynı ifadeyi takındığından oldukça emindi.

İkisi de bir sesle irkildiler, aslında sadece hafif bir hışırtı, ama ikisi de arkalarına döndüler-

-Will'i orada dikilmiş, onlara silah doğrulturken buldular. "Bakın ne buldum," dedi. "Noel böyle bir şey olmalı."

Anna, ona sert bir bakış atan Owen'a baktı. Haklıydı. Onun işi gerçekten de onunkinden daha tehlikeliydi.

"Ne yapıyorsun?" Anna Will'e sordu.

"Seninle aynı şeyi."

"Yüzüne doğrultulmuş bir silahım yok," dedi.

"Bunun için minnettarım çünkü artık bu çılgın yolculuğu devralabilirim." Ona göz kırptı. "Kemerini bağlasan iyi olur, düğün çiçeği."

Bölüm 27

Owen'ın hayatı daha önce de gözlerinin önünden geçmişti. Aslında birçok kez. Adrenalin yüklü işinde böyle şeyler oluyordu. Ama hiçbiri bununla kıyaslanamazdı. Dezavantajlı olmaktan nefret ederdi ve şu anda, yüzünde bir silahla dizlerinin üzerindeyken ve Anna bir hamle yapacakmış gibi huzursuzca kıpırdanırken, tüm hayatının en büyük dezavantajının ortasındaydı.

Anna'nın gözleri kolyeye kaydı ve onu yakalamaya çalışacağını biliyordu. Kalbi göğsünde tekleyerek ayağa kalktı, Anna'yı da kendisiyle birlikte çekerek arkasına itti. Onun titrediğini hissedebiliyordu. Ya da belki de bu kendisiydi.

Will, "Şirin," dedi. Ölü adama baktı ve başını salladı. "Vay canına. Babam dikkatsiz davranmış."

"Bunu baban mı yaptı?" Anna sordu. "Buraya nasıl çıktı ki?" Will,

"Para vaadi güçlü bir motivasyon kaynağıdır," dedi. "Ve "Hatırlayın, eskiden iyi durumdaydı. İçkiye başlamadan ve tabii ki hapse girmeden önce."

"Bana bunları seninle hiç konuşmadığını söylemiştin."

"Yalan söyledim. Bir şey bildiğimi bilmeni istemedim. Bana olan bakış açını lekelemek istemedim." Güldü, belli ki onun ne düşündüğünü pek umursamıyordu. "Ayrıca, on yıl önceki hırsızlık sırasında pek bir şey bilmiyordum. Aslında, o banka soygunu yüzünden yakalanacak kadar aptal olduktan sonra babamı ziyarete gidene kadar hiçbir şey bilmiyordum. Görünüşe göre kazandığı servetin çoğunu çarçur etmişti-"

"Çalıntı demek istiyorsun," dedi Anna.

"Camdan evler, prenses." Will omuz silkti. "Her neyse, sanırım o zamana kadar bir süredir hayattan uzak olan baban işi yapmayı reddettikten sonra,

Babam kendine başka birini buldu."

"Rico Edwards," dedi Owen.

Hepsi çürümüş ölü adama baktı.

"Evet," dedi Will. "Zavallı piç. Kolyeyi alıp kaçmaya çalıştı." "Onu baban mı öldürdü?" Anna sordu.

Will başını salladı. "Çılgınca olan da bu. Yaptığından emin değilim. Güya işi birlikte yapmışlar, ganimeti saklamışlar. Sonra babam bir çit bulamadan hapse girmiş, işler çok kızıışmış. Belki de Rico bu fırsatı değerlendirip buraya geri döndü, belki de babamın altından her şeyi çalmayı planlıyordu." Omuz silkti. "Babam bana birkaç kez Rico'nun pek çok sağlık sorunu olduğunu söylemişti. Kötü bir kalbi varmış. Belki de sikkeler onun için çok ağırdı ve sadece kolyeyi almaya karar verdi ama fazla uzaklaşmadan öldü."

Uygun . . . "Ya da baban hapse girmeden önce onu öldürdü." Will omuz silkti.

"Ya da Rico'yu kendin yaptın," dedi Owen.

Will başını salladı. "Ganimeti nereye sakladığını bilmiyordum, bana söylemedi." Yüzü karardı. "Bana güvenmedi, buna inanabiliyor musun? Uzun zaman önce aramaktan vazgeçmiştim. Bu yüzden hizmetiniz için teşekkür ederim." Çenesini Anna'ya doğru itti. "Kolyeyi al ve bana getir. Yavaşça. Şu siyah kutuyu da."

"Bizi nasıl buldun?" diye sordu.

"İş yerime yaptığınız ziyaretten sonra kamyonunuza bir takip cihazı yerleştirdim. Eninde sonunda bir hamle yapacağını bildiğim için seni izliyordum. Kolye, Anna."

Owen ona uzanmaya başladı ama Will başını salladı. "Sen değil. Ona. *Şimdi*, Anna."

Anna hareket etmeye başladı ama Owen onu daha sıkı kavradı. Anna onun bakışlarıyla karşılaştı, kendi bakışları endişe, stres ve korkuyla doluydu. Onun için korkuyordu. "Beni vurmayacak," dedi usulca.

Owen bu riski almak istemiyordu. "Silahını indir Will. Bu istediğinden daha büyük bir sorun ve yetkililer zaten yoldalar."

Will güldü. "Bu doğru olsa bile, onlar gelene kadar ben çoktan gitmiş olacağım.

buraya çıkmayı başardı." Birkaç adım daha yaklaştı, silahı Anna'nın kafasına doğrultmuştu. "Çekil."

Owen, Will'le konuşurken onu bırakmadı. "Şimdiye kadar sadece aptallık yaptın ama gerçek bir suç işlemedin. Kendini bir hapisanede

önümüzdeki birkaç on yıl boyunca babanın yanında hücre mi?"

Will homurdandı ve Anna'ya baktı. "Bahse girerim bu kendini beğenmiş hıyarın beni ziyarete geldiğinden haberin bile yoktur."

Anna şaşkınlıkla Owen'a baktı. Owen içten içe irkildi. "Anna-"

"Oh, bu çok iyi olacak." Will kendinden memnun bir şekilde güldü. "Bay Mükemmel'in ağzından çıkacak yalanları duymak için sabırsızlanıyorum."

Owen, Anna'nın gözlerinde beliren kararsızlığı izledi ve lanet olsun ki bu, yüzünde silah olmasından daha fazla acıtmadıysa. "Saçmalıyor, Anna."

Will tsked. "Şimdiden küçük hanıma yalan mı söylüyorsun? Bu iyiye işaret değil, dostum." Anna'ya gülümsedi ve telefonunu ona gösterdi. "Onu kapı zilime bağladım. cam."

"Çünkü onu görmeye gittim," dedi Owen.

"Bensiz mi?" diye sordu inanamayarak. "Bana hiç söyleyecek miydin?"

"Bak, söyleyecek bir şey yoktu." Kahretsin, bu sözleri söylediği anda ağzından çıkmıştı, o da içine girmişti. "Sarhoşken, gece geç saatlerde yaptığı ziyaretlerden vazgeçmesini söylemek için onu görmeye gittim."

Anna ona baktı. "Sana kendi başımın çaresine bakabileceğimi söylemiştim."

"Biliyorum," dedi sıkıca, Will'in bundan ne kadar zevk aldığının inanılmaz derecede farkındaydı. "Ve sonra, bunu uzun uzun tartışabiliriz."

"Ciddi misin? Sadece 'Hey, Will denen pisliğin evine ona geri çekilmesini söylemek için gittim' diyebilirdin."

"Vay canına," dedi Will. "Bu acıttı."

Gözlerini Owen'dan ayırmayan Anna, Will'i görmezden geldi. "Bu iş daha bitmedi." Ama bitmişti. Yukarı çıkarken ona bunu söylemişti bile.

"Bence onu terk etmelisin," dedi Will Anna'ya. "Küçük şeyler hakkında yalan söylüyorsa, büyük şeyler hakkında neden dürüst olsun ki? Yine baban gibi olacak."

Nefesini içine çekti ve Owen'a baktı.

Tanrım, onun yüzündeki şüpheden nefret ediyordu. "Yaşadığın onca şeyden sonra sana yalan söyleyeceğime gerçekten inanıyor musun?"

"Atlamak yalan söylemektir."

"Çift danışmanlığı bitti, çocuklar. Kolye, Anna."

Rico'nun cesedine döndü. Yüzü solgun, gözleri cam gibiydi, ama eli uzanıp kolyeyi tutarken sabitti, sonra uçuşuruma baktı.

Will, "At da erkek arkadaşının kafasını uçurayım," dedi.

Owen adamın gözlerinden her halükarda onları öldüreceğini anlayabiliyordu, bu yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı. Kalbinin kadınına döndü. "I

Seni seviyorum, Anna." Ve sonra Will'e saldırdı.

Duyduğu son şey kulakları sağır eden bir patlama sesi ve Anna'nın çığlığıydı.

Bölüm 28

Silah sesinden **kulakları** çınlayan Anna, Owen'ın ağır bir şekilde yere düşmesini ve kıpırdamamasını dehşet içinde izledi. Will ona doğru dönmeye başladığında, hiç düşünmeden tepki verdi ve kendini onun üzerine attı. Birkaç kez yuvarlandılar ama Anna'nın yanında korku ve öfke vardı. Kurtulup ayağa kalktı ama Will onun yürüyüş botlarından birine uzanıp çekiştirdi.

Tekrar yere düştüler, bu sefer kadın üstteydi. Adamın elleri kadının boynundaydı, bu da bir şekilde silahı kaybettiği anlamına geliyordu. Bunun verdiği cesaretle bilgi ve panikle onun boğazına yumruk attı.

Bir eliyle boğazını tutarak öksüren Will, ona doğru yuvarlandı ve avucunu alt bacağına etrafına sardı. Ama kızın bununla, onunla işi bitmişti ve tekmeyle savurdu. Sertçe. Biri kollarını Will'in boynuna dolayıp onu uzaklaştırdığında, Will hâlâ onun baygın bedenini tekmelemeye devam ediyordu.

Owen, kanlar içinde, kül rengi bir yüzle onu kendine öyle sıkı sarmıştı ki titrediğini hissedebiliyordu. "Sen . . gülüyor musun?" diye sordu inanamayarak.

"Umarım bana hiç bu kadar kızmazsın," dedi. "Kazananın ben olacağından emin değilim."

"Sana bu kadar kızgıyım!" Onunla yüzleşmek için dönerek ellerini gövdesinde gezdirdi. "Çok fazla kan var, nerenden vuruldun?" Telsizi kalçasından çekip aldı ve ona doğru bağırdı. "Ky! Owen vuruldu!"

"Ne?" Owen yere baktı, görünüşe göre şaşırmıştı. "Huh. Haklısın. Kanamam var." Dizlerine vurdu.

Ky telsizden "Yardım yolda," dedi. Sakin ama ciddiydi. "Nefes alıyor mu? Baştan sona mı? Kanamayı yavaşlatabilir misin? Tutun yarayı temizler misin?"

"Nefes alıyor, henüz bilmiyorum ve elimden geleni yapacağım." Owen'ın önünde çömeldi ve gömleğini önünden iterek köprücük kemiğinin hemen altında kan sızan bir delik gördü. Boynunu kıvrırarak Owen'ın yarasına baktı. Geri. Başka bir delik. O zaman baştan aşağı bir delik. "Kendini benim önüme attın!" diye bağırdı ona, kendi gömleğini yırtıp ön tarafa göre çok daha fazla kanayan çıkış yarasına bastırdı. "Bu aptalcaydı!" Gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyordu. "Çok aptalsın!"

Yarı kahkaha, yarı inilti şeklinde bir ses çıkardı. Ve sonra onun kollarına yığıldı.

Anna, Wendy'nin hastane odasının duvarındaki saate baktı. Akrep ve yelkovan o kadar yavaş hareket ediyordu ki çılgılık atmak istedi. Şu anda gözaltında olan ve umarım bir hapishane hücrelerinde oturan Will'i indirmeye çalışırken kafasını bir taşa çarptığı için başı ağrıyordu. Buraya gelene kadar kanaması olduğunu fark etmemişti bile. Beş dikiş atıldıktan sonra iyiydi.

Çıldırma kısmı hariç.

Dört saat, yirmi dakika ve beş saniye olmuştu ve Owen hâlâ ameliyattaydı. Ölmese iyi olurdu. Ona bağırması bitmemişti.

Onu sevdiği için mi?

Kurtarma ekibinin ilk müdahale ekibinden biri, kurşunun hayati bir şeye isabet etmemiş olmasının mümkün olduğunu söylemişti. Ama Owen'ın kendi kanından oluşan bir su birikintisi içinde yerde yattığı görüntüsünü bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Buraya tıbbi yardımla getirilmiş ve acilen ameliyata alınmıştı. Ky ameliyat bekleme odasındaydı ve bir şey duyduğunda gelip onu alacağına söz vermişti.

Ama telsiz sessizliğinden başka bir şey yoktu.

Derin bir nefes aldı. Çılgın bir gün ve gece olmuştu ve bazıları konuşulan, bazıları konuşulmayan şok edici sayıda vahiy almıştı. Ama öğrendiği en önemli şey, Owen'ın onun için hayatını ortaya koyabileceğiydi.

Soru sormak yok.

Wendy, "Anna, o iyi olacak," dedi.

Güzel bir bebeği tutan kız kardeşine, sonra bir diğerini tutan Hayden'a ve son olarak da kendi kucağındakine baktı - henüz onları nasıl ayırt edeceğini bilmiyordu ve bunu yüksek sesle itiraf etmek istemiyordu - ve kendini yaşamla ölümün yan yana gelişi karşısında sersemlemiş buldu. "Sen Bunu biliyorum," diye fısıldadı.

Bunu yüksek sesle söylemek bile göğsünün ağrmasına neden oldu. Gözlerini kapatarak kucağındaki kıymetli kız çocuğunun üzerine eğildi ve ona sıkıca sarıldı. Ancak gözlerini kapatmanın sorunu, o dağın tepesinde olan her şeyin göz kapaklarının üzerinde yüksek çözünürlükte oynamasıydı.

Bilinci yerinde olmayan Owen'a ölmemesi için yalvarıyor.

Ky, telsizden onunla konuşuyor, silahı almasını ve Will'in uyanma ihtimaline karşı yakınında tutmasını söylüyordu.

Yardım gelmeden önce beş hayat yaşamıştı.

"Ona söylediğim son şey neydi biliyor musunuz?" diye sordu odadakilere. "Ona aptal olduğunu söyledim."

Wendy bir kahkaha attı. "Kulağa doğru geliyor. O bir erkek, değil mi?"

Hayden kaşlarını kaldırdı.

"Hayır, anlamıyorsun," dedi Anna. "Vurulmuştu ve ben ona *bağırdım*. Benim için o kurşunu yediği için aptal olduğunu söyledim. Ve o ..." Sertçe yutkundu.

Seni seviyorum, Anna.

Gözlerini tekrar kapattı. "Bilincini kaybetti. Ameliyat masasında yatıyordu ve son hatırladığı şey benim ona bağırmandı. aptal."

Wendy sırttı. "Ah. Onu seviyorsun."

Anna ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Yüce Tanrım. Kendine rağmen, bu doğrudu.

Wendy bilerek sırttı.

Hayden şaşkın görünüyordu. "Madem onu seviyorsun, o zaman neden Kolyeyi ve paraları bulduğunuzda bu saçma anlaşmanın sona ereceğini mi söylüyorsunuz?"

"Bebeğim," dedi Wendy, kocasına başını sallayarak. "Sadece orada otur ve güzel görün." Anna'ya döndü. "Ee? Neden yaptın?"

Anna iç çekti. "Çünkü senin de az önce bahsettiğin gibi, ben gülünç biriyim."

Kız kardeşi sinir bozucu bir ağabey havasıyla, "Her zaman geri adım atabilirsin," dedi. "Uyandığında, ki uyanacak, ona ne kadar gülünç olduğunu söyle.

ve anlaşmayı geri çek." Anna tereddüt etti.

"Tamam, bana söylemediğin şey ne?" Wendy sordu.

"Owen Will'i görmeye gitti ve bana söylemedi." Utancından sesini yükseltti. "Will'in bir videosu vardı!"

Kucağındaki bebek sıçradı ve Wendy suçlulukla yüzünü buruşturarak minik kaşındaki çatlağı öptü, sesini güçlkle alçalttı. "Yalan söyledi, Wendy.

İhmal ederek yalan söyledi. Ve babama bak! İkimiz de onun bir hırsız olduğunu hayal bile edemezdik! Yani Owen'ın bir hırsız olduğuna inanmak zor değil.

yalancı olabilir. Will'i görmeye bensiz gitmiş. Bunu neden yapsın ki? Biz olduğumuzu ve arkamı kolladığını söyleyen oydu. Arkamdan iş çevirecek değil ya!"

Hayden Wendy'ye sert bir bakış attı.

Wendy yüzünü buruşturdu.

"Ne?" Anna sordu.

Her ikisi de aniden bebekleriyle büyülenmiş gibi oldular.

"Birinizin hızlıca konuşmaya başlaması gerekiyor."

Wendy iç çekti. "Benim yüzümden Will'i görmeye gitti, tamam mı?" "Ne?"

"Will benim evime geldi," dedi Wendy. "Seninkine gelmesinden bir gece sonra. Sarhoştu, tehditkârı, öfkeliydi ve ben korktum. Hayden o gece geç saate kadar çalışıyordu, ben de Owen'ı aradım."

Anna'nın ağzı bir karış açık kalmıştı. "Neden *beni* aramadın?" "Çünkü hapse girmeni istemedim."

Anna nefesini içine çekerek öfkesini dizginlemeye çalıştı ama başaramadı. Wendy Owen'ı aramıştı, onu değil. Bunu nasıl atlatacağı? "Hayden'a açıkça söylemişsin."

Wendy yine yüzünü

buruşturdu. "Evet." "Ama ben değil."

"Evet. Özür dilerim!"

"Değilsin, yoksa bana söyledin!" "Sana şimdi söylüyorum," dedi Wendy.

"Evet, çünkü seni Hayden yaptı." Bir kez daha dışlanan kişi olmuştu. "Buna inanamıyorum. Artık Owen'la birlikte sana da güvenemem."

"Odaklan!" Wendy bağırdı. Bu kez sıçrayan kucağındaki bebek oldu. Wendy onu kucakladı. "Şşş. Üzgünüm, şşş, sorun yok, bebeğim."

Anna sert bir kahkaha atmayı başardı. "Sen de hangisine sahip olduğunu bilmiyorsun."

"Hey, ben hala bu annelik olayına alışmaya çalışıyorum. Ve sen sadece Owen'ı sevdiğini fark ettiğin için kızgınsın ve bir parçan içinde panikliyor."

Aslında içinde paniklemesinin büyük bir kısmı bu yüzdendi, çok teşekkür ederim. Owen ona büyük bir şey söylememiştir, ama ... Wendy ondan bunu sır olarak saklamasını istemiştir. Bu da onun öfkesini oldukça azaltmıştır. Owen, Wendy ve kendisi gibi iki arada bir derede kalmıştır ama günün sonunda yapabileceği tek şeyle onların arkasını kollamak olmuştur. Ona ihanet etmemiştir.

Ona ihanet *etmezdi*.

Evet, çitin karşıt taraflarında başlamışlardı ama yine de ... ve yine de babası hakkında yanılıyor olabileceği ihtimalinden asla kaçmamıştır. Açık fikirli davranmıştır. Onun yanında durdu. Yetenekli, dirençli, akıllı, hem ruhen hem de bedenen güçlüydü ve harika bir ortak olmuştur. Her şeyi enine boyuna düşünmüştü ve ani hareket etme yeteneğine sahip olsa da asla aceleci davranmamıştır.

Kendisini onunla bir kurşun arasına sokmaya çalışmadığı sürece, bu . . .

Her şeyden önemlisi sakindi ve bu sakinliği onun cesur hissetmesine yardımcı olmak için kullanmıştır.

Bu onu başka bir şey yapıyordu - bir arkadaş, harika bir arkadaş. Ama aynı zamanda bundan çok daha fazlasıydı ve eğer dürüst olmak gerekirse, bir erkek arkadaştan ya da sevgiliden de fazlasıydı.

Onu hem demirleyen hem de uçurmaya devam eden uçurtma ipiydi. Ve onu seviyordu.

Bununla nasıl başa çıkacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Tamam, ona Wendy'yi koruduğunu söylememiştir. Gerçek şu ki, Wendy'nin ona ihtiyacı olduğunda yanında olduğu için ona inanılmaz derecede minnettardı. Peki Anna bu minnettarlığı göstermek için ne yapmıştır? Ona ilişkilerinin bittiğini hatırlatmış, sonra da

onun için kurşun yemiş ve evet, ona aptal demiştir.

Hepsi aynı gün içinde.

Ve şu anda onu kaybedebileceği, hayati tehlike arz eden bir ameliyattaydı.

Diğer her şey önemsiz görünüyordu ve zar zor nefes alabiliyordu. "Özür dilerim. Arkamdan iş çevirdiğin için üzgün değilim. Üzüldüm çünkü onu kaybetmekten korkuyorum. Kalbimi açmaktan çok korkuyorum ve bunun bir önemi bile yok çünkü ben istesem de istemesem de o oraya girmiş." Burnunu koluna sildi. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, istemiyorum." Gözleri doldu. "Ve eğer ölürse, onu öldüreceğim."

"Mendil olarak kullandığın benim tişörtüm mü?" Hayden sordu.

Kız koluna baktı. "Evet."

Acı çekmiş görünüyordu.

"Geri istiyor musun?"

"Azıcık bile değil."

Wendy sırtıttı. "Annabelle'in üstünü değiştirirken tişörtün daha da kötü olmuş."

Sonya kafasını odaya soktu, hoş karşılandığından emin değildi.

Wendy'nin yüzü aydınlandı. "Sonya! İçeri gelsene! Anna bana seni aradığını söyledi-

Geldiğin için çok tatlısın! Birkaç hafta önce Anna sizi görmeye geldiğinde yardımınız için teşekkür etmek istemiştım ama-"

"Biraz meşguldün." Sonya gülümsedi. "Anlıyorum. Tebrik ederim. Yemeklerin berbat olma ihtimaline karşı sana bir sepet şeker bırakmak istedim."

Wendy ona ellerini uzattı ve Sonya kucağındaki bebeğe bakmadan önce sepeti yatağının yanındaki masaya koydu. "Aman Tanrım," dedi usulca. "O çok değerli." Dönüp diğer ikisine de baktı ve gözleri büyüdü. "Üçüzler mi?"

"Evet," dedi Wendy. "Üç kat daha eğlenceli."

Sonya'nın gözleri buğulandı. "Baban bunu çok severdi." Bir elini kalbine götürdü. "Onu ne kadar özlediğimi biliyorum. Neler yaşadığınızı ancak tahmin edebilirim."

Hayden peçeteleri tekrar dolaştırdı.

"Senin sayende yaşayabileceğimizden çok daha azını yaşıyoruz.

"dedi Anna. "Beni, sonunda onun Kırmızı Yakut'u ya da paraları çalmadığını öğrenmemizi sağlayan yola sen gönderdin."

Wendy Anna'ya baktı. "Belki artık adı, halka kazandırmak için yorulmadan çalıştığı binaların üzerinde kalabilir."

Anna, Ruby'den çalmamış olsa da, elinde hâlâ o eski kaydın olduğunu ve bunun artık halka açık olduğunu ona nasıl söyleyeceğini bilmiyordu.

Sonya yüzünden aşağı süzülen bir damla gözyaşını sildi. "O sadece harika, sevgi dolu bir adamdı, evet, belki birkaç çaresizlik yaptı, sorgulanabilir kararlar verdi, ama hayatını değiştirip yasal hale geldiğinde, Shady Joe'yu da aynı şeyi yapmaya ikna etmeye çalıştı. Ama Joe meşruiyetle ilgilenmiyordu. Açgözlülük onu fazlasıyla tüketmişti."

Durakladı. Alt dudağını ısırdı. "Sana daha önce söylemediğim bir şey var. Umarım nedenini anlayabilirsin. Ne öğrenirsen öğren onu sevmekten vazgeçmeyeceğini bilmem gerekiyordu."

"Tabii ki hayır," dedi Wendy. "Ne oldu?"

"Joe babana o parayı gönderdi, eşyalarının arasında bulduğun parayı. Hırsızlıktan kısa bir süre sonra olmalı. Joe onu alay etmek için gönderdi, bir tür 'canın cehenneme, yapamayacağımı söylemene rağmen her şeyi aldım' demek için."

"Sence neden Ruby'nin eşyalarını alıp ona geri verecek birini bulamadı?" Anna, bir süredir kendisini rahatsız eden soruyu gündeme getirerek sordu.

"Hesaplanmış bir riskin çok yüksek olduğu ortaya çıktı." "Kime karşı?" Wendy sordu.

"Biz," dedi Anna usulca, kadın üzgün bir şekilde başını sallarken Sonya'yı izliyordu.

Anna bir elini kalbine bastırmış olan Wendy'ye baktı, muhtemelen o da en az kendisi kadar acı çekiyordu.

"Baban hayatının geri kalanını rotasını düzelterek geçirdi," dedi Sonya. "Kendini hayırseverlik konusunda bu kadar aleni bir şekilde ortaya koymanın geri dönüp onu rahatsız edebileceğini bildiği halde." Durakladı, bir sonraki sözlerini dikkatle tarttığı belliydi. "Ruby Red'e ve sikkelere ne olduğunu *tam olarak* biliyormuş gibi hissettiği için suçluluk duygusuyla doluydu. Bundan kaçış yoktu. Joe'nun eşyalarını nereye saklamayı sevdiğini ve oraya çıkmanın ne kadar zor olduğunu bildiği için Ruby'ye eşyalarının nerede saklanmış olabileceğini söylemenin bir yolunu bulmak istiyordu ama aynı zamanda saklandığı yeri ya da madeni paranın kendisinde olduğunu açıklarsa Shady Joe'nun neler yapabileceğinden de korkuyordu."

"Joe'nun peşine düşeceğinden korkuyordu," dedi Anna.

Sonya başını salladı. "Kendisi için korkmuyordu. Joe'nun aklını kaçırmamasından ve tek zayıf noktasının peşine düşmesinden korkuyordu."

"Biz," diye nefes aldı Anna.

Sonya başını salladı. "Ruby için de korkuyordu, çünkü Joe daha önce bir kez onun hayatına girmeyi başarmıştı. Adamın bunu tekrar yapabileceğini biliyordu. O sırada baban Joe'nun yetkililer tarafından izlendiğini biliyordu, yetkililer onu başka suçlardan içeri atmaya çok yaklaşmışlardı, bunların birçoğu yaşlı istismarıydı." Durakladı. Tereddüt etti. "Lou da MS hastası olduğunu ve zamanının kısıtlı olduğunu biliyordu."

"Bu yüzden mektubunu hemen göndermedi. Bekliyordu, Shady Joe'nun kilit altına alınacağını ve kimseye zarar veremeyeceğini umuyordu, ama aynı zamanda kendisini bu işin dışında tutmak ve kovuşturmadan korumak istiyordu.

Sadece Joe yıllarca hapiste kalmadı ve babam . . . ondan sonra neredeyse on yıl boyunca hastalanmadı ve vefat etmedi."

Sonya yüzünü buruşturdu ama göz temasını sürdürdü. "Özür dilerim."

Anna başını salladı. "Onun sırlarını sakladığın için seni suçlamıyorum." Gerçekten de suçlamıyordu. Bazı yanlışlar yapmış sevgi dolu bir babası vardı.

doğru nedenlerle karar vermişti. Hayatının gidişatını değiştirmişti, dolayısıyla onun ve Wendy'nin de.

Biri hastanenin kapısını çaldı ve Anna'nın arkadaşı Nikki içeri baktı. "Merhaba." Nikki bebekleri görünce yüzünde bir gülümseme belirdi. "Oh Vay be Wen, sen ve Hayden çok tatlı çocuklar olmuştunuz!" Anna'ya bakmak için döndü. "Bunu şimdi yaptığım için gerçekten üzgünüm ama sana olanlarla ilgili bazı sorular sormam gerekiyor."

"Will'e ne oldu?" Wendy sordu. "Peki Joe'ya bir şey olacak mı?"

"Will kaçma riski taşıdığı için kefaletsiz olarak tutuluyor. Ölümcül silahla ağır saldırı ve yasadışı takip cihazı yerleştirme gibi çeşitli suçlardan yargılanacak. Rico Edwards'a otopsi yapılacak. Eğer sağlık sorunları nedeniyle ölmediği ve Joe'nun onu öldürdüğü ortaya çıkarsa, o da bu suçtan yargılanacak." Anna'ya baktı. "Konuşmak için özel bir yere gidebilir miyiz?"

"Sakın özel bir yere gitmeye kalkma," dedi Wendy. "Ciddiyim. Ben de kalkıp peşinizden geleceğim ve hemşireler ikinize de bağırarak."

Anna iç çekti. "Bunu burada yapabiliriz."

Nikki başını salladı. "Peki orada ne oldu? Kendi kelimelerinizle anlatın."

Anna nefesini bıraktı ve Wendy'ye baktı. "Babamın itibarının senin için ne kadar önemli olduğunu ve kızlar için de ne anlama geleceğini biliyorum. Yaptığı tüm iyilikler, bizim için beslediği tüm sevgi hâlâ duruyor. Bunu biliyorsunuz, değil mi? Kalplerimizden asla çıkmayacak. Bunu bildiğini söylemene ihtiyacım var çünkü tüm gerçeği söyleyeceğim, böylece bu işi bitirebiliriz, böylece hiçbir şey bize ya da bu değerli bebeklere asla musallat olamaz."

Wendy başını salladığında gözleri parlıyordu. "Biliyorum."

"Adının artık binalarda geçmemesi anlamına gelse bile mi?"

Wendy burnunu çekti. "Önemli olanın bu olduğunu sanıyordum ama yanılmışım. Önemli olan tek şey onunla ilgili anılarımız ve onun ne kadar harika bir baba olduğu."

Böylece Anna Nikki'ye her şeyi, tüm çılgın hikâyeyi baştan sona anlattı.

Nikki not alıyordu, en azından Anna'nın anlattığı kısma gelene kadar. Louis Joe'nun ortağıydı, o sırada elini kaldırdı. "Dur," dedi. Durdu. "Bana baban hakkında söyleyeceğin her şeyin raporda yer alacağını biliyorsun."

Anna tekrar Wendy'ye baktı, o da başını salladı. "Gerçek daha önemli," dedi. "Bunun onun itibarını zedeleyebileceğini anlıyorum. Hatalar yaptığını biliyoruz ama bunu elinden geldiğince telafi etti. Yapmanız gerekeni yapın. Sorun yok."

Nikki gittiğinde, Anna Wendy'ye baktı. "İyi misin?"

"Oraya varmak. Doğru olanı yaptın. Babam inanılmazdı. Son. Ben de kızlara bunu söyleyeceğim."

Anna başıyla onayladı. Wendy tüm bunları itiraf edecek kadar cesursa, gidip Owen'a da itiraf edecek kadar cesur olabilirdi.

Hayatta kırılma noktaları olan anlar olduğunu fark etti. Sizi temelden değiştirecek şeylerin olacağını ve belki de geri dönüşün olmayacağını fark ettiğiniz sabit anlar, ama bu sorun değildi.

Owen'la tanıştığından beri böyle birkaç an yaşamıştı. Ama onu en çok korkutan, onu kurtarmak için kendini onun önüne atmasını izlemek olmuştu. Bunu yaparken ölebileceğini dehşet verici bir kesinlikle biliyor olmalıydı.

Yine de yapmıştı.

İşte o an, onu tüm kalbi ve ruhuyla ne kadar çok sevdiğini anladığı andı. Eğer onu şimdi kaybederse, ölürse, bunu onun nasıl hissettiğini bilmeden yapacaktı. Dağda yeterince cesur olamamıştı ama şimdi o cesareti bulacaktı. Bunu yapmazsa kendisiyle yaşayamazdı.

Bölüm 29

Owen gözlerini açmadan önce bile bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Ritmik yumuşak bir bip sesi ve antiseptik kokusu duyabiliyordu.

Kahretsi

n.

Hastane.

Gözlerini açtı ve sade, steril bir tavana baktı. Verildiği belli olan ilaçların bulanıklığını aşıp düşünmeye çalışırken kalbinin hızlandığını hissetti. Başını kaldırıp kendine baktı. Hastane önlüğü. İçine acıyı dindiren ama yok etmeyen bir şey pompalayan bir serum. Göğsünün sağ tarafını ve omzunu kaplayan kalın, ağır bir bandaj ve bir askıyla tutturulmuş kolu.

Düşünmek zordu ama gözlerini kapadı ve kendini zorladı. Will'in peşinden gittiğini hatırlarken gözleri fal taşı gibi açıldı ve sonra ... kör edici bir acı hissetti. Yerde yattığını ve bir boğuşma duyduğunu hatırlıyordu. Başını kaldırdığında Anna'nın Will'in kışını tekmelediğini görmüştü ki bu o güne kadar gördüğü en ateşli şeydi.

Ve sonra hiçbir şey.

Anna iyi mi? Yaralandı mı?

Daha fazla bilgi edinmek için beynini zorladı ama bilgi gelmedi. Kalp atışları kulaklarını tırmaladı ve ardından monitörü biplenmeye başladı. Ayağa kalkmaya çalıştı, ancak acı onu keserek yüksek sesle nefes almasına neden oldu. "Lanet olsun-"

Bir hemşire kafasını içeri uzattı ve sempatik bir şekilde gülümsedi. Etiketinde *Merhaba, benim adım Judy* yazıyordu! "Evet," dedi. "Hareket etmek kötü bir fikir. Kıpırdamadan durun, hayati değerlerinizi kontrol edeceğim. Nasılsın?"

Bir bakalım. Anna'ya onu terk ettikten *sonra* onu sevdiğini söylemişti, vurulmuştu ve bonus olarak, Anna'ya ne olduğunu hatırlayamıyordu.

Anna. "Dağda benimle birlikte olan kadın. O iyi mi? Anna Moore."

"Üzgünüm, onu görmedim." Hayati değerlerini kontrol etmeyi bitirdi ve bazı notlar aldı. "Doktor sizinle konuşmak için geliyor. Arkadaşınız Ky ameliyatınız için buradaydı ama siz odanıza getirildikten sonra gitmek zorunda kaldı. Bugün bir sürü müşteriniz olduğunu ve çok yoğun olduklarını, işten çıkamadığını ama en kısa zamanda döneceğini söyledi. Hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum. Sizin için arayabileceğim biri var mı?"

Owen etrafta bir saat aradı ama göremedi. Dışarısı karanlıktı ama gökyüzünde hafif bir aydınlanma vardı. Gerçekten bütün gece burada mıydı? "Telefonuma ihtiyacım var-"

Bir doktor odaya girdi. "Günaydın, nasıl hissediyorsunuz?" "Vurulmuş gibiyim."

Doktor ona acımasız bir gülümseme verdi. "Bunun iyi bir nedeni var. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Çoğunlukla."

Başını salladı. "Hem iyi hem de kötü haberlerimiz var. İyi haber: Kırık kemik yok, büyük bir şey isabet etmemiş - bu başlı başına bir mucize, çünkü o kurşun herhangi bir yöne bir santimetre daha fazla isabet etseydi, tamamen farklı bir konuşma."

"Peki ya kötü haber?" Owen sordu.

"Transfüzyon gerektirecek kadar kan kaybettiniz ve hala omuz ve kolda his ve hareket açısından kalıcı eksiklikler olma ihtimali var. Ve tabii ki enfeksiyon. Ama seni dikkatle izliyoruz. Önünüzde uzun bir fizik tedavi süreci var ama her şeyi göz önünde bulundurduğumda memnunum."

Owen derin bir nefes aldı. "Ve benimle birlikte olan kadın, Anna Moore. O nasıl?"

Doktor dosyasından başını kaldırdı. "Aileden mi?"

"Evet," diye yalan söyledi. Yoksa bu gerçekten bir yalan mıydı? Anna kesinlikle aileden biri gibi hissediyordu.

Ya da en azından onu Aslan Dağı'nın tepesine atana kadar öyleydi. O kısmı hatırlamak vurulmak kadar acı vericiydi. "Lütfen. Sadece onun iyi olduğunu bilmek istiyorum."

Doktor başıyla onayladı. "Birkaç çürüğü ve sıyrığı varmış, bir tanesine dikiş atılması gerekmiş ama ciddi bir şey yok. Saatler önce taburcu edildi."

Owen uyandığından beri ilk kez derin bir nefes alabildiğini hissetti. Kız iyiydi. Ama . . .

Gitmişti.

Tekrar yalnız kaldığında tavana biraz daha baktı ve kendini Wendy'nin çok meşgul olduğuna inandırmaya çalıştı. Wendy daha yeni üçüz doğurmuştu. Ayrıca, iş yerinde çok yoğundu.

Bir de aralarındaki bu şeyin bittiğine dair sinir bozucu bir gerçek vardı.

Ama bitmiş gibi hissetmiyordu, onun için değil.

Kendisine uyumasını, iyileşmesini ve buradan çıktıktan sonra işleri yoluna koyabileceklerini söyledi. Ama etrafındaki oda büyüktü ve insani olan her şeyden yoksundu ve ... boştu. Çok boştu. Ve teyzesini arayabilecek gibi de değildi. Telefon görüşmelerini pek iyi karşılamazdı. Nedeni ne olursa olsun, telefonda konuşmak onun için iyi bir günde bile tetikleyiciydi.

Her şey yolundaydı. İyiydi ve *o* da iyiydi. Tamamen iyiydi. Tamamen ve tamamen *iyiydi*.

Evet, ama *o* bile sattığı şeyi almıyordu.

Etrafında telefonunu aradı ama göremedi. Kendini destekleyerek bir kez daha doğrulmaya çalıştı. Kapı açıldığında küfrediyor ve terliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu dünyada en sevdiği ses. Anna.

"Ohmigod, ciddi misin?" diye sordu. "Sakın yataktan çıkmaya kalkma. Aslında, sakın kılını bile kıpırdatma!" Pratikte ona bağırmasının aksine, onu yatağa geri bastırırken elleri nazikti.

Kendini durduramayarak, sağlam kolunu kaldırdı ve onu kendine çekti, yüzünü boynunun kıvrımlarına gömdü ve uzun bir an boyunca onu içine çekti, korkuyu bırakmaya razı oldu. Gelecek sefaletle ya da mutlulukla dolu olabilirdi. Ne olacaksa o olacaktı. İleriye koşarak şimdiyi ve burayı bozmanın bir anlamı yoktu. Ve Anna'nın bastırıldığı şimdiki zaman Ona yakın, canlı ve nefes alıyor olmak oldukça harikaydı. "Hey. Hey, ben iyiyim," diye fısıldadı ve başını çevirerek bir öpücük kondurdu Çenesi. Sonra boğazını, hastane önlüğünün hemen üstünü. Derin bir nefes daha aldı ve tek koluyla onu sıkıca kavradı.

Başını kaldırdı. "Acı çekiyor musun?"

"Hayır."

Homurdandı ama sonra gözleri şüpheli bir şekilde parladı. "Senin için çok korktum."

"Eh, beni öldürmek zordur." Gülümsemeye çalıştı ama bunu başardığından emin değildi. "Ama sen önüme çıktığında kalbim durdu."

"Vurulan ben değilim!"

"Sorun değil. İçimde iyi ilaçlar var." Sağlam elini çok dikkatli bir şekilde kullanarak parmaklarını kadının saçlarının arasına soktu ve oradaki bandajı görebilmek için saçlarını nazikçe şakağından geriye doğru itti.

"Önemli bir şey değil. Sadece birkaç dikiş." "Will?"

"Tutuklandım." Alnını onunkine yaklaştırdı. "Neredeyse felç geçiriyordum çünkü sen gidip kahramanlık yapmak zorunda kaldın."

Ona canını acıtacak kadar sıkı tutunuyordu ama umurunda değildi. Kızın tutuşunda ve sesinde, içinde küçük bir umut filizinin yeşermesine neden olan bir şey vardı. "Yani kahraman olmamı istemiyor musun?"

"Hayır. Yani, şey, evet." Yüzünü kaldırdı ve onun bakışlarıyla buluştu. "Yatak odasında kesinlikle-"

Gerginliğinin geri kalanı onu terk etti ve sırttı. Ama çabucak soldu. "Nasıl oluyor da sadece bana bakıp kendimi değerli hissetmemi sağlayabiliyorsun?" diye fısıldadı.

Bunun üzerine biraz erimiş gibiydi, ki bu iyi bir şey olmalı diye düşündü, değil mi?

"Adil görünüyor," diye fısıldadı. "Çünkü bana bir bakış atıp kıyafetlerimi eritebilirsin."

İkisi de gülümsedi. Sonra derin bir nefes aldı. "Gittiğini sanıyordum," diye mırıldandı. Mezara götürmek istediği bir şey vardı ama işte oradaydı. Onunla ilgili her şey ağzını beyninden ayırmasına neden oluyordu.

Dehşete düşmüş görünüyordu. "Sen ameliyattayken hastaneden asla ayrılmazdım. Ky ameliyatın bekleme odasıdaydı ve Wendy ve bebekleri kontrol edebilmem için senden haber alır almaz bana haber verdi. Birkaç dakika önce çıkarken beni aradı. Kucağımdaki bebeği indirmem biraz zaman aldı. Hangisi olduğunu sorma."

"Michelle ve Louise . . ve Annabelle." Gülümsedi. "İstediyini aldın."

"Yani, sadece bir zaman meselesiydi," dedi mütevazı bir şekilde.

Güldü ve sonra yüzünü buruşturdu. "Oh kahretsin." Gözlerinin önünde siyah noktalar dans ederken sağlam kolunu göğsüne bastırdı.

"Aman Tanrım." Adamın çenesini kavradı ve gözlerinin içine baktı.

"Gülme!

Kımıldama. *İyi misin?*"

"Yaklaşıyorum," diye

mırıldandı.

"Bekle, bebeklerin isimlerini nereden biliyorsun?"

"Dağa çıkarken sana söyleme fırsatım olmadı ve sonra doktor beni tedavi ederken uyumakla meşguldüm. Ama

dün . . ." Durakladı. "Belki bir gün önce? Hangi gün olduğunu bile bilmiyorum. Her neyse, Wendy'ye tebrik mesajı attım ve biraz sohbet ettik."

Geri çekildi. "Benim hakkımda mı?"

"Tavsiyeye ihtiyacım olduğunu düşündü diyelim."

Anna nefesini içine çekti, lanet bir silahla karşı karşıya olduğundan daha paniklemiş görünüyordu. "Ne dedi o?"

"Eğer yanlışlıkla en kötü halin olduğunu varsaydığım durumda seninle başa çıkamazsam, o zaman bir gün hoş olmayan bir sürprizle karşılaşmaya hazırlıklı olmam gerektiğini söyledi.

yakın gelecekte."

Anna ona baktı. "Şaşırmamalıyım, kendine engel olamıyor." "Seni kazanmama yardım etmeye çalışıyordu."

Yatağın kenarına oturup saçlarını alnından nazikçe iterken yarım bir gülümseme aldı. "Biliyorum. Peki Owen?"

"Öyle mi?"

"Hastaneden hiç ayrılmamamın nedeni mi? Çünkü ne kadar sürerse sürsün seni beklerdim."

Wendy'nin doğum yaptıktan sonra ona söylediği sözleri aynen yansıtmayı, göğsünde sıcak ve harika bir şeyin kaymasına neden oldu.

"Gerçekten iyi misin?" diye sordu, gözleri endişe ve stresle doluydu. "Her geçen dakika daha iyiye gidiyorum." Bir elini kaldırdı ve nazikçe parmaklarını yanağındaki çiçek açmış morluğun üzerinde gezdirdi. "Sen mi?"

"Aynı." Uzun bir nefes verdi ve içindeki gerginliğin büyük bir kısmı serbest kaldı. "Bir insanın senin kadar kan kaybedip yaşayabileceğini bile bilmiyordum ve-" Gözyaşlarına boğuldu.

"Hey. Hey, sorun yok. Gel buraya." Bir şekilde onu yatağa çekti ve yarasına çarptığında ve yıldızlar gördüğünde bile umursamadı. "Sana söyledim, beni öldürmek zordur," diye fısıldadı, ona olabildiğince sıkı sarılıyor, asla bırakmak istemiyordu. Kız onun yan tarafına yaslanmıştı, saçları yüzündeydi, bir iki tutamı çenesindeki kirli sakala yapışmıştı.

Onunla tanışmadan önce, böylesine samimi bir kucaklaşmanın şehvetle

hiçbir ilgisi olmadığını ve yine de bir şekilde

Her şeyi.

Parmaklarının hafif bir fırçasıyla omzunun ve göğsünün etrafındaki kalın bandajın izini sürdü. "Yeniden yaşamaktan kendimi alamıyorum," dedi usulca. "Silah patlıyor, sen yere düşüyorsun ..."

Onun çenesini kaldırdı. "Will sana onu görmeye gittiğimi söylediğinde yüzündeki ifadeyi düşünmeden edemiyorum. Sana söylemediğim için üzgünüm, Anna. Söylemeliydim. O zaman da biliyordum ama aptal bir erkek gibi davranıp seni korumaya çalışıyordum."

Başını iki yana salladı. "Korunmaya ihtiyacım yok, Owen. Sadece sana ihtiyacım var."

Başparmağının ucuyla birkaç damla gözyaşını nazikçe sildi. "Ben de sana." Kızın şakağına bir öpücük kondurdu. "Yani... ikimiz de birbirimize karşı aşırı korumacı hissediyoruz."

"Öyle görünüyor." Kadın daha da sokuldu ve adam yüzünün buruştuğunu gizleyemedi. Başını kaldırdı, gözleri endişeyle doluydu. "Seni incittim mi?"

Baştan ayağa ağrıyordu ama bunu mezara götürecekti. "Ben iyiyim."

"Değilsin ama olacaksın. Seni zorbalıkla sağlığına kavuşturmayı planlıyorum." Gülümsedi. Gözleri kapandı, çünkü Tanrım, çok yorgundu.

Adamın sağlam elini kendi elinin arasına aldı. "Polislere her şeyi anlattım." Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve onunkilerle buluştu.

"Baban hakkında bile mi?"

"Evet."

Gerçekten nasıl olduğuna karar vermek için onun bakışlarını inceledi ama gözlerinde herhangi bir pişmanlık görmedi. "Ve ... iyi misin?"

"Olacağım," dedi gülümseyerek.

Başını salladı. Durakladı. "Sanırım bir şey hakkında konuşmalıyız." "Şimdi mi?"

"Sanırım öyle."

Ağzı hafifçe kıvrıldı. "Sesin olumlu gelmiyor."

Gerçek hikaye. Hiç de olumlu değildi. "Genellikle ihtiyacım olan şeyleri istediklerimin önüne koyarım. Seninleyken bu kafa karıştırıcı oluyor çünkü ikisini her zaman ayıramıyorum. Aslan Dağı'nda sana söylediklerim hakkında-"

"Evet, o konuda," diye mırıldandı. Alt dudağını ısırды. "Tekrar söyleyebilir misin? Bilirsin, ölmek üzere olmadığımız bir zamanda?"

Gözlerini kırıştırdı. "Tekrar söylememi istiyorsun." "Hem de çok."

Onun gülümsemesinin kalbini küt küt attırdığından emindi. "Seni seviyorum, Anna."

Kalbi. Derin bir nefes çekerken hem acıdı hem de sevindi.

"O kadar uzun zaman geçmediğini, birbirimize tamamen zıt olduğumuzu ve hiçbir anlam ifade etmediğimizi biliyorum ama bununla mücadele etmekten yoruldum."

"O," diye dikkatle tekrarladı.

"Evet, o. Bizi. Ben de seni seviyorum, Owen. *Saçma bir şekilde.*"

Ona baktı. "Ağrı kesici ilaçlardan değil, değil mi? Gerçekten buradasın ve bana beni sevdiğini söylüyorsun?"

"Söylüyorum. Seni vurmadan önce başka bir delinin gözlerinin içine bakıp keşke sana daha önce neler hissettiğimi söyleseydim demek istemiyorum."

Bakışları onunkileri hiç terk etmedi. "Yan not, başka bir delinin gözlerine asla bakmayalım."

Sert bir kahkaha atarak ona dikkatlice sarıldı. "Bilmelisin ki, seni kendi iyiliğim için çok fazla seviyorum. Senin de beni sevmeyeceğinden ve incineceğimden çok korktum. Çünkü sen beni incitebilirsin, Owen. Çok daha fazla

başka hiç kimse-" Adam elini ensesine götürüp onu kendine çekerek öptüğünde sözünü yarıda kesti.

"Seni asla bilerek incitmeyeceğim," diye mırıldandı. "İçgüdülerimi dinlemeli ve 'sadece dava çözülene kadar' olayına asla katılmamalıydım. Sana aşık olmaya başladığım andan itibaren gerçekten nasıl hissettiğimi sana söylemeliydim."

"Dürüst olmak gerekirse," dedi, "bunu duymaya hazır değildim."

Derin bir nefes aldı. "Kendime gitmene izin verebileceğimi, kalbimi kimseye emanet edemeyeceğimi söyledim, sana bile. Ama vurulduktan sonra aklıma gelenleri düşünüp duruyorum. Gözlerimi açık tutmam için bana bağıırıyordun, eğer senin üzerinde ölürsem beni yaşayanlar diyarına geri sürükleyeceğini söylüyordun-"

"Belki o kısmı unutmaya devam edebilirsin-"

Başını iki yana salladı. "Sakın beni güldürmeye kalkma, kızgın bir demir gibi canımı yakarsın." Durakladı, kelimelerini toparlamaya çalıştığı belliydi. "O anda, benim hakkımda ne hissettiğini, bunun gerçekliğini, ne kadar derine gittiğini görebiliyordum ve bunun sana güvenmemekle ilgili olmadığını anladım. Mesele buna inanmaktı" -gözlerini kapadı ve başını çevirdi- "sevilmeyi hak ettiğime inanmaktı."

Eğer daha önce olmasaydı, kalbi çatırdayarak yerinden çıkacaktı. Adamın yüzünü kavrayarak kendi yüzüne yaklaştırdı. "Owen," diye nefes aldı.

Gözlerini açtı. "Bu, istediğim her şeyin -*senin, Anna'nın*- tam önümde olmasıyla ilgiliydi. İstedğim her şey için her zaman çalışmak zorunda kaldım. Bu yüzden de sahip olduklarımın benim olduğuna her zaman inandım çünkü onları hak ettiğimi biliyordum."

Gülümsedi. "Beni hak etmediğini mi düşünüyorsun? Benim için yaptığın onca şeyden sonra?"

Ama oynamıyordu. İhtiyacı olan kelimeleri uyuşturulmuş beyninden çıkaramıyormuş gibi alçak, çok erkekçe bir hayal kırıklığı sesi çıkardı. Onun yerine, bakışlarıyla buluşmadan önce onu yavaş, tatlı ve sevgi dolu bir şekilde öptü. "Senden kendini bana vermeni isteyeceğim çünkü seni hayattan daha çok seviyorum Anna Moore ve karşılığında, hayatımın geri kalanında her gün aynı şeyi yapacağıma söz veriyorum."

Gözlerinin dolduğunu hissetti ama gözyaşlarını kırıştırarak uzaklaştırdı çünkü onun yüzünü görmek istiyordu. "Ben de sana aynı sözü veriyorum, Owen Harris."

Kapı aralığından dikkatle susturulmuş tezahürat sesleri geliyordu. Wendy tekerlekli sandalyede, kucağında uyuyan iki bebekle. Hayden arkasında duruyordu, üçüncü uyuyan bebek göğsüne bağlıydı.

"İyi bir şey kaçırdım," dedi Wendy. "Baştan başla! Ne söylersen söyle Birbirinize öyle şeyler söylediniz ki ikiniz de çok mutlu göründünüz! Pekala, Anna

mutlu görünüyor. Yani Owen da öyle ama o da biraz şaşkın görünüyor."

"Beni seviyor," dedi.

Wendy sırtıttı. "İyi ilaçlar kullanıyorsun, değil mi?"

"Evet, ama gerçekten söyledi." Anna'ya ani bir endişeyle baktı. "Öyle değil mi?"

"Söyledim," diye söz verdi. "Ciddiydim."

"Tekrar söyle," diye yalvardı Wendy.

"Lütfen!"

Anna gözlerinin içi gülen Owen'a baktı. O da kız kardeşini seviyordu ve bu da başlı başına inanılmaz bir şeydi. "Seni seviyorum, Owen. Düşündüğümden çok daha fazla."

"Um, teşekkürler?"

Sırtıttı. "Açıkçası, bu işte gerçekten yeniyim." Gülümsemesi soldu. "Düşmekten çok korkuyordum."

Gözleri onunkileri hiç bırakmadı. "Seni yakalayacağım, söz veriyorum."

Anna'nın kalbi eridi ve Wendy hülyalı bir şekilde iç çekti. "Çabuk Hayden, beni boşa ki yeniden başlayalım ve o yeni aşk duygusunu yaşayalım."

"Sorun şu ki, sana hiç bugün olduğum kadar aşık olmamıştım."

Wendy kocasına baktı ve sonra erimiş gibi göründü. "Bebekler yüzünden mi?"

"Senin yüzünden."

"Oh," diye nefes aldı. "Sen de iyisin."

Hayden gülmeye başladı.

"Seni seviyorum," dedi Wendy. "Seviyorum. Ama bebekleri uyandırırsan seni olduğun yerde öldürürüm."

Kendini toparlamaya çalıştı. "Anlaşıldı."

Wendy onu öptü, sonra Owen'ı öpmekle meşgul olan Anna'ya döndü. "Hey, demek bizi bu bataktan çıkarıldılar. Owen, dudaklarını kız kardeşimin dudaklarından bir saniyeliğine çek ve ona eve bırakılmak isteyip istemediğini sor."

Owen Anna'ya sırtıttı. "Anna eve bırakmamı ister mi?" Anna başını salladı. "Hayır, Anna istemiyor."

Owen'ın gözleri eğlence, şefkat ve sevgiyle doluydu ... ve zerre kadar paniklemedi. "Anna'nın evi sen neredeyse orasıdır," dedi. Owen onu tekrar öptü ve Wendy, "Siz ikiniz bir oda tutun," diye mırıldandı.

"Hellooo!" Anna kollarını odanın içinde sallayarak "Merhaba!" dedi.

Owen gülmeye başladı, sonra nefesini içine çekerek onu kendine yakın tuttu ve böylece göğsündeki kaos duruldu. Kalbinin parmaklarının altında attığını hissedebiliyordu, güçlü ve sabit, emin. Adam ona gülümsedi, bakışları ona istediği her şeyi vaat ediyordu. Ve ilk ve son kez, bunu kabul edecekti.

Wendy, "Sizi seviyorum çocuklar," dedi ve Hayden onu götürürken el salladı. Owen Anna'ya baktı. "Ne kadar kalabilirsin?"

"Sonsuza kadar." Aralarında havada asılı duran kendi cesur itirafı karşısında afallayan kadın geri çekilmeye çalıştı.

Ama o kendini sıkıca tuttu ve gülümsedi. "Bana uyar."

Judy başka bir hemşireyle birlikte elinde bir parça çikolatalı kek ve şu sahte alevli mumlardan birinin bulunduğu küçük bir tabakla içeri girdi.

"Çizelgeni gözden geçiriyordum," dedi Judy, "ve bugün doğum günün olduğunu fark ettim."

Anna şaşkınlıkla ona baktı. "Öyle mi?"

Omuz silkti.

"Aman Tanrım, seni doğum gününde mi vurdurdum?"

"Hayır, doğum günümün bir gün önce beni vurdurdun. Ve önemli değil, anlaşılmadan pasta aldım."

Judy yüzünü buruşturdu. "Pastayı kafeteryadan aldık, bu yüzden aslında tavsiye edemem ama en azından sahte mumumuzla bir dilek tutmak isteyebileceğinizi düşündüm." Bir açma kapama düğmesiyle alevi yaktı.

Hep birlikte mutlu yıllar şarkısını söylediler ve Owen Anna'ya sırtmadan önce mumu söndürüyormuş gibi yaptı. "Bana ne dilediğimi mi soracaksın?"

Gölümsedi. "Ne diledin?"

Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek onu kendine çekti. Dudakları onunkilerle buluştuğu anda fısıldadı, "Sen . . ."

Sonsöz

Üç yıl sonra

Anna hiçbir zaman evlenmeyi ya da bir ev, beyaz bir çit ve iki buçuk çocuk sahibi olmayı hayal eden bir kız olmamıştı. Bunlar ona hiçbir zaman gerçekçi gelmemişti.

Şu anda göl kıyısındaki güzel bir restoranda, kendi küçük, samimi düğün davetinde olması ona hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyordu. Bir yanında Büyük Hala Ruby oturmuş, gülümseyerek başını müziğe göre sallıyor, Ky ve Sami'nin, ayrıca Wendy ve Hayden'ın küçük masada dans etmelerini izliyordu.

dans pisti. Onun diğer tarafında, kucağında Michelle ve Louise ile Owen oturuyordu.

Anna'nın elinde Annabelle vardı.

Yeni kocası ona gülümsedi. "Eminim kız kardeşin bunun kendi düğünü olduğunu düşünüyordur."

Anna, Wendy'nin dans ederken bir elini havaya kaldırıp dizlerini hafifçe bükerek bir o yana bir bu yana sallanmasını izledi ve Hayden'a güldü.

"Onları dışarıda ve eğlenirken görmek güzel. Üç küçük çocuk cehennem gibiydi." Anna başını Owen'a çevirdi. "Geçtiğimiz birkaç yıl herkes için zordu."

Omzunu döndürdü, bunu yapabilmesi için vurulduktan sonra neredeyse bir yıl geçmesi gerekmişti. Parmağını Anna'nın çenesinde gezdirdi.

"Endişeli görünüyorsun. Endişelenme. İyi hissettiriyor." Anna'nın boynundaki kolyeye dokundu. Yakut kırmızısı. Onun ödünç aldığı bir şey. Ruby ısrar etmişti.

Owen'ın büyük teyzesi yeni bir ilaç alıyordu ve bu ilaç onu iyileştirmemişti ama daha fazla da gerilememişti, bu büyük bir rahatlamaydı. Bugün gelip gelemeyeceğine kulak kabartmaları gerektiğini biliyorlardı ve birkaç şüpheli haftadan sonra, o sabah zil gibi berrak uyandığında çok heyecanlanmışlardı. Owen her ihtimale karşı onun için bir bakıcı tutmuştu.

Eve gitmeye ihtiyacı vardı ya da gitmek istiyordu. Şimdiye kadar sadece oturmaktan ve günün bir parçası olmaktan çok mutluydu.

Ruby, Anna'nın buğulu gözleriyle karşılaştı. "Annemin kolyesi sana çok yakışmış," dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Ve büyük yeğenim hiç bu kadar mutlu görünmemişti. Umarım sahip olduklarının ne kadar iyi olduğunu biliyordur."

Anna sırttı. "Öyle olmalı, ona her gün söylüyorum." Owen homurdandı. "Gerçek hikaye."

Ruby kıkırdadı. "Sen onun için mükemmelsin. Onun saçmalıklarını kabul etmiyorsun ve onu diken üstünde tutuyorsun."

"Senin benim köşemde olman gerekmiyor muydu?" Owen endişeli görünmeden sordu.

Gülümsedi. "Her zaman."

"Veri odasında ne yapıyorlar?" Annabelle, Anna'nın kucağından restoranın tuvaletini işaret ederek sordu.

"Burası lazımlık. Gitmeyi denemek ister misin?"

Bu, Anna'nın sert bir kafa sallamasına neden oldu. Annabelle henüz lazımlık eğitimi konusunda ikna olmamıştı. Ama Ky yanından geçip lazımlığa yöneldiğinde Annabelle "Kakanı yapacak mısın?" diye bağırdı.

Ky irkilmiş görünüyordu.

Owen o kadar çok gülüyordu ki konuşamıyordu.

Anna dirseğiyle karnına bir dürtme hareketi yaptı. "Özür dilerim," dedi Ky'ye. "Devam et."

Bir dakika sonra Sami geldi.

Annabelle doğruldu ve yeni favori sorusunu sordu. "Kaka yapacak mısın?"

Sami gözlerini kırptırdı. "Uh ..."

Anna Sami'ye el salladı. "Kendini kurtar."

Ky banyodan çıktı ve Annabelle bağırdı, "Ee yaptın mı? Kaka yaptın mı? Yaptıysan şeker alırsın! Anneme sor!"

Owen başını Michelle'in küçük omzuna yasladı, çok güldüğü için nefes nefese kalmıştı.

Wendy Ruby'nin diğerk yanına oturdu. "Otuzlu yaşlarımın, akşam sekizin yatmak için çok erken olup olmadığını düşünmekten çok daha heyecanlı olacağını düşünmüştüm." Çocuklara uzandı. "Hepsini teslim et ve dansa git."

Anna'ya iki kez söylemesine gerek yoktu. İki dakika sonra Owen'la dans pistindeydiler ve Owen Anna'yı kendine doğru çekmişti. Anna gözlerini kapadı, ona karşı hissettiğı duyguya gülümsedi, kalbinin derinliklerinde bunun asla eskimeyeceğini biliyordu.

Owen gözlerinin içine bakabilmek için kızın çenesini yukarı kaldırdı. "Ne düşünüyorsun? Lazımlığa kaka yaparsan alacağın şekeri mi?"

Güldü. "Hayır!" "Ne o zaman?"

"Benim için başka kimse yok."

"Bunu duyduğuma sevindim, çünkü az önce bana sonsuza dek vereceğine yemin ettin." Alnını onunkine yaklaştırdı, sonra usulca öptü. "Benim için de başka kimse yok, Anna. Sen şimdiye kadar yaptığım en iyi seçimsin."

Kabullenmiş bir gülümsemeyle, hayatının geri kalanını birlikte geçireceğı adamı öptü.

***Better Than Friends* için Duyuru**

Şimdi de erken bir bakış için

Arkadaştan Daha İyi

New York Times çoksatan yazarı Jill Shalvis tarafından

Bölüm 1

Olive'in en sevdiği üç şey vardı: yüksek sesle çiğneyenler, *ıslak* kelimesinin kullanımı ve aşk. Aslında birkaç kez denemişti ama sonuçta işe yaramamıştı.

Aynı şeyi geçmişi için yapamaması çok kötü.

"Tuhaf nefes alıyorsun," dedi Katie. "Neyin var? Yine içinde fındık olan bir şey mi yedin?"

Aşkın onun için nasıl işe yaramadığının bir başka örneği: Olive yer fıstığını *çok severdi*, bu yüzden elbette alerjisi vardı. "Hayır, ben iyiyim," dedi Bluetooth'una. Şuna bakın, yanlış yönlendirme ustası. Elbette yıllar almıştı ama hemen herkesi kandırabilirdi, hayat boyu en yakın arkadaşını bile. "Aslında, ben harikayım. Tamamen harikayım. Yüzde yüz harikayım."

"Bu bir iğneleme, değil mi?"

Katie Turner-Brooks'un eidetik bir hafızası vardı, karmaşık matematik problemlerini kafasında çözebiliyordu ve yıllarca öncesini ezbere söyleyebiliyordu.

ama nöroderjik olduğu için iğnelemeyi anlamazdı.

"Bu benim tezahürüm," dedi Olive. "Çünkü gerçekten harika olmak istiyorum." Ve bir panik atağın yarısında *değil* ...

"O zaman olacaksın."

"Sanki o kadar kolaymış gibi." Olive bir yere ait olmak için yanıp tutuşan garip bir çocuktü ve Tahoe Gölü'nün kuzey kıyısı boyunca Sunrise Cove'a doğru ilerlerken yeniden o çocuk olmuştu. "Bir yerde durdum ve salam, espresso ve çikolatalı kremalı pasta aldım, eğer bu duygusal durumumu açıklamaya yardımcı olacaksa."

"Bakın, kasabanın kahramanını ezip profesyonel beyzbol kariyeri şansını mahvettiğiniz zamanı neredeyse hiç kimse hatırlamıyor."

Olive iç çekti. "Kasabanın kahramanı" Noah Turner'dı ve Katie'nin ikiz kardeşi ve Olive'in bir zamanlar erkek arkadaşıymış gibi davranması da dahil olmak üzere pek çok şeydi.

"Kahretsin," dedi Katie Olive gülmeyince. "Otizmle yaşarken nasıl normal davranılacağına dair bir kitap okudum ve *hâlâ* doğru düzgün espri yapamıyorum. Beni dinle, kimin ne düşündüğü kimin umurunda? Sen benim hayatımı kurtardın."

"Ben yapmadım."

"Öyleydin," diye ısrar etti Katie. "Eskiden tuhaf ve antisosyaldim-" "Eskiden mi?"

Katie durakladı. "Tamam, iyi, demek fıkra böyle anlatılır. Ve sen benim hayatımı kurtardın. Ailemden başka kimse beni sevmezdi. Benim için hep çok endişelendiler, ta ki sen büyükannenin evine taşınana ve kendini en iyi arkadaşım ilan edene kadar."

"Birinin bunu yapması gerekiyordu."

"Tamam, şimdi gösteriş yapıyorsun. Her neyse, bize her gün eziyet eden tüm o aptal çocuklar, son senemizde zirveye ulaştılar. Olabileceklerinin en iyisiydiler. Ama sen ve ben, biz *sadece* zirve yapıyor."

Olive iç çekti. "İkimiz de biliyoruz ki ben kendimi toparlayamadım."

"Başarmak için numara yapmalısın, bebeğim. Bunu bana bir keresinde söylemiştin. Ayrıca ne kadar çok kırılırsan kırıl yine de kendini toparladığını söylemiştin."

"Evet, geçmişteki ben daha güçlüydü, umut doluydu. Söylediğim her şeyi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Belki de aptalca şeyleri unutmalısın." "Nasıl ayırt edebilirim?"

Olive güldü. "Başardın! Bir fıkra anlattın!"

"Şaka yaptığımı kim söyledi?"

"Ha-ha."

"Hey," dedi Katie, "küçük Joey konusunda bana yardım etmeye geldiğin için teşekkürler, böylece hastanedeki günlerimi Joe ile geçirebilirim."

"Elbette geldim." Katie ondan nadiren bir şey istemişti, Olive'e çok şey vermiş olmasına rağmen: bir aile, kabul görme, koşulsuz sevgi "Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum."

Noah ve Joe iş ortaklarıydı, her ikisi de ISB özel ajanlarıydı - İçişleri Bakanlığı'na bağlı Ulusal Park Servisi'nin Soruşturma Hizmetleri Şubesi - Yosemite'de çalışıyorlardı. Bir dizi araba hırsızlığı ve soygunu araştırıyorlardı ve kendilerini yüksek hızlı bir kovalamacanın içinde bulmuşlardı. Arabadaki şüphelilerden biri ateş açmış, arabanın ön camını ve ardından iki lastiğini patlatarak takla atmasına neden olmuştu.

Joe yerel hastanelerinin yoğun bakım ünitesine nakledilmişti. Noah taburcu edilmişti ama sağ bacağındaki yaralanma hâlâ iyileşme aşamasındaydı. Aslında bu yeniden yaralanmaydı, çünkü onun sayesinde yıllar önce ağır bir yara almıştı.

Şu anda düşünme dosyasına kaldırdığı şeyler. "Joe nasıl?" diye sordu. "Bir değişiklik var mı?"

"Hâlâ komada," dedi Katie, "kısa hikâye bu. Uzun hikâye şu ki, beynin yükselen retiküler aktive edici sistemindeki bir işlev bozukluğu ya da ARAS nedeniyle uyarılamaz bir bilinçsizlik durumunda. uyanıklığın sürdürülmesinden sorumludur."

Katie'nin sesi hiçbir zaman fazla titreşim göstermezdi, ama bu bir şeyler hissetmediği anlamına gelmezdi, çünkü hissediyordu, derinden. Sadece bunu gösteremiyordu. "O iyi olacak," dedi Olive yumuşak bir sesle.

"Evet, çünkü eğer değilse, komaya girer ve onu kendim çıkarırım."

"Yardım edeceğim."

"Uyumsuzlar birleşin."

Olive usulca güldü. "Uyumsuzlar birleşin." On dört yaşında büyükannesinin yanına taşındığından beri bu onların mantrası olmuştu. O zamana kadar, şebekeden bağımsız bir çiftlikte evde eğitim görmüştü. Sonuç olarak, üç dakika içinde ateş yakabiliyordu ama kendi yaşındaki çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Katie de öyle. Bu durum onları okulda kolay bir hedef haline getirmişti. Zavallı Noah - sorunlu değil, farklı değil, "tuhaf" değil - onların isteksiz koruyucusu olmuştu.

"Tam olarak neredesin?" Katie sordu. "Liseyi geçiyorum."

"O zaman on buçuk dakika içinde burada olacaksın. Sakın kaybolmayın." Olive güldü. "*O kadar* uzun sürmedi. Ve ben asla kaybolmam."

"Doğru değil. Ehliyet sınavına girdiğin zamanı hatırlıyor musun, DMV'deki adam sağa dön demişti, ama sen hep sağ ve solu karıştırıp sola dönmüştün-"

"Bunu şimdi anladım," diye şaka yaptı Olive, tüm hikâyeyi geçiştirmeyi umarak; Katie bir hikâyenin ortasında duramayacağı için bu pek olası değildi.

"Tek yönlü bir caddede yanlış yöne gittiniz ve tamamen korktunuz, bu yüzden sağa dönmek için acele ettiniz, ancak bu bir cadde değil, bir patikaydı ve her yerde arabalara izin verilmediği ilan edildiğinden, sınavınızı geçemediniz -"

"Hatırlıyorum-"

"Eğitmeninizin göğsü ağrıdı ve ambulansla hastaneye götürülmek zorunda kaldı, ancak hazımsızlık olduğu ortaya çıktı çünkü o gün kapatılan göldeki yemek kulübesinde dört sosisli sandviç yemişti. düzinelerce insana gıda zehirlenmesi yaşattığı için. O kısmı hatırlıyor musun?"

"Zil çalıyor," dedi Olive kuru bir sesle.

"Yerel gazetenin ön sayfasına çıktınız. Ön sayfaya çıkmak nadirdir, ancak birkaç yıl sonra bunu tekrar başardınız-"

"Sana biraz zaman kazandırayım. Yaptığım *tüm* aptalca şeyleri hatırlıyorum." Ve bunların hiçbirini hakkında konuşmak istemiyordu.

"Birazdan görüşürüz-" Topallayarak koşan biri bakmadan kaldırıma çıkınca arabadan inmiş. Frene bastığında, arabası kayarak adamın bir adım ötesinde durmadan önce neredeyse kalp krizi geçiriyordu.

Adam yüzünü ona döndüğünde, kadın şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti. "Ne?" Katie sordu.

Olive'in arabası yaya geçidinin yarısındaydı, hafifçe yamulmuştu ve yanık lastik kokusu duyularına saldırıyordu. Neredeyse çarpacağı kişi bir kulaklığını çıkardı ve gözlerini gölgelemek için bir elini kaldırdı, açıkça onun ön camından kiralık Mini Cooper'ına doğru görmeye çalışıyor ve başaramıyordu.

Bir mucize, çünkü onu tanıyordu, bu da endişesine hiç yardımcı olmadı.

Noah Turner *özür dilerim!* diye bağırdı ve düzensiz bir yürüyüşle cadde boyunca ilerlemeye devam etti.

"Olive?" Katie'nin endişeli sesi kulağına geldi.

"Ciddi olamaz," diye mırıldandı. "*Üzgün* mü? Neredeyse kalp krizi geçiriyordum ama üzgün olduğu sürece-"

"Kiminle konuşuyorsun?" Katie sordu.

Olive yüzünü buruşturdu. "Az önce neredeyse kardeşini eziyordum." "*Yine mi?* Bu hiç hoşuna gitmeyecek."

Alnını direksiyona çarpma isteğine karşı koydu. "Yüzümü göremediğinden oldukça eminim ve onu aydınlatmayı planlamıyorum.

onu. Sen de yapamazsın."

"Oh, senin hakkında konuşmuyorum. Adını Vermeyeceğim Kişi gibisin."

Olive gözlerinin açıldığını hissetti. "Ne?"

"Bunu kişisel algılama. Annem ve benim onunla konuşamayacağımız şeylerin bir listesi var. İki numaralı madde kadınlar ve/veya evlilik. Tüm kadınlar, sadece sen değil."

Olive bir kahkaha attı. "Bir numaranın ne olduğunu sormaya korkuyorum."

"Konu çocuklar. Ne zaman yuva kuracağını ve çocuk sahibi olacağını sormaya izniniz yok. Ama gerçekten, yuva kurmakla ilgili bir kural koymalıydı,

Çünkü annem duyduğu her bekar kadını ona ayarlamaya çalışıyor."

Olive günün ilk gülümsemesini buldu. Buraya geri dönmekten ve yıllar önce olanlar hakkında onunla konuşmak zorunda kalmaktan korkuyordu, ancak elleri dolu gibi görünüyordu.

"Oh, ve sen de benimle kalacaksın," dedi Katie.

"Böyle bir zamanda seni dışarı atmayacağım. Büyükanнемin bir sürü odası var-"

"Sosyal güvenlik çeklerini tamamlamak için fazladan odalarını kiraya veriyordu."

Olive kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Ne?" "Bilmiyor muydun?"

Olive'i suçluluk duygusu sardı. Halkla ilişkiler şirketini ayakta tutmakla o kadar meşguldü ki Gram'ın iyi olduğundan emin olmayı ihmal mi etmişti? Olive Londra'da yaşarken bile yakındılar, gerçekten yakındılar. Her hafta hiç aksatmadan telefonda konuşturlardı. "Hayır, bilmiyordum."

Katie bir an sessiz kaldı, her zaman olduğu gibi çok sert ya da açık sözlü olmadan bir şeyi nasıl söyleyeceğini düşünmeye çalışıyordu. "Belki de seni endişelendirmek istememiştir," dedi sonunda.

Büyükanne kırk yıldır hemşireydi. Emekli maaşı vardı ve evinin kirası ödenmişti. *Neden oda kiraliyordu ki?* "Senin yeterince işin var, ben bir otel odası tutacağım."

"Hayır." Katie durakladı, sonra yumuşak bir sesle "Sana ihtiyacım var, söz ver bana" dedi.

Katie iyi günde kötü günde Olive'in yanında olmuştu ve bu iyi günde kötü günde çok olmuştu. "Söz veriyorum." Büyükannenin evi göründü ve Turner'ların eviyle paylaştığı araba yoluna döndü.

"Geldiniz, her zamanki gibi geç kaldınız," dedi Katie. "Tahmini varış saatin on iki otuz ikiydi ve saat on iki otuz sekiz. Ama yine de neredeyse kardeşime çarpıyordun. Bu da zamanınıza birkaç dakika ekledi."

Olive başını çevirdi ve Katie'nin pencereye yaslanmış yüzüne gülümsedi. Yanında daha kısa boylu bir mini-Katie, beş yaşındaki oğlu ve Olive'in vaftiz oğlu Joey duruyordu.

Olive'in kalbi evi görünce, Katie ve Joey'i görünce, ailenin on iki yaşındaki av köpeği Holmes'un verandada uyuklaması ve arabasından duyabileceği kadar yüksek sesle horlaması da dahil olmak üzere her şeye ısındı.

"Uh-oh," dedi Katie.

Olive onun ekranı okumak için telefonunu yüzünden çektiğini gördü. "Sorun nedir?"

Katie pencereden ona yüzünü buruşturan bir ifade gönderdi. "Noah da neredeyse burada olduğuna dair mesaj attı. Koşudan yirmi dörde kadar dönmemesi gerekiyordu, bu da büyükannenini görmeye gitmeden önce beni görmem için sana yeterli zamanı verirdi. Yeniden sakatlanan bacağı nedeniyle henüz engebeli çimlerde koşmaması gerektiği halde ormanın içinden geçmiş olmalı. Bu onun iyileşmesini geciktirecek."

Olive en başta nasıl yaralandığını düşünmek istemiyordu, yoksa ona karşı sempati duymaya başlardı ve akli başında kalabilmek için kendini haklı gören öfkesine tutunmaya gerçekten ihtiyacı vardı. Arabadan atlarken, bu öfke endişeye dönüştü. Hayatta gerektiğinde esnek olmak önemliydi. "Ortalık sakinleştğinde bana haber ver, geleyim."

Bağlantıları kesildi ve Olive tam ön kapı açılırken büyükannesinin evine döndü.

"Olive, oh, tatlım, sonunda geldin!" Büyükanne, Olive kendini bildi bileli giydiği çiçekli önlüğe ellerini silerek ağladı. İçinde Göz açıp kapayınca kadar, her zamankinden çok daha kırılgan, ama daha az şiddetli ya da sevgiden yoksun olmayan kollarla sarılıyordu. Sıkıca sarıldı, gülümsedi çünkü büyükannesi her zamanki gibi gül, vanilya ve çocukluk hayalleri gibi kokuyordu.

"Seni gördüğüme çok sevindim Olive, ama odan hakkında-"

"Sorun değil. Katie bana kiracılarından bahsetti. Onun evinde kalacağım ama sen iyi misin? Paraya ihtiyacın olursa, yardım etmenin bir yolunu bulurum." Yaptığı her şey

şirketine geri döndü, ama büyükannesi için bir şeyler bulacaktı.

"Hayır, ben iyiyim. *Gerçekten*," diye ekledi Olive'in endişeli bakışları üzerine. "Sadece bunco kızları bu kış Hawaii'ye bir gezi planlıyorlar. Fazladan odaları kiraya vermek gitmek için para kazanmanın harika bir yolu gibi göründü. Duyduğuma göre harika mai tailer yapıyorlarmış ve her gece luauslara gidip ateşli adamların ateş çubuklarını çevirerek dans etmelerini izleyebilirmişsiniz." Gülümsedi. "Seni çok özledim."

"Seni daha çok özledim. Oh, ve hey, annemle ya da babamla konuştun mu?"

Dün aylık kontrol görüşmemiz vardı ve cevap vermediler ya da beni geri aramadılar."

Büyükanne başını salladı. "Hayır. Muhtemelen mallarını satmak için bir festivale ya da el sanatları fuarına gidiyorlar ve tarihi unuttular. Geçen sene Yanan Adam'a gidip bize söylemeyi unuttukları zamanı hatırlıyor musun? İki haftaydı.

kontrol etmeyi hatırlamadan önce." Olive'in ellerini tutarak kollarını açtı, böylece onun görünüşünü inceleyebildi. "Vay canına! Benim için giyinmene gerek yoktu."

Sundress elbisesi, kot ceketi ve dolgu topuklu sandaletleriyle Olive o kadar da şık değildi. Ama eskiden giydiği elden düşme kıyafetlerle kıyaslandığında çok farklı görüldüğünü tahmin ediyordu. Son on yılda, olmak istediği cılalı, zarif, kendine güvenen, başarılı kadın gibi görünmeyi öğrenmişti. Onun işinde imaj her şey demektir. İmaj ve özgüven. Kabul edelim ki hâlâ sahte olmak zorundaydı.

"Harika görünüyorsun ama iyi uyuyamıyorsun."

Olive gülümsedi. "Bok gibi görüldüğümü söyleme şeklin bu mu?"

"Acıyan gözler için bir manzara gibi görünüyorsun. Ama aynı zamanda endişeli ve stresli görünüyorsun."

"Ben. Katie için."

"Elbette. Ama daha fazlası da var."

Olive bunu inkâr etme zahmetine girmedi, işe yaramayacaktı. Gerektiğinde A sınıfı bir yalancıydı, ne de olsa bir halkla ilişkiler uzmanıydı, ama büyükannesini asla kandıramamıştı.

Bunu kanıtlayan Olive, kendini evin içinden geçirilip yan kapıdan verandaya çıkarılırken buldu ve burada ilk derin nefesini aldı... hiçbir fikri yoktu. O ana kadar büyükannesinin her zaman sağladığı istikrarı ne kadar özlediğini fark etmemişti.

"Otur," dedi Gram. "Tedaviyle birlikte hemen döneceğim." "Mew."

Olive yere baktı ve küçük bir portakalın kendisine baktığını gördü- ve beyaz kedi yavrusu. "Merhaba." Elini uzattı ama küçük şey ona tısladı ve geri çekildi. "Hey, barış için geldim."

"Belki sen biliyorsun ama o kesinlikle bilmiyor," dedi Büyükanne. "O başıboş bir kedi, dün birdenbire ortaya çıktı. Ona Pepper adını verdim. çünkü çok baharatlı." "Çok zayıf."

"Biliyorum. Onun için yiyecek ve su koydum. Şimdi de aynısını senin için yapacağım."

Olive büyükannesine döndü ve güldü, çünkü elinde tıpkı eski günlerdeki gibi bir tepsi süt ve kurabiye vardı.

Büyükanne sırttı. "Sokak hayvanlarını çok severim."

Olive bir bardak süte batırdığı kurabiyeye baktı. Yeterince ıslatmamakla çok fazla ıslatmak arasında ince bir çizgi vardı. kurabiye'nin üzerine dökülmesine neden olur.

"Endişelendiğin şey işin mi?" Büyükanne sordu. "Londra'da yaşamayı, kendi şirketini yönetmeyi sevdiğini sanıyordum."

Olive kupasının üzerine eğilirken bunu düşündü ve *yine* de elbisesinin önünden aşağı süt damlatmayı başardı. Mutlu olmak için kaç kurabiyeye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu ama şu ana kadar altı değildi. "Hem İngiltere'yi hem de kendi işimin patronu olmayı seviyorum."

Büyükanne gülümseyerek, üzerine tek bir damla bile süt bulaşmadan, mükemmel bir şekilde ıslatılmış kurabiyesini ustalıkla ağzına götürdü. "Becerilerinizi yaşlılar merkezinde kullanabilirim. Büyümeye çalışıyoruz ve finansmana ihtiyacımız var."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Bu çok hoş olacak. Peki ya erkek arkadaşın? Adı neydi? Ian mı? Sana güzel bir bilezik veren kişi, değil mi?"

Hayır, Ian onu arkadaşısı olduğunu düşündüğü biriyle aldattıktan sonra duygusal bir kırbaç ve baş ağrısı ile güven sorunu yaşamasına neden olmuştu. Geçen yıl onu terk ettiğinde kendine bir bilezik almıştı. "Yeni biriyle görüşüyorum."

"Oh, bu çok hoş. Adı ne?"

"Matt." Matt komik, tatlı, nazik, sadık, harika bir işi, harika bir ailesi vardı ve ... rol yapıyordu. Bu da onu gerçekten mükemmel bir erkek arkadaş yapıyordu.

"Seninle gelmek istemedi mi?" Büyükanne Olive'in yüzük parmağına bakar gibi yaptı. *Yüzüksüz* yüzük parmağı ... "Onunla tanışmayı çok isterdim."

"Son zamanlarda çok meşgul, o yüzden-"

"Saçmalık. Kim aşk için çok meşguldür ki? Tanıdığım herkesten daha çok hak ediyorsun."

Olive aşk istemiyordu. Hayatında her zaman eksik olan yapıyı istiyordu. Sonuç olarak, ilişkilerinde bir zamanlar olduğu gibi genç bir çocuk gibi davranıyor, her zaman kazara büyürken yaşadığı kaosu yeniden yaratıyordu.

Bir kamyon ortak araba yoluna girdi ve en tepeye, Katie'nin tarafına park etti. Kamyondan inen adam Katie'nin hatırladığı her şeye sahipti: uzun boylu, zayıf kaslı, koyu renk, hafif kıvrıkcık saçları kasketinin altından görünüyor, gözleri aynalı güneş gözlüklerinin arkasına saklanmıştı. Bir zamanlar hep gülümserdi ama bugün öyle değildi. Bugün ağzı asıktı. Acı çekiyormuş gibi omuzlarını yuvarladı, sonra neredeyse kendisine çarpacak olan Mini Cooper'ı görünce durdu. Kaşlarını çatarak ona doğru yöneldi ve içine baktı.

Olive nefesini içine çekti ve sandalyesinde kamburlaştı. Adam güneş gözlüklerini çıkarıp başını kaldırmadan önce uzun bir süre daha arabanın içine baktığında hâlâ nefesini tutuyordu.

Yazar Hakkında

New York Times çoksatan yazarı **JILL SHALVIS**, Sierralar'da ilginç karakterlerle dolu küçük bir kasabada yaşıyor. Bu ilginç karakterlerle herhangi bir benzerlik kitaplarındaki karakterler çoğunlukla tesadüfidir. Jill'in çok satan, ödüllü romanlarını kitap satılan her yerde bulabilir, kitaplarının tam listesi ve dağlarda yaşayan şehirli kızın maceralarını anlatan günlük blogu için jillshalvis.com adresindeki web sitesini ziyaret edebilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Jill Shalvis'e Övgüler

"Bestseller Shalvis (*Yeni Başlayanlar İçin Aşk*) Sunrise Cove serisini, okurların kısa sürede eski dostlar olarak göreceği bir oyuncu kadrosuyla büyüleyici, duygusal bir romantizmle başlatıyor."

The Family You Make hakkında -*Publishers Weekly*

"*Yeni Başlayanlar İçin Aşk*, mizahı ve ateşiyle (Emma ve Simon bize ateş veriyor) ve karakter kadrosuyla tam bir Shalvis Son sayfayı çevirdiğinizde geride bırakmaktan nefret edeceksiniz. Ama öyle bile olsa, bu kitabı içiniz ısınarak bitireceğinize söz veriyoruz - ve belki de dışınız da. Bu yazın mükemmel plajı okuyun."

-Christina Lauren, *New York Times* çoksatan yazarı

"Jill Shalvis, karakterleriyle hemen vakit geçirmek istemenizi sağlamak konusunda eşsiz bir yeteneğe sahip."

-Kristen Ashley, *New York Times* çok satan yazarı

"Bu son derece sürükleyici romanda kardeşlik ön plana çıkıyor. Jill Shalvis alametifarikası olan güneşli iyimserliğini ve mizahını unutulmaz bir gerçek hayat dramıyla dengeliyor. Tadına varılacak ve paylaşılacak bir kitap."

-Susan Wiggs, *New York Times* çoksatan yazarı,
The Lemon Sisters üzerine

"Jill Shalvis'in kitapları komik, sıcak, çekici ve unutulmaz."

-RaeAnne Thayne, *New York Times* çoksatan
yazarı

Diğer yazar: Jill Shalvis

Sunrise Cove Romanları

[Arkadaşlık Anlaşması](#)

[Yaptığınız Aile Yedek](#)

[Plan](#)

[Sevgililer Listesi](#)

[Parlak Nokta](#)

[Yaz Kaçamağı](#)

Wildstone Romanları

[Yeni Başlayanlar İçin Aşk](#)

[Cennette Ökseotu \(roman\)](#)

[Sonsuz Kız](#)

[Yaz Anlaşması](#)

[Neredeyse Sadece](#)

[Arkadaşız Lemon](#)

[Sisters Yağmurlu](#)

[Gün Arkadaşları](#)

İyi Şanslı Kız Kardeş (roman)

Kayıp ve Bulunmuş Kız

Kardeşler

Heartbreaker Bay Romanları

Sana Sarılıp

Oynamak Sıcak Kış

Geceleri O Öpücük

Hakkında

Noel Arifesinin Peşinde

Yanlışlıkla Bilerek

Ökseotu ile Baş Belası Tatlı

Küçük Yalanlar

Şanslı Liman Romanları

Milyonda Bir O

Kadar İyi ki

Öpücüğünde

Var

Hayatta Bir Kez

Hep Aklımda Sen

Olmalısın

Sonsuza Kadar ve

Sonunda Bir Gün

Lucky in Love

Head Over Heels

En Tatlı Şey Karşı

Konulmaz

Hayvan Manyetizması Romanları

Hala Tek

İstediğim

Sonra Sen

Geldin

Söylenti Var

Kalbimi Kurtar

Hayvan Cazibesi

Hayvan

Manyetizması

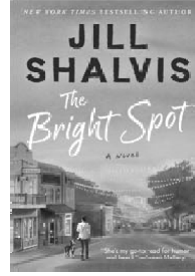
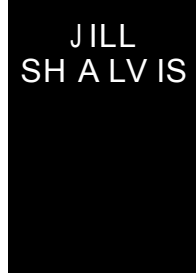
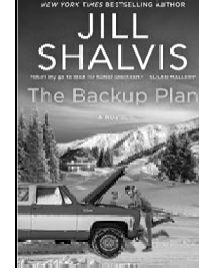
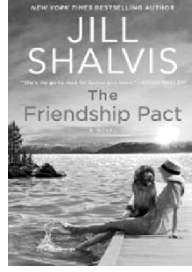
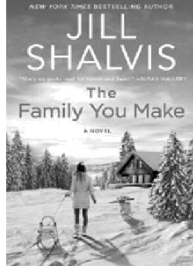
Bookperk

[Bookperk](#)'e [kaydolun](#) ve doğrudan gelen kutunuza gönderilen e-kitap pazarlıkları, ön gösterimler, özel teklifler ve daha fazlasını alın.

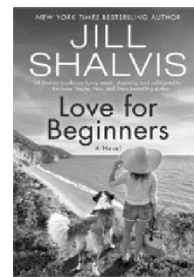
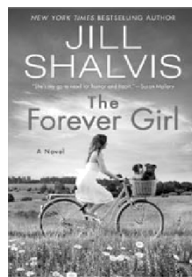
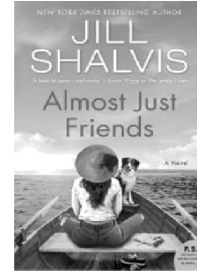
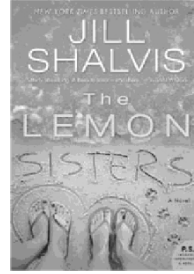
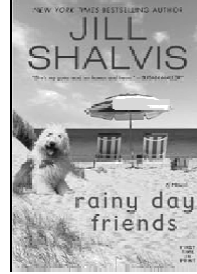
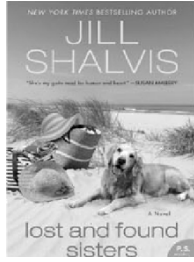
ŞİMDİ KAYDOLUN

Tarafından Daha Fazla Oku

GÜNEŞ DOĞUMU CDVE SİRIESİ

WİLOSTOXE SERİSİ

8REAT YAZARLARINI, ÖZEL TEKLİFLERİ VE DAHA FAZLASINI HC.COM'DA KEŞFEDİN.

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

YAZ KAÇAMAĞI. Telif hakkı © 2024 Jill Shalvis'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

BİRİNCİ BASKI

Kapak tasarımı Alan Dingman

Kapak görselleri © Shutterstock

Başlık sayfası resmi © Danussa / Shuttershock

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur.

Dijital Baskı HAZİRAN 2024 ISBN: 978-0-06-323584-7

Baskı ISBN: 978-0-06-323581-6

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.